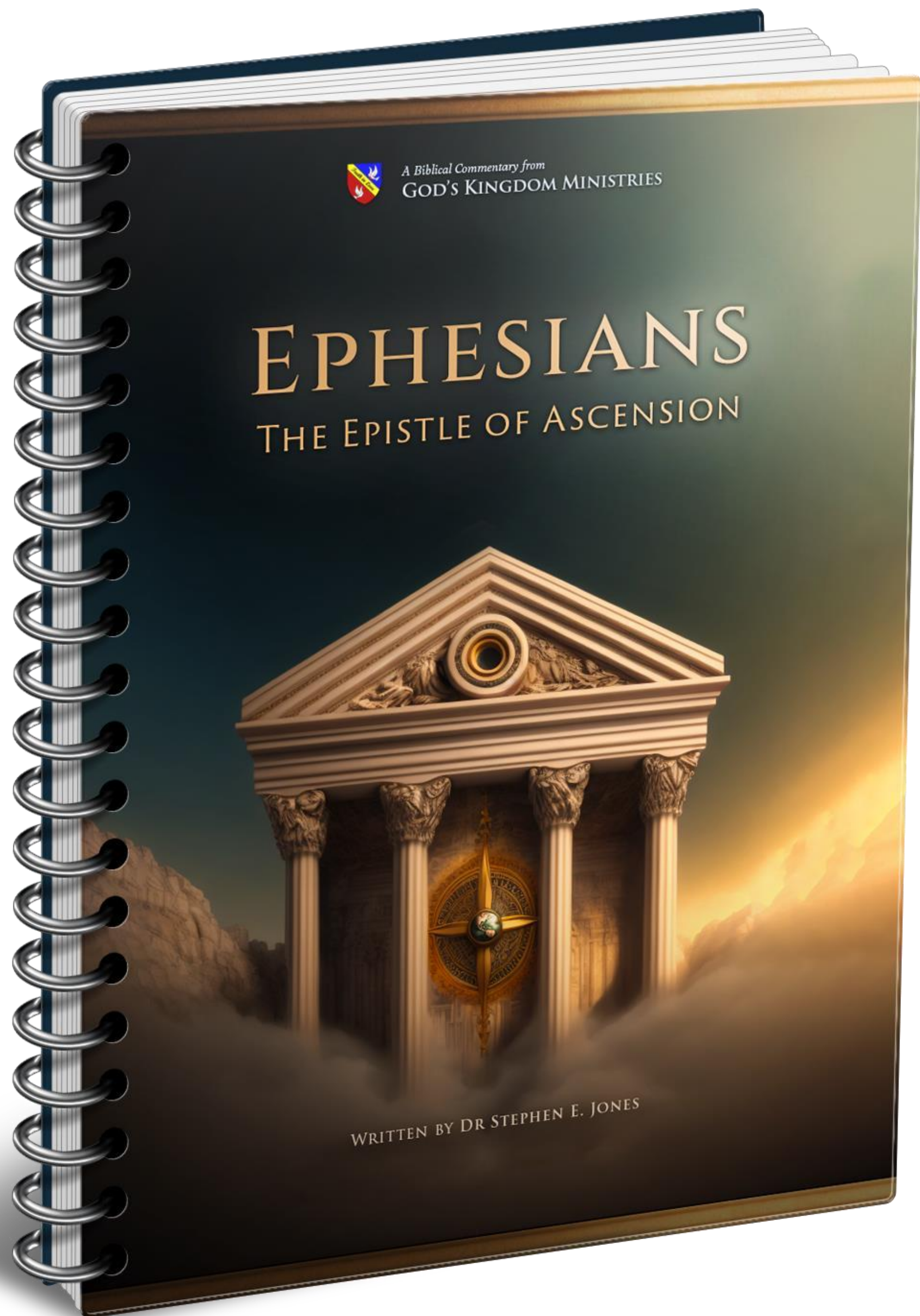

Hoofdstuk 1

Inleiding tot Efeziërs

In de brief van Paulus aan de Efeziërs gaat de apostel verder waar hij gebleven was in de leerstellige helft van zijn brief aan de heiligen in Rome. In Romeinen 1-8 zet

hij de waarheid uiteen over de juiste positie van een zondaar die door de doop is gestorven en weer is opgestaan tot nieuw leven (**Rom. 6,4**). In zijn brief aan de Efeziërs bouwt Paulus voort op dat fundament en vertelt hij ons dat de gelovige nu met Christus op zijn troon zit.

Nu we verlost zijn van de slavernij van de zonde (**Rom. 7:23-25**), wat moet dan onze dagelijkse levenswijze zijn? Hoe verandert onze nieuwe positie in Christus onze manier van leven? **Rom. 8:16**, **17** vertelt ons dat wij "*erfgenamen van God en mede-erfgenamen met Christus*" zijn. Hij vertelt ons ook dat de hele schepping een "*angstig verlangen*" uitdrukt (**Rom.** **8:19**) om dezelfde heerlijkheid te ervaren die nu in de gelovigen wordt gezien. Christus en de gelovigen zijn de eerste vruchten van de oogst, die hoop geven aan de hele schepping.

Maar dan wendt Paulus zich tot een nieuw onderwerp, een uiteenzetting over de verloren Israëlieten. We moeten dus naar Efeziërs kijken om Paulus' voortzetting te zien van waar hij in Romeinen 1-8 ophield. Het achtste hoofdstuk van Romeinen legt de leerstellige basis voor zijn brief aan de Efeziërs.

Evenzo vermeldt Paulus in **Rom. 16:25**, **26** de "*openbaring van het geheimenis dat eeuwenlang geheim gehouden is, maar nu geopenbaard wordt*". Deze mysteries (of geheimen) werden in het hele Oude Testament uiteengezet, maar werden weinig begrepen vóór de dood en opstanding van Christus.

Het principe van het offer was bijvoorbeeld welbekend en vastgelegd in Leviticus, maar de meeste mensen wisten niet dat een lijdende Messias zou komen als het Lam van God om de zonden van de wereld weg te nemen (**Johannes 1:29**). Slechts enkele rabbijnen begrepen Jesaja 53.

Onder het Oude Verbond dachten de mensen dat hun redding afhing van de wil van de mens, dat wil zeggen de vervulling van zijn gelofte aan God (**Exodus 19:8**). Redding leek afhankelijk te zijn van de werken van de mens. Vanuit ons perspectief van vandaag, als we het Nieuwe Verbond begrijpen, zien we dat onze redding gebaseerd is op het Abrahamitische verbond, niet op het Mozaïsche verbond. Met andere woorden, het is gebaseerd op de belofte van God aan de mensen, niet op de belofte van de mensen aan God.

De belofte aan Abraham was in het hele Oude Testament bekend, maar toch bleef het een mysterie in het zicht. Paulus ontvouwt dat mysterie in Romeinen 1-8 en licht het verder toe in **Ef 1-9**, waar hij het "*het mysterie van Zijn wil*" noemt.

Daarom begon Paulus zijn brief met het feit dat God *ons* "*heeft uitverkoren*" en "*voorbestemd tot aanneming tot zonen*" (**Ef. 1:4**, **5**).

Onder het Oude Verbond kozen wij God; onder het Nieuwe Verbond koos God ons. Dit is de kern van het mysterie dat Paulus voor ons ontvouwt in zijn brief aan de Efeziërs. Al het andere is een uitvloeisel van deze fundamentele openbaring van de soevereiniteit van God. Als we dit mysterie begrijpen, kunnen we de rest van de geheimen begrijpen die de meeste mensen sinds het begin niet hebben begrepen.

Helaas heeft de Kerk als geheel moeite gehad dit mysterie te begrijpen, omdat zij het Nieuwe Verbond ziet als een functie van de wil van de mens. Zij zijn geneigd te denken dat hun verlossing gebaseerd is op hun eigen wil - hun eigen beslissing om Christus te volgen - in plaats van te zien dat hun eigen wil een antwoord is op Gods wil en Zijn voorbestemming. Zij denken dus dat het Nieuwe Verbond de plaats is waar de Heilige Geest ons helpt onze belofte (of gelofte) aan God uit het Oude Verbond te vervullen. Zij schijnen zich niet te realiseren dat de Israëlieten bij de berg Sinaï dat ook geloofden. Ook zij beloofden gehoorzaamheid uit eigen wil en baden vervolgens dat God hen zou helpen hun belofte te vervullen.

Het Oude Verbond redt niemand, omdat het gebaseerd is op de wil van de mens. Het Nieuwe Verbond redt de hele schepping (hoewel niet tegelijkertijd), omdat God Degene is die de belofte deed en verantwoordelijk is om Zijn woord te houden. **Johannes 1:13** zegt duidelijk dat ons recht om kinderen van God te worden "*niet uit bloed*(lijn)*, noch uit de wil van het vlees, noch uit de wil van de mens, maar uit God*" is.

Daarom kon Paulus in **Rom. 8:21** spreken over de hele schepping die uitziet naar de openbaring van de zonen van God. Vervolgens bevestigt de apostel dit in **Ef. 1:22**, waarbij hij laat zien hoe de hele schepping uiteindelijk aan Christus onderworpen zal zijn.

Als redding wordt overgelaten aan de wil van de mens, kan het niet anders dan mislukken, want door het Oude Verbond beoordeelt God de mensen niet op hun goede bedoelingen, maar op hun feitelijke gehoorzaamheid die zij Hem beloofd hebben.

Omgekeerd, als het heil gebaseerd is op de wil van God, kan het niet mislukken om de hele schepping te redden, ondanks het verzet van de wil van de mens. Wij

geloven dit of niet. Ofwel hebben wij het Abrahamitische geloof in Gods vermogen om zijn belofte na te komen (Rom. 4:21, 22), ofwel hebben wij het geloof dat de Heilige Geest ons zal helpen onze eigen belofte aan God na te komen.

Het mysterie van God is in het Pinkstertijdperk grotendeels geheim gebleven in de kerk. Hoewel Paulus dit mysterie uiteenzette en het veel duidelijker maakte dan in voorgaande eeuwen, hebben mensen koppig geweigerd te geloven dat God soeverein is. Zij zijn blijven geloven in hun eigen "vrije wil" in plaats van in Gods vrije wil.

Een vreemde blindheid heeft zich op de kerk als geheel gevestigd. Het is een blindheid waarbij zij denken dat het Nieuwe Verbond slechts een herziene gelofte van het Oude Verbond is. In wezen leert de kerk dat het enige echte verschil tussen de twee verbonden is dat in het Oude Verbond de bijstand van de Heilige Geest ontbrak, waardoor het voor de mensen onmogelijk was hun geloften na te komen; terwijl het Nieuwe Verbond er een zou zijn waarin de Heilige Geest de mensen zal helpen hun beloften aan God na te komen.

Hoe dan ook, de twee verbonden zijn (in hun visie) gebaseerd op de wil van de mens, in plaats van op de wil van God. Het is een blindheid waarbij zij lippendienst bewijzen aan Gods soevereiniteit, maar de mens de auteur maken van zijn eigen lot - en ook van het lot van de schepping. Uit dit misverstand kwam al snel allerlei onheil voort.

Hoofdstuk 2 De wil van God

Paulus begint zijn brief met een aanhef in **Ef. 1:1**, **2**,

1 Paulus, een apostel van Christus Jezus door de wil van God, aan de heiligen die te Efeze zijn en die trouw zijn in Christus Jezus: 2 Genade en vrede van God, onze Vader, en de Heer Jezus Christus.

Paulus erkende dat hij apostel was, niet door zijn eigen wil maar "*door de wil van God*". Hij stond lijnrecht tegenover Jezus en zijn volgelingen, toen God hem op de Damascusweg plotseling onderbrak en hem riep om zijn apostel te zijn. Het verhaal wordt verteld in **Handelingen 9:3-6**.

God is volledig in staat om de wil van de mens terzijde te schuiven. Ik heb horen zeggen dat God een heer is en niets zal doen om de "vrije wil" van de mens te schenden. Paulus meent van niet, en hij spreekt uit persoonlijke ervaring. Het was niet zijn idee om apostel te worden, en zelfs niet om gelovig te zijn. Gods wil is machtiger dan de wil van de mens. In feite was Paulus' wil duidelijk een antwoord op Gods wil toen hij gelovig werd.

Dwong God Paulus om gelovig te worden? Nee, zo moeten we het niet zien. Zoals het oude liedje zegt: "*Hij dwingt ons niet om tegen onze wil in te gaan; Hij maakt ons slechts bereid om te gaan*." Met andere woorden, God heeft de macht om ons denken te veranderen zodat onze wil verandert.

We zien dus dat Paulus' openingsverklaring een verklaring was van de macht van Gods wil. Van daaruit bouwt Paulus verder om te laten zien dat Gods plan voor de schepping zal worden vervuld, want als God de macht heeft om de wil van de mens te veranderen, dan kan Hij ook de hele wereld veranderen. De wil van de mens is niet sterker dan die van God, en het ligt ook niet buiten Gods macht om de schepping te verzoenen. Gods wil is groter dan die van de ergste zondaar.

Door Gods soevereiniteit over zijn schepping te erkennen, zien we dat Hij inderdaad de macht heeft om de hele mensheid te redden. Als God Paulus zou kunnen redden door zijn wil te veranderen, dan zou het oneerlijk, onrechtvaardig en *liefdeloos zijn* om de rest van de mensheid anders te behandelen. **Jakobus 4:17** zegt,

17 Voor iemand die weet wat juist is en het niet doet, is het dus zonde.

Wat de wil van God betreft, gaat **Ef. 1:1** verder waar Paulus in Romeinen 9 ophield. In **Rom. 9:16-22** vertelt Paulus ons dat God bepaalde vaten heeft geschapen tot eer en andere tot oneer. Als we Romeinen 9 bestuderen zonder eerst Romeinen 5 te bestuderen, kunnen we de indruk krijgen dat God een tiran is, die ervoor kiest een paar mensen te verheerlijken en de rest te martelen (zoals we zien in het calvinisme). Maar door Romeinen 9 af te wegen tegen Romeinen 5, zien we dat de vaten van oneer niet gedoemd zijn tot in eeuwigheid in die toestand te blijven. Het is een tijdelijke toestand.

Alle handelingen van God komen voort uit Zijn liefdesnatuur. Dit omvat Zijn soevereine keuzes en al Zijn oordelen. Enkele jaren geleden schreef ik een klein boekje met de titel: *Als God iedereen kon redden, zou Hij dat dan doen*? Het antwoord is JA.

Meer nog, Hij heeft *de macht* om iedereen te redden. Zijn verlossingswetten geven Hem *het recht* om alle mensen te redden. De wet van het Jubeljaar eist dat Hij alle mensen bevrijdt. Hij is ook gemotiveerd om iedereen te redden, want God is Liefde. Nogmaals, Hij had de wijsheid om vanaf het begin der tijden een plan te bedenken dat Hem de grote Winnaar zou maken, waarbij Hij niets verliest dat Hij met Zijn bloed heeft gekocht.

Schrijven aan de heiligen in Efeze

Paulus richtte zijn brief "*aan de heiligen*", niet aan de ongelovigen, omdat hij hun goddelijke instructies gaf over hoe te leven als gelovigen in Christus. Met het oog op enkele zeer donkere hoofdstukken in de kerkgeschiedenis is het duidelijk dat deze instructies van vitaal belang waren.

Velen hebben beweerd in Christus te geloven, maar hun morele karakter verschilt nauwelijks van dat van een ongelovige. Velen leven hun leven niet vanuit de positie dat zij met Christus in de hemelse gewesten zitten. Zij functioneren vanuit aardse plaatsen door de kracht van *religie*. Maar godsdienst is geen vervanging voor een *relatie* met Christus. Religie maakt gelovigen tot slaven van mensen; Christus maakt ons enthousiast en maakt ons vrij als zijn dienstknechten.

Paulus richt zijn brief ook tot de "*getrouwen*" - niet alleen tot hen die door het geloof gerechtvaardigd zijn van de zonde, maar tot hen die *volharden*. Verdragen is trouw zijn.

God zegenen

Efeziërs 1:3 zegt,

3 Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten in Christus.

De Emphatic Diaglott laat "*en Vader*" weg zonder verklaring. Ongetwijfeld zijn er oude Griekse teksten die dit weglaten. In zulke gevallen vertrouw ik op professor Ivan Panin, wiens werk over Bijbelse Numeriek de werkelijk geïnspireerde tekst van de Schrift aan het licht brengt. Hij neemt de zin op in zijn Numeriek Engels Nieuw Testament. Dit betekent dat als we de zin zouden weglaten, de numerieke patronen in de Griekse tekst zelf ernstig zouden worden verstoord.

Paulus vertelde ons dus twee dingen in het eerste deel van vers 3. Ten eerste zegende hij de *God* van onze Heer Jezus Christus. Ten tweede zegende hij de *Vader* van onze Heer Jezus Christus. Dit komt overeen met Jezus' uitspraak aan Maria na zijn opstanding. In **Johannes 20:17** zegt Hij tegen haar: "*Ik vaar op naar Mijn Vader en naar uw Vader, en Mijn God en uw God*."

Jezus' Vader was ook Zijn God. Het evangelie van Johannes maakt altijd onderscheid tussen Jezus en Zijn Vader, en Jezus zei: "*de Vader is groter dan Ik*" (**Johannes 14:28**). Omdat zij in volledige eenheid van doel waren, zei Jezus ook: "*Ik en Mijn Vader zijn één*" (**Johannes 10:30**). Dit was in dezelfde zin dat de discipelen "*één*" moesten zijn (**Johannes 17:11**, **21**). Zij moesten niet één individu zijn, maar verenigd in doel en in overeenstemming met zowel Christus als de Vader.

De wet van de eenheid wordt voor het eerst gezien in **Gen. 2:24**, waar we zien dat Adam en Eva "één vlees" waren. Zij waren niet één individu, maar waren in eenheid, of overeenstemming. Dit is het patroon van het Nieuwe Verbondshuwelijk dat iedereen moet volgen.

Hoewel Jezus' Vader "*de enige ware God*" was (**Johannes 17:3**), weten we ook dat Jezus "*de eniggeboren God*" was (**Johannes 1:18**). Een "eniggeboren" zoon betekent niet dat hij de enige zoon van zijn vader is. De term betekent dat hij de aangewezen erfgenaam van de nalatenschap is. Zo werd ook Izaäk "uw zoon, uw *enige* zoon" genoemd (**Gen. 22:2**), hoewel hij een broer had die Ismaël heette.

We zien dus dat Jezus de eniggeboren Zoon was, maar dat ook wij het recht hebben zonen van God te worden (**Johannes 1:12, KJV**). Zolang wij in eenheid

zijn met de eniggeboren Zoon, zitten wij met Hem in de hemelse gewesten. Hoewel wij Hem niet vervangen, vullen wij Hem zeker aan. De roeping van Christus is uniek, maar verdringt onze eigen roeping niet.

Paulus zegt dat wij "*gezegend zijn met alle geestelijke zegeningen*". Men kan zich de reikwijdte en omvang van die zegeningen slechts voorstellen! Toch is dit het praktische resultaat van het zitten (tronen) "*in de hemelse gewesten in Christus*". Als Christus op de troon zit aan de rechterhand van de Vader, en als wij één zijn met Hem, dan geeft de wet van de eenheid ons "*alle geestelijke zegeningen*" die Christus zelf geschonken heeft.

De weg van zegen is één te zijn met Christus. Hierbij verliezen wij niet onze individualiteit, onze eigen identiteit, of zelfs onze wil; in plaats daarvan ziet de wet, die enigszins bijziend is, ons als Christus zelf. Omdat wij het beeld van God zijn (**2 Kor. 3:18**) en in alle opzichten denken en handelen als Christus, kan de wet ons niet langer van Christus onderscheiden. Dit is het effect van de wet van eenheid, en het is wonderbaarlijk in onze ogen.

Hoofdstuk 3

Gods liefde en kracht

God heeft ons niet alleen *gezegend* door Zijn eigen wil, maar Hij heeft ons ook *uitverkoren* door Zijn wil. Paulus schrijft in **Ef. 1:4-6**,

[4] zoals Hij ons in Hem heeft uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem. In liefde [5] heeft Hij ons voorbestemd tot aanneming tot zonen door Jezus Christus tot Zichzelf, naar het welbehagen van Zijn wil, [6] tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade, die Hij ons in de Geliefde vrijelijk heeft geschonken.

Hij koos ons al voordat we geboren waren. Het feit dat "*Hij ons heeft voorbestemd*" laat zien dat dit al gebeurde lang voordat wij geboren werden. Niemand verordineert zichzelf. Het patroon kan worden gezien in het feit dat Hij Jakob uitverkoos voordat hij was geboren en voordat hij iets had gedaan - goed of kwaad - dat Gods beslissing had kunnen beïnvloeden (**Rom. 9:11**). In het grote geheel koos God ons uit vóór de geboorte van de schepping, lang voordat een mens iets goeds of slechts had gedaan.

Paulus' voornaamste stelling was om de soevereiniteit van God aan te tonen en vooral het feit dat Gods keuzes niets te maken hadden met de wil van de mens of zijn werken. De enige reden waarom mensen dit idee vaak verwerpelijk vinden, is dat zij het onrechtvaardig vinden dat God enkelen uitkiest voor de zaligheid en de rest verbrandt in de hel.

Maar Gods keuzes veroordelen niemand tot een eeuwige scheiding van God. Gods keuze betekent eenvoudig dat Hij in het huidige tijdperk ervoor gekozen heeft om met weinigen te werken om de velen te zegenen. Redding komt nu tot enkelen - voorafgaand aan het Grote Witte Troon oordeel - en de rest zal op een later tijdstip gered worden door de bediening van Zijn uitverkorenen.

Iedereen deinst terug voor het idee dat God de meerderheid van de mensheid zou kunnen opsluiten in ongeloof en hen dan voor eeuwig zou martelen. Ze kunnen het niet opbrengen om in zo'n God te geloven, en *terecht*. Maar de oplossing is niet om de soevereiniteit van God te verwerpen. De oplossing is om het idee te verwerpen dat God het grootste deel van zijn schepping voor eeuwig zal verliezen.

John Calvin begreep de soevereiniteit van God in Romeinen 9, maar niet de liefde van God in Romeinen 5. Men moet beide hoofdstukken begrijpen om het goddelijke plan en doel van de schepping te kennen. In feite geloof ik dat Paulus daarom de rechtvaardiging van alle mensen uiteenzet in **Rom. 5:17**, **18**, lang voordat hij de soevereiniteit van God uiteenzet in **Rom. 9:15-19**.

Toch keert Paulus in zijn brief aan de Efeziërs de volgorde om. Eerst zet hij de soevereine wil van God uiteen in zijn aanhef, en vervolgens presenteert hij de verzoening van alle dingen in **Ef. 1:10**, **22**. Deze verzoening is natuurlijk de uitwerking van Zijn liefde voor allen.

Predestinatie

Ef. 1:4, **5** vertelt ons in de NASB,

[4] In liefde [5] heeft hij ons voorbestemd tot aanneming tot zonen... naar het welbehagen van zijn wil.

De mensen verwerpen gewoonlijk het idee van de voorbestemming, omdat zij denken dat het gespeend is van liefde. Daarom herdefiniëren zij het als *voorkennis*. Met andere woorden, zij zeggen dat God van tevoren wist hoe de

mens zijn eigen wil zou uitoefenen. Zij herdefiniëren predestinatie op deze manier om de
verantwoordelijkheid van God weg te nemen voor het feit dat Hij de meeste mensen zou hebben uitgekozen voor de uiteindelijke ondergang.

Maar dit is een misverstand over Gods "*vriendelijke voornemen van zijn wil*". Voorbestemming is gebaseerd "*op liefde*" en is iets wat de God van liefde heeft bepaald "*vóór de grondlegging der wereld*".

Zoals bij al Gods handelingen is de voorbestemming een uiting van Zijn liefde, niet slechts van Zijn macht. Dit omvat al Zijn oordelen. Zijn oordelen zijn corrigerend van aard. Ze zijn bedoeld om alle ijdele voorstellingen die Gods natuur verkeerd begrijpen, neer te halen.

Zijn oordelen zijn bedoeld om gerechtigheid in de wereld te brengen. Gerechtigheid is niet gedaan totdat alle slachtoffers van onrecht zijn terugbetaald. Gerechtigheid is niet alleen een straf voor de schuldigen. Gerechtigheid is het rechtzetten van het onrecht dat de slachtoffers van onrecht is aangedaan.

Een eeuwige folterkuil kan straf opleggen, maar kan nooit de rechtsorde herstellen door het onrecht dat onnoemelijk veel leed op aarde heeft veroorzaakt recht te zetten. Gerechtigheid is pas bereikt wanneer alle slachtoffers van onrechtvaardigheid zijn gecompenseerd voor hun verliezen. Met straffen alleen lukt dat niet.

Daarom moet de predestinatie niet worden verafschuwd, maar omarmd als een uitdrukking van Gods liefde en goedheid. Omdat "*Hij ons heeft voorbestemd tot aanneming tot zonen*", heeft Hij onze oren geopend om de roep van de Geest te horen, zodat geloof geboren kon worden en wij zonen van God konden worden, geroepen om het woord van verzoening te verkondigen aan hen die *nog niet* uitverkoren zijn (**2 Kor. 5:18-20**).

Genade

Ef. 1:6 spreekt over "*de lof van de heerlijkheid van zijn genade*". Als we begrijpen dat de genade zelf geworteld is in de soevereiniteit van God, kunnen we Zijn genade alleen prijzen als we weten dat ze
prijzenswaardig is. Genade is iets dat God schenkt aan hen die Hij heeft uitverkoren. Zo zegt **Rom. 11:4-6**,

4 Maar wat is het goddelijke antwoord aan hem? "Ik heb zevenduizend mannen voor Mijzelf bewaard die de knie niet voor Baäl hebben gebogen." 5 Op dezelfde manier is er dus ook op dit moment een overblijfsel ontstaan naar Gods genadige keuze. 6 Maar als het door genade is, is het niet meer op basis van werken, anders is genade geen genade meer.

Het "*overblijfsel der genade*" (KJV) bestaat uit die weinigen die God door Zijn eigen wil heeft uitverkoren, net zoals Hij Jakob heeft uitverkoren in **Rom. 9:11-13**. Zonder die genade zou Jakob nooit zover gekomen zijn dat hij de naam *Israël kon ontvangen*. Zulke genade is nauwelijks prijzenswaardig als het resultaat de verheerlijking van alleen de uitverkorenen is. Het is prijzenswaardig omdat we weten dat het overblijfsel van genade de roeping van Abraham krijgt om alle geslachten op aarde te zegenen (**Gen. 12:3**). Wij zijn uitverkoren als ambassadeurs om de wereld te vertellen dat God "*hun overtredingen niet tegen hen rekent*" (**2 Kor. 5:19**). Dat is gebaseerd op de liefde van God.

Verlossing

Ef. 1:7, **8** zegt,

7 In Hem hebben wij de verlossing door zijn bloed, de vergeving van onze schuld, naar de rijkdom van zijn genade 8 die Hij ons heeft geschonken...

Verlossing heeft te maken met het betalen van schulden of het verkopen van schuldbewijzen aan een verlosser. Alle zonde wordt gerekend als een schuld. Toen Adam zondigde, kreeg hij een schuld die hij niet kon betalen. Dus betaalde Jezus de schuld "*door zijn bloed*". Zijn bloed was de volledige betaling van de schuld die de hele wereld had door de zonde. Jezus betaalde niet voor de zonde van de hele wereld, alleen om er een paar voor zichzelf op te eisen. Nee, Hij betaalde voor alles, en daarom heeft *Hij het wettige recht om alles wat Hij verloste op te eisen*. Dus zegt 1 **Johannes 2:2**,

2 en Hijzelf is de verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor die van de hele wereld.

Verzoenen is "een offer brengen". *Verzoenen* is "het goedmaken, de prijs van een overtreding betalen". Jezus *verzoende* God niet met een offer; Hij schold de schuld van de hele wereld uit, en kocht haar zo als de Zijne, volgens de wetten van de verlossing (**Lev. 25:23-34**; **47-55**).

In de wet van de verlossing kan een verlosser een naaste verwant zijn of een vriend of vreemdeling die een slaaf wil kopen die "*verkocht is voor zijn diefstal*" (**Exodus 22:3**). Het verschil is dat een naaste verwant *het recht op verlossing*

heeft, terwijl anderen dat niet hebben. Met andere woorden, een slaveneigenaar kan niet weigeren zijn slaaf (tegen een eerlijke prijs) te verkopen aan zijn naaste verwant.

Jezus was onze Verlosser, onze naaste bloedverwant, want "*Hij schaamt Zich niet hen broeders te noemen*" (**Hebr. 2:11**) en "*Hij moest aan Zijn broeders gelijk gemaakt worden... om verzoening* [hilaskomai, "verzoening"] te doen *voor de zonden van het volk*" (**Hebr. 2:17**). Een bloedverwant zijn betekent dat onze vroegere slavenmeester, verpersoonlijkt als de zonde in **Rom. 6:22**, niet het recht heeft Zijn aanbod te weigeren (**Lev. 25:48**). Als onze broeder heeft Jezus verlossingsrechten.

Noch de zonde, noch de duivel heeft het recht om de slaven die Jezus heeft gekocht te behouden. Bovendien gebeurde deze onderhandeling (als we het zo kunnen noemen) *los van de wil van de slaaf zelf*. Als slaaf had hij geen wettelijke status in deze zaak, want het gebeurde "boven zijn hoofd". Onze grote Verlosser kocht alle slaven in de wereld door genade alleen, dat wil zeggen, door zijn soevereine wil.

De enige andere belangrijke factor is of Jezus al dan niet voldoende rijkdom had om een wereld vol schuldslaven te kopen. Naar mijn mening heeft Jezus te veel betaald voor deze slaven, omdat Zijn bloed onbetaalbaar was en oneindige waarde had, terwijl alle zondeschuld eindig is.

Daarom heeft Jezus aan het kruis de hele wereld van zondaars gekocht, hoewel Hij ervoor gekozen heeft om op verschillende tijdstippen aanspraak op hen te maken. Het *feit* van universele verlossing is geregeld; de *timing* van ieders verlossing is een andere zaak.

Het geheim van timing

Paulus schrijft in **Ef. 1:8-10**,

8 ... In alle wijsheid en inzicht,9 heeft Hij ons het geheimenis van zijn wil bekend gemaakt, naar het welwillende voornemen dat Hij in Hem heeft beraamd.10 met het oog op een bestuur dat past bij de volheid van de tijden, dat wil zeggen de optelling van alle dingen in Christus, dingen in de hemelen en dingen op de aarde...

Wij hebben de openbaring van "*het* geheim *van zijn wil*". Wij kennen het goddelijke plan om de hele schepping uiteindelijk te verzoenen, wanneer Hij alles in Christus opsomt. Wanneer de grote Boekhouder de definitieve controle van de

schepping uitvoert in "*de volheid der tijden*", zal alles verzoend zijn, en zullen alle dingen onderworpen zijn onder Zijn voeten (**Ef. 1:22**).

Met andere woorden, het goddelijke plan is pas voltooid als Hij de Koning van de schepping is en God "*alles in allen*" is (**1 Kor. 15:28**). De Vader heeft alle dingen aan Christus onderworpen, met als enige uitzondering de Vader zelf (**1Kor.15,27**).

Geen wonder dat Paulus zich kon verwonderen over het goddelijke plan en God eer en lof kon geven voor "*het vriendelijke voornemen van zijn wil*" (**Ef. 1:5**). Gods bedoelingen worden niet gedwarsboomd, want Zijn wil is sterker dan de wil van de mens. Hij is soeverein genoeg om Zijn goede plan te volbrengen om alle dingen te onderwerpen en zo het oorspronkelijke Adamische mandaat in **Gen. 1:28** te vervullen.

Hoofdstuk 4

Onze erfenis

In **Ef. 1:10** schrijft Paulus over "*de dingen in de hemelen en de dingen op aarde*". Dit is een korte versie van datgene waarover hij elders vaak vollediger spreekt. Zo spreekt **Kol. 1:20** over de verzoening van de hele schepping, "*hetzij de dingen op aarde, hetzij de dingen in de hemel*." In feite is deze uitdrukking Paulus' definitie van *ta panta*, "alle dingen", of, meer letterlijk, "Het Al".

Paulus verwees naar zijn favoriete vers, **Psalm 8:6**, "*U hebt alles onder zijn voeten gelegd*", een verwijzing naar **Gen. 1:26**, "*Laat Ons de mens maken... en laat hem heersen... over de hele aarde*." We zullen hier meer over zeggen als we commentaar geven op **Ef. 1:22**.

De erfenis

Ef. 1:10-12 zegt,

[10] ... In Hem[11] hebben wij ook een erfenis verkregen, omdat wij voorbestemd zijn naar Zijn voornemen, die alle dingen werkt naar de raad van Zijn wil,[12] tot het einde, dat wij, die de eersten waren die op Christus hoopten, zouden zijn tot lof van Zijn heerlijkheid.

Merk eerst op dat wij "*voorbestemd*" waren om deze erfenis te ontvangen. Paulus koppelt de voorbestemming stevig aan de soevereine wil van God, want Hij

"*werkt alle dingen naar de raad van zijn wil*". Met andere woorden, wij kunnen onze erfenis niet toeschrijven aan de raad van onze eigen wil. Dit is geworteld in het Nieuwe Verbond, niet in het Oude.

Het "*einde*" of resultaat van Gods wil en doel is dat "*wij die als eersten op Christus hopen*" de heerlijkheid van de aan Adam beloofde erfenis zullen ontvangen. Maar Paulus' gebruik van het woord "*eerste*" laat zien dat wij niet de enigen zijn die "*hoop op Christus*" zullen hebben. Meer zullen later tot de kennis van de waarheid komen. In feite is het waarschijnlijk dat
Paulus hier sprak over de schepping zelf, want we lezen in **Rom. 8:2023**,

[20] Want de schepping is onderworpen aan de zinloosheid, niet vrijwillig, maar vanwege Hem die haar onderworpen heeft, in de hoop[21] dat ook de schepping zelf bevrijd zal worden uit haar slavernij aan het verderf tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods...[23] Want in de hoop zijn wij gered, maar hoop die gezien wordt is geen hoop; want wie hoopt op wat hij al ziet?

Bijbelse "*hoop*" is niet louter wishful thinking. De schepping heeft "*hoop*" vanwege de belofte van God en Zijn doel vanaf het begin, namelijk de glorie van Zijn Koninkrijk tot uitdrukking brengen in de fysieke schepping. Hoewel Adam faalde door de zonde, slaagde de laatste Adam (Christus) door zijn daad van gerechtigheid (**1 Kor. 15:45**), waardoor hij de erfenis veilig stelde voor zichzelf en voor allen die met Hem in eenheid komen.

De hoop van de schepping is dat zij zal worden gered. De schepping wacht op de manifestatie van de zonen van God, die de eerste vruchten zijn (na Christus zelf), die het heil aan Het Al bewijzen en beloven.

Christus, die "*de eerstgeborene van de gehele schepping*" is (**Kol. 1:15**) en "*de eerstgeborene uit de doden*" (**Kol. 1:18**), geeft aan dat ook de gehele schepping van de dood zal worden verlost. Christus is als oudste Zoon het Hoofd van dit Universele Rijk. Zij "*die de eersten waren die op Christus hoopten*" zijn voorbestemd om de volgende hoogste positie van gezag onder Hem te bekleden. De volgorde waarin mensen uit de dood worden opgewekt bepaalt het niveau van hun gezag.

De laatste groep die bij het scheppingsjubileum wordt verlost van "*haar slavernij aan de verdorvenheid*" zal worden opgenomen in het Universele Rijk als burgers zonder regeringspositie. Niettemin zullen zij bevrijding en verlossing vinden en deel hebben aan de heerlijkheid die komen gaat.

De belofte van onze nalatenschap

Paulus schrijft in **Ef. 1:13**, **14**,

13 In Hem zijt gij ook, nadat gij geluisterd hebt naar de boodschap der waarheid, het evangelie van uw verlossing, in Hem verzegeld met de heilige Geest der belofte,[14] die gegeven is als pand van onze erfenis, met het oog op de verlossing van Gods eigen bezit, tot lof van zijn heerlijkheid.

"*U*" verwijst naar de Efezische gelovigen, onder wie Paulus lange tijd heeft gediend. Zij waren degenen die hadden geluisterd en geloofd in "*de boodschap van de waarheid, het evangelie van uw redding*". Daarom waren deze gelovigen "*in Hem verzegeld met de Heilige Geest der belofte*".

Paulus zegt dat de Heilige Geest is "*gegeven als een pand van onze erfenis*". Wanneer Paulus verwijst naar dit "*onderpand*", gebruikt hij het Hebreeuwse woord *arrabon*, rechtstreeks vertaald in het Grieks. Hij gebruikt hetzelfde woord in **2 Kor. 5:5**, waar God ons "*de Geest als onderpand*" heeft gegeven.

Het Hebreeuwse woord *arrabon wordt* gebruikt in het verhaal van Tamar en Juda in **Gen. 38:17**, **18**, **20**. Een pand is geen aanbetaling (of "earnest", KJV) voor de aankoop van onroerend goed. Een pand is een onderpand voor een schuld. Als de schuld is betaald, wordt het pand teruggegeven aan de oorspronkelijke eigenaar. Juda gaf Tamar dus een onderpand op zijn schuld aan haar, in de verwachting dat hij later zou terugkeren met de betaling en zijn onderpand - dat wil zeggen zijn zegel, koord en staf - zou terugkrijgen (**Gen. 38:18**).

In **Ef. 1:14** beweert Paulus dat de Heilige Geest Gods "*pand*" en "*belofte*" is om te betalen wat Hij ons schuldig is. Ja, alleen schuldenaars geven beloftes, en God is onze schuldenaar, zegt Paulus. Hoe? Dit gaat terug tot Adams zonde, toen God hun klederen van licht en heerlijkheid afnam. Omdat zonde wordt gerekend als een schuld, creëerde Adams zonde een schuld die hij niet kon betalen. Dus nam God zijn hemels gewaad als onderpand tot de tijd dat hij de door de zonde ontstane schuld zou betalen.

Toen Christus de schuld van Adam aan het kruis betaalde, moest het onderpand aan hem worden teruggegeven, volgens de wet van de onderpanden. God gaf de verpande kledingstukken echter niet onmiddellijk terug. In plaats daarvan hield Hij ze voor een seizoen in de hemel, want Paulus zegt in **2 Kor. 5:1**, **2**,

[1] Want wij weten dat als de aardse tent die ons huis is, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, eeuwig in de hemelen. [2] Want in dit huis kreunen wij, verlangend om bekleed te worden met onze woning uit de hemel.

Paulus gebruikt vier verschillende metaforen: een tent, een huis, een gebouw en kleding. Het zijn verschillende manieren om de hemelse gewaden te beschrijven die God ons nu verschuldigd is - sinds Christus onze schuld heeft betaald. Hij is ons nu hemelse gewaden schuldig, en totdat die schuld is betaald, heeft Hij ons een pand (*arrabon*) gegeven van de Heilige Geest. In **Ef. 1:14** noemt Paulus dit "*het pand van onze erfenis*".

Wij "*hopen*" (of verwachten) die erfenis te ontvangen, maar hoop die gezien wordt is geen hoop. Door de raad van Zijn eigen wil heeft Hij bepaald dat wij moeten wachten tot "*de verlossing van Gods eigen bezit*." Dit is wat Paulus in **Rom. 8:23** "*de verlossing van ons lichaam*" noemt.

Deze verlossing wordt voorspeld door het feest van Trompetten en het feest van Loofhutten. Trompetten profeteert van de doden die worden opgewekt; Loofhutten profeteert van de levende overwinnaars die "*veranderd*" zullen worden zonder de dood te ervaren (**1 Kor. 15:51**, **52**). Hoe dan ook, er zal een lichamelijke verlossing zijn, en deze nieuwe lichamen zullen bekleed zijn met de tent, het huis of de tabernakel die nu voor ons gereserveerd is "*in de hemelen*".

Het voordeel van Gods belofte

Paulus zegt in **Ef. 1:15-17**,

[15] Daarom houd ook ik, nu ik gehoord heb van het geloof in de Heer Jezus dat onder u bestaat en van uw liefde voor alle heiligen,[16] niet op u te danken en u in mijn gebeden te noemen;[17] opdat de God van onze Heer Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u een geest van wijsheid en van openbaring in de kennis van Hem moge geven.

Hun geloof, dat voor hen de belofte van de Heilige Geest waarborgde, was voor Paulus de bron van grote vreugde en voldoening dat zijn werk onder hen niet tevergeefs was. Daarom bad hij dat "*de God van onze Heer Jezus Christus*" hun "*een geest van wijsheid en van openbaring in de kennis van Hem*" zou geven. Wijsheid en openbaring komen door de Heilige Geest en zijn voordelen van het pand dat God ons heeft gegeven totdat Hij ons onze klederen van heerlijkheid geeft.

Paulus gaat verder in **Ef. 1:18**, **19**,

[18] **Ik bid dat de ogen van uw hart** [*cardias*] **verlicht worden, zodat u weet wat de hoop is van zijn roeping, wat de rijkdom is van de heerlijkheid van zijn erfenis in de heiligen,**[19] **en wat de onovertroffen grootheid is van zijn macht jegens ons die geloven...**

De ogen van ons hart zijn niet de ogen in ons hoofd. Dit zijn geestelijke ogen, geen fysieke. Met de ogen in ons hoofd kan het lichaam de wereld zien. De ogen van ons hart verlichten onze geest en geven ons wijsheid en openbaring van "*de Vader der heerlijkheid*". Iemands geest heeft bewustzijn en is in feite de nieuwe bewuste identiteit van de nieuw geschapen mens in iedere gelovige van het Nieuwe Verbond.

Dit is de "*nieuwe mens*" (**Ef. 4:24, KJV**) of "*nieuwe ik*" (**Ef. 4:24, NASB**). Onze geest is onze goddelijke verbinding en het medium waardoor openbaring uit de hemel wordt doorgegeven aan gelovigen op aarde (**1 Kor. 2:14-16**). Door deze openbaring kunnen gelovigen de menselijke kennis en wijsheid overstijgen, zodat we "*de diepten van God*" kunnen kennen (**1 Kor. 2:10**).

Daarom is het pand dat God ons heeft gegeven van grote waarde en nut, hoewel het niet de eigenlijke erfenis is die wij nog zullen ontvangen bij de verlossing van ons lichaam.

Hoofdstuk 5 **Christus' heerschappij**

Sprekend over de gelovigen schrijft Paulus in **Ef. 1:19-21**,

[19] **en hoe groot zijn macht** [*dunamis*] **is voor ons die geloven. Deze** [gelovigen] **zijn in overeenstemming met de werking van de kracht** [*kratos,* "heerschappij, macht, sterkte"] **van Zijn macht** [*ischys*, "vermogen"][20] **die Hij in Christus tot stand bracht, toen Hij Hem opwekte uit de doden en Hem aan Zijn rechterhand zette in de hemelse gewesten,**[21] **ver boven alle heerschappij en gezag en macht en heerschappij, en elke naam die genoemd wordt, niet alleen in dit tijdperk maar ook in het komende.**

Paulus gebruikt hier drie verschillende Griekse woorden, die elk de nadruk leggen op de macht en kracht van de heerschappij die Christus heeft gekregen. Hiermee maakt Paulus duidelijk dat het heersersmandaat dat in **Gen. 1:26** aan Adam werd gegeven, is overgegaan op Jezus Christus. Het maakt deel uit van de erfenis van de Zoon, zoals we lezen in **Hebr. 1:13**, **14**,

[13] **Maar tot wie van de engelen heeft Hij ooit gezegd: "Zit aan mijn rechterhand totdat ik uw vijanden tot een voetbank voor uw voeten maak"?** [14] **Zijn zij niet allen dienende geesten, uitgezonden om dienstbaar te zijn aan hen die de zaligheid beërven?**

Hoe groot en machtig de engelen ook zijn, zij zijn niet voorbestemd voor zo'n erfenis. Christus is DE zoon; wij zijn ook zonen, hoewel niet de eerstgeborenen. Toch is onze erfenis groter dan die van de engelen, die geroepen zijn ons te dienen en ons bij te staan in het verkrijgen van onze erfenis.

Het Dominion Mandaat

Christus werd opgewekt uit de dood, en Hij steeg op naar de rechterhand van God. Vanuit deze gezagspositie kreeg Hij het heersersmandaat dat Adam niet had verworven. Adam had het gezag gekregen om de dieren een naam te geven (**Gen. 2:19**). In het bijbelse denken geeft autoriteit het recht om dingen een naam te geven.

Daarom stond alles wat Adam benoemde onder zijn gezag.

Dit geldt trouwens ook voor Eva. Vóór de zonde werd Eva "vrouw" genoemd, maar nadat de zonde in beeld kwam, kreeg Adam het gezag, en toen noemde Adam haar "Eva" (**Gen. 3:20**).

Wij zullen hier later in onze studie meer over zeggen.

Sem kreeg het geboorterecht van zijn vader, Noach. Sem betekent "naam", wat roem, bekendheid of gezag impliceert. Daarom gebruiken de Joden ook vaak de term *Ha Shem* ("De Naam") in plaats van YHWH.

Christus kreeg gezag over "*elke naam die genoemd wordt, niet alleen in dit tijdperk, maar ook in het komende*" (**Ef. 1:21**). Dit houdt in dat Christus de heerschappij over de hele schepping kreeg, inclusief elke generatie in de geschiedenis van de aarde. Deze heerschappij (zoals Paulus zo vaak beweert in zijn brieven) betekent dat Hij het recht heeft over alle dingen te heersen *en dat Hem dit recht niet zal worden ontzegd*. Hij zal uiteindelijk niets verliezen. Alle dingen onder Zijn voeten leggen betekent dat Hij iedereen een naam zal geven, en elke man en vrouw zal identificeren in hun roeping en hun plaats in de scheppingsorde, zodat allen Hem inderdaad zullen dienen.

Christus onderwerpt al zijn vijanden

Paulus maakt zijn gedachte af door in **Ef. 1:22**, **23** te zeggen,

[22] En Hij heeft alle dingen onder zijn voeten onderworpen en Hem als hoofd over alles gegeven aan de gemeente,[23] die zijn lichaam is, de volheid van Hem die alles in allen vervult.

Deze bewering komt uit **Psalm 8:6**,

[6] U laat hem heersen over de werken van uw handen; U hebt alles onder zijn voeten gelegd.

Gewoonlijk citeert of verwijst Paulus naar **Psalm 8:6** wanneer hij het hoogtepunt van de eeuwen en het doel van de schepping uiteenzet. Zijn langste commentaar op de betekenis van deze psalm staat in **1 Kor. 15:25-28**,

[25] Want Hij moet regeren totdat Hij al zijn vijanden onder zijn voeten heeft gelegd. [26] De laatste vijand die zal worden afgeschaft is de dood. [27] Want Hij heeft alle dingen onder zijn voeten onderworpen. Maar wanneer Hij zegt: "Alle dingen zijn onderworpen", is het duidelijk dat Hij uitgezonderd is die alle dingen aan Hem onderworpen heeft. [28] Wanneer alle dingen aan Hem onderworpen zijn, zal ook de Zoon zelf onderworpen zijn aan Hem die alle dingen aan Hem onderworpen heeft, zodat God alles in allen is.

Hier interpreteert Paulus **Psalm 8:6** zo dat alle "*vijanden*" van Christus aan Hem onderworpen zullen worden. Het gaat niet alleen om Zijn vrienden, noch omvat

het alleen gelovigen. Ook omvat het niet alleen *sommige* van zijn vijanden. Het omvat "*al zijn vijanden*".

Onder deze "*vijanden*" is de dood zelf. Wanneer de dood aan Christus wordt onderworpen, zegt Paulus dat hij zal worden "*afgeschaft*". Dit betekent NIET dat de diensten van de dood behouden zullen blijven om Zijn vijanden voor eeuwig te martelen. Toch moeten we opmerken dat de dood "*de laatste vijand is die zal worden afgeschaft*". De populaire kerkleer is dat de dood de *eerste* vijand zal zijn die wordt afgeschaft bij de opstanding van de doden. Zij denken dat de tweede dood (**Openb. 20:14**) dan over het overgrote deel van de mensheid zal heersen en *nooit zal* worden afgeschaft.

Maar beide worden "*dood*" genoemd, en daarom moeten beide worden afgeschaft om alle dingen aan Christus te onderwerpen. Het doel van de tweede dood (die de "*poel van vuur*" is) is om de "*vurige wet*" (**Deut. 33:2, KJV**) de tijd te geven om het vlees te oordelen en hen, door het oordeel, gerechtigheid te leren (**Jesaja 26:9**). Gods wet is bedoeld om zondaars te corrigeren, niet om hen te vernietigen.

Een vijand van Christus zijn betekent in een toestand van conflict en onenigheid met Hem zijn. De menselijke natuur zelf is de grote vijand, want de wil van de mens staat haaks op de wil van God.
Ongerechtigheid is het zaad van de dood (sterfelijkheid). Daarom zal er altijd een deel van de natuur en de wil van de mens in vijandschap met God blijven tot hij het leven (onsterfelijkheid) krijgt. Daarom worden sterfelijkheid en verdorvenheid tegelijkertijd overwonnen (**1 Kor. 15:54**).

Zolang de tweede dood bestaat, zullen er vijanden van Christus zijn. De wil van de mens moet in het laatste tijdperk van het oordeel worden onderworpen. Gedurende die tijd zal de profetie van Paulus in **1 Kor. 15:25** onvervuld blijven. Daarom moet de dag komen - dat grote scheppingsjubileum - waarop de dood zelf zal worden afgeschaft, ALLEN onsterfelijkheid en onkreukbaarheid zullen ontvangen, en ALLE vijanden onder de voeten van Christus zullen worden gelegd.

Autoriteit van de Kerk

Paulus vertelt ons dat de gemeente, in overeenstemming met Christus, gemachtigd is om op te treden als "*zijn lichaam, de volheid van Hem die alles in allen vervult*" (**Ef. 1,23**). Door Paulus' beschrijving is het lichaam van Christus dat

deel van de schepping dat volledig is vervuld met het volle karakter en gezag van Christus. De Emphatic Diaglott luidt,

[23] **die zijn lichaam is, de volledige ontwikkeling van Hem die alles vult met alles** [van zijn natuur]**.**

Dit lijkt een uitbreiding van het idee dat God "*alles in allen*" is (**1 Kor. 15:28**). Het idee beschrijft een voltooid project, waarbij God de hele schepping vult met zijn aard en heerlijkheid. Hij vult niet sommigen met allen, noch allen met sommigen. Uiteindelijk zal er niets meer te vullen zijn. Hij zal "*alles in allen*" zijn, en **Ef. 1:23** zegt dat Hij "*alle dingen vult*" met "*alles*" van zijn eigen natuur en karakter.

Maar in de tussentijd wordt de kerk geacht zich eerst in die positie te bevinden. Zolang er dus een conflict bestaat tussen de wil van God en de wil van een gelovige, heeft dit *pleroma* nog niet zijn volle uitdrukking bereikt. Zoals blijkt, zijn niet alle gelovigen het eens met Christus, noch zijn allen het eens met Zijn scheppingsplan. Velen blijven ook Zijn wet verwerpen, niet wetende dat de wet - Zijn woord - een uitdrukking is van het wezen van God. Daarom zijn zij in conflict met Gods natuur.

Daarom is de kerk onderverdeeld in gelovigen en overwinnaars. Overwinnaars zijn zij die, nadat zij de waarheid hebben gehoord, deze als waarheid erkennen en de wil en het verlangen van het vlees overwinnen. Natuurlijk kost dit vaak tijd, want de wil van het vlees moet worden overwonnen gedurende een leven van ervaring en leren tot die grote dag waarop God ons vult en verheerlijkt met heel Zichzelf.

Hoofdstuk 6

Opgetrokken met Christus

In hoofdstuk 2 van zijn brief gaat Paulus dieper in op het verschil tussen het vroegere leven van de gelovigen en het nieuwe leven dat zij nu leiden.

Ef. 2:1, 2 zegt,

1 En u was dood in uw schulden en zonden,[2] waarin u vroeger wandelde volgens de loop van deze wereld, volgens de vorst van de macht van de lucht, van de geest die nu werkt in de zonen der ongehoorzaamheid.

Als natuurlijk geboren nakomelingen van Adam hadden zij de dood (sterfelijkheid) geërfd, de ongerechtigheid waardoor alle mensen zondigen. Zij waren gevangen in hun overtredingen en zonden, en kenden geen andere weg in het leven. Zij hadden hun leven geleid "*naar de vorst van de macht der lucht*", die werkt "*in de zonen der ongehoorzaamheid*".

Dit was een leven van de dood. Hun rechtspositie voor de goddelijke rechtbank was een toestand van dood, want het oordeel over Adams zonde was: "*U zult zeker sterven*" (Gen. 2:17). De dood is meer dan het einde van het natuurlijke leven. De dood omvat alles wat met het sterfelijke leven te maken heeft.

Aan de andere kant van de medaille zien we dat *het leven* ook meer is dan alleen het punt waarop we onsterfelijk worden. *Het leven* omvat onze huidige manier en kwaliteit van leven die wij leven terwijl wij nog sterfelijk zijn. De levensstijl van gelovigen is heel anders dan die van ongelovigen. Onze doop betekent dat wij met Christus zijn gestorven en met Hem zijn opgewekt tot "*nieuwheid des levens*" (Rom. 6, 4).

Wij zijn niet langer "*zonen van ongehoorzaamheid*". Dit is een Hebreeuws idioom voor hen die ongehoorzaam handelen. Jezus zei in Lucas 7:35,

35 Maar de wijsheid wordt gerechtvaardigd door al haar kinderen.

De wijsheid is verpersoonlijkt en er wordt gezegd dat zij wijze kinderen heeft, maar het is duidelijk dat zulke kinderen niet verwekt en gebaard worden door een natuurlijke bevalling. Elders zei Jezus tegen de schriftgeleerden en Farizeeën: "*Als jullie Abrahams kinderen zijn, doe dan de daden van Abraham*." Jezus trok hun fysieke afstamming niet in twijfel. Hij verwees naar het bekende gezegde dat een zoon het werk doet van zijn vader - of, in het geval van de wijsheid, van zijn moeder.

Paulus gebruikt hetzelfde idee bij de bespreking van de kinderen van Abraham. **Gal. 3:7** zegt,

7 Wees er daarom zeker van dat zij die geloven zonen van Abraham zijn.

Met andere woorden, zij die het Abrahamitische geloof hebben, zijn de zonen van Abraham, ongeacht hun fysieke afstamming.

Toen Paulus dus sprak over de "*zonen der ongehoorzaamheid*", doelde hij op de Efezische gelovigen *in hun vroegere leven*. De Efeziërs waren van vader veranderd, niet lichamelijk, maar wat betreft hun rechtspositie in het goddelijke hof. Wij weten natuurlijk dat allen die door de Geest verwekt zijn door het zaad van het woord, kinderen van God zijn.

Paulus gaat verder in **Ef. 2:3**,

3 Onder hen [de zonen van ongehoorzaamheid] **leefden ook wij allen vroeger in de begeerten van ons vlees, de begeerten van het vlees en van de geest verlustigend, en waren van nature kinderen des toorns, zoals de rest.**

Een ongelovige zijn is leven naar de wil van het vlees, dat wil zeggen naar de verlangens van het vlees en de zielsgeest. Met andere woorden, het is leven "*zoals de rest*" van de mensheid leeft - in een staat van dood.

Maar God

Ef. 2:4-7 zegt,

4 Maar God, rijk aan barmhartigheid, heeft ons vanwege zijn grote liefde waarmee hij ons heeft liefgehad, 5 zelfs toen wij dood waren in overtredingen, samen met Christus levend gemaakt (uit genade bent u gered), 6 en ons met hem opgewekt en met hem in de hemelse gewesten in Christus Jezus gezeten, 7 opdat hij in de komende eeuwen de onovertroffen rijkdom van zijn genade in goedheid jegens ons in Christus Jezus zou tonen.

De liefde van God is de bron van zijn barmhartigheid. Zij komt tot uiting in het feit dat Hij ons "*toen wij dood waren in overtredingen*" uit de dood heeft opgewekt "*met Christus*". Vervolgens voegt hij de parenthetische verklaring toe die ons eraan herinnert dat dit "*uit genade*" was. Met andere woorden, het gebeurde door "*de raad van zijn wil*", niet volgens onze eigen wil.

Dode mensen kunnen niets doen om de dood te overwinnen. Het vereist een externe Bron, handelend door de kracht van Zijn eigen wil, om leven te geven aan de doden.

Zoals we al gezien hebben, wordt genade gedefinieerd als iets wat God doet door zijn eigen wil, niet door de wil van de mens of door de wil van het vlees. Wij werden gered, niet omdat wij besloten Jezus te volgen, maar omdat Hij ervoor koos ons te redden en Zichzelf aan ons te openbaren. *Onze reactie* op Zijn daad van genade redde ons niet; het gaf alleen *het bewijs* dat God inderdaad Zijn wil in ons leven had uitgeoefend om ons te redden.

Niemand wordt gered zonder bewijs van een veranderd leven, een verandering van denken, een nieuwe richting die wordt ingeslagen die afwijkt van "*de rest*" van de mensheid. Is er geen verandering, dan mogen we concluderen dat God geen scheppend woord heeft gesproken over die man of vrouw, want hij of zij is nog dood in overtredingen en zonde. **Jakobus 2:26** zegt dus: "*Geloof zonder werken is dood*."

Dit gezegd zijnde, moeten we niet concluderen dat gelovigen volmaakt zijn. Wij moeten bedenken dat gelovigen in hun wezen nog steeds sterfelijk en verdorven zijn, ook al hebben zij een nieuwe levensstijl aangenomen.

Zoals ik eerder schreef, manifesteert het leven zich op twee manieren: onsterfelijkheid en levensstijl. Paulus maakt in **1 Kor. 15:52-54** duidelijk dat wij bij de opstanding van de doden nog onsterfelijkheid moeten ontvangen en - in het geval van hen die op dat moment in de geschiedenis leven - veranderd moeten worden zonder te sterven.

Intussen zijn wij als gelovigen met Christus opgestaan en met Hem in de hemelse gewesten gezet. Onze rechtspositie is enorm verschillend, ook al zijn we nog gebukt onder sterfelijkheid, zwakte en zwakheid. Het bewijs van onze hemelse positie wordt gezien in de veranderingen van levensstijl, samen met de uitoefening van geestelijke gaven die de Heilige Geest bewerkt door het geloof van onvolmaakte mensen.

Dit is mogelijk omdat het gebaseerd is op de wil van God, niet op de wil van de mens. Als redding gebaseerd zou zijn op de wil of de beslissingen van de mens, dan zou de mens zijn geloften moeten vervullen voordat hij gered kan worden.

Dat is de redding van het Oude Verbond, wat een oxymoron is, want redding door de wil van de mens bestaat niet.

Als het besluit van de mens om Jezus te volgen hem werkelijk zou redden, dan zou hij zijn redding verliezen op het moment dat hij opnieuw zondigt of tekortschiet in de heerlijkheid van God. Een dergelijke eenmalige redding, voorgesteld door Arminius, is niet wat de barmhartigheid en genade van God ons heeft gegeven.

De komende eeuwen

Ef. 2:7 spreekt over Gods genade die voortdurend geopenbaard wordt "*in de komende eeuwen*". Wij hebben weinig inzicht in de wijze waarop dit zal worden geopenbaard. Wij weten echter wel dat er nog "*komende eeuwen*" zijn vóór het einde der tijden.

De meeste mensen zijn onbekend met de leer van de tijdperken (*aion*), omdat zij zich te veel richten op de tijdloze eeuwigheid en daardoor de tijdperken in het goddelijke plan over het hoofd zien. Er komt een tijdperk tussen de tweede komst van Christus en het grote Witte Troon oordeel. **Openb. 20:4-6** zegt dat het "*duizend jaar*" zal duren. Of dit letterlijk is of niet is hier niet aan de orde. Het punt is dat het een beperkte periode is en een begin- en eindpunt zal hebben.

Maar aangezien Paulus spreekt over meerdere "*komende tijdperken*", moet er nog een tijdperk zijn na dit "millennium". Het zal inderdaad een tijdperk van oordeel zijn in "*de poel van vuur*" (**Openb. 20:14**), wat een metafoor is voor het oordeel van de "*vurige wet*" (**Deut. 33:2, KJV**). Het "vuur" is niet letterlijk, maar een toepassing van de oordelen in de wet van God zelf. Deze oordelen zijn bedoeld om het vlees te verbranden, zoals de vuurdoop bedoeld is om het "*kaf*" (**Matt. 3:12**) van de natuur van alle gelovigen te verbranden.

Zie mijn boek, **De oordelen van de goddelijke wet**.

Paulus benadrukt nogmaals dat genade de basis is van onze redding en alle voordelen die daarbij horen. **Ef. 2:8**, **9** zegt,

[8] **Want uit genade bent u gered door het geloof; en dat** [geloof] is **niet uit uzelf; het is een gave van God;**[9] **niet als gevolg van werken, opdat niemand zich beroemt.**

Met andere woorden, wij zijn gered door een soevereine daad van God door Zijn wil. Toen Hij tot ons hart sprak, werd geloof geboren, en wij reageerden met het bewijs van wat God zojuist in ons had gedaan. Dit geloof was "een *gave Gods, niet*

uit werken" (d.w.z. niet uit de wil van de mens). Wij kunnen geen eer nemen voor ons geloof, want de wil van de mens kan alleen leiden tot positief denken. Het Abrahamitische geloof is Gods geschenk aan ons, "*opdat niemand zich beroemt*" en zegt: "Kijk naar mijn geloof dat mij gered heeft!".

Het vakmanschap van de pottenbakker

Paulus concludeert dan in **Ef. 2:10**, zeggende,

10 Want wij zijn zijn werk, in Christus Jezus geschapen voor goede werken, die God tevoren heeft voorbereid, opdat wij daarin zouden wandelen.

Misschien dacht Paulus aan **Jer. 18:1-10**, waar God wordt voorgesteld als een Pottenbakker die vaten van klei maakt. God is de grote Werker, en de mens is zijn werk. Natte klei heeft geen kracht om van zichzelf een pot te maken. **Jesaja 45:9** legt dit verder uit, hoewel de meeste vertalers de voor de hand liggende uitspraak over de soevereiniteit van God proberen te vermijden.

9 Wee degene die twist met zijn Maker - een aardewerken vat onder de vaten van de aarde! Zal de klei tegen de pottenbakker zeggen: "Wat doe je?" Of het ding dat je maakt zeggen: "Hij heeft geen handen?"

Klei heeft het recht om alleen met andere klei te discussiëren - niet met de Pottenbakker. De klei mag God niet in twijfel trekken of beweren dat God gehandicapt of onbekwaam is. De mens moet zijn plaats kennen als deel van de schepping. Hij is een vat gemaakt van klei. Hij is niet de Pottenbakker. God heeft de rechten van de Pottenbakker. De mens heeft de rechten van kleivaten.

Dit is de basis van genade in het Nieuwe Testament, en het betekent dat "*wij Zijn werk zijn*". God heeft ons naar Zijn beeld geschapen. Wij moeten God niet naar ons beeld scheppen (**Gen. 1:26**). Als vaten van eer zijn wij geschapen en "*tevoren bereid*" voor goede werken. Zijn gebruik van de term *vooraf* is bedoeld om ons te wijzen op het voorbeeld van Jakob, die werd uitverkoren voordat hij iets goeds of slechts had gedaan (**Rom. 9:11**).

Jacob was ook Gods vakmanschap. Het duurde 98 jaar om zijn "klei" te vormen en hem in een Israëliet te veranderen (na het worstelen met de engel). Toch zien we dat God persoonlijke verantwoordelijkheid over hem nam. Als een Pottenbakker vormde God hem totdat zijn geloof volledig gerijpt was en hij de soevereiniteit van God erkende.

Toen werd zijn naam veranderd in Israël, "God regeert", zodat hij kon getuigen van Gods soevereiniteit.

Hoofdstuk 7

Een nieuwe man

Uitweidend over het onderwerp van Gods vakmanschap schrijft Paulus in Ef. 2:11, 12,

11 Gedenk daarom dat u vroeger, de heidenen in het vlees, die "onbesnedenen" worden genoemd door de zogenaamde "besnijdenis", die in het vlees door mensenhanden wordt uitgevoerd -12 gedenkt dat u destijds gescheiden was van Christus, uitgesloten van het gemenebest Israël en vreemdelingen van de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld.

De Efeziërs zelf waren Grieken, "*heidenen naar het vlees*" (naar vleselijke genealogie). De Joden noemden hen "*onbesnedenen*", wat betekent dat zij "*vreemdelingen waren van het verbond der belofte*". Besnijdenis was een teken van het verbond sinds de dagen van Abraham. Gen. 17:11 zegt: "*Het zal het teken zijn van het verbond tussen Mij en u*."

Niettemin sprak Mozes in Deut. 10:16-19 over een ander soort besnijdenis,

16 Dus besnijd uw hart en verstijf uw nek niet langer. 17 Want de Heer uw God is de God der goden en de Heer der heren, de grote, de machtige en de ontzagwekkende God die geen partijdigheid toont en geen steekpenningen aanneemt. 18 Hij doet recht aan de wees en de weduwe en toont zijn liefde voor de vreemdeling door hem voedsel en kleding te geven. 19 Toon dus uw liefde voor de vreemdeling, want u was vreemdeling in het land Egypte.

Mozes had de openbaring van de besnijdenis van het Nieuwe Verbond, die van het hart is. Hij herhaalt dit concept in Deut. 30:6,

6 Bovendien zal de Heer, uw God, uw hart en het hart van uw nakomelingen besnijden om de Heer, uw God, lief te hebben met heel uw hart en met heel uw ziel, zodat u leeft.

Alleen God kan het hart besnijden. Als Hij het niet doet, kan niemand anders het. En als Hij het doet, zullen we God liefhebben met heel ons hart en ziel. Vleselijke besnijdenis mist de kracht om het hart op deze manier te veranderen. We zien dus

dat al in de tijd van Mozes de hartbesnijdenis werd geopenbaard. Toen de apostel Paulus onderscheid maakte tussen vleselijke en hartbesnijdenis, deed hij dat op gezag van Mozes zelf.

Besnijdenis en identiteit

De onderliggende vraag die Paulus aansnijdt is die van de identiteit. Wat is een "Jood", dat wil zeggen een lid van de stam van Juda. Wat is trouwens het lidmaatschap van een van de Israëlitische stammen? In
Rom. 2:28, **29** schreef Paulus,

[28] **Want hij is GEEN Jood die naar buiten toe één is, noch is de besnijdenis dat wat naar buiten toe in het vlees is.** [29] **Maar hij IS een Jood die innerlijk één is, en de besnijdenis is die van het hart, door de Geest en niet door de letter; en zijn lof** ["Juda"-status] **is niet van mensen, maar van God.**

Dit is een van de lessen van Paulus die de religieuze Joden van zijn tijd schandalig maakte. De Joden geloofden dat hun vleselijke besnijdenis hun lidmaatschap van de stam zelf uitmaakte. Paulus sprak dit tegen en verving de lichamelijke door de geestelijke besnijdenis van het hart. Met andere woorden, om lid te zijn van de stam van Juda moest men het teken hebben van het Nieuwe Verbond, niet van het Oude. Verder moet men Jezus Christus erkennen, de Middelaar van het Nieuwe Verbond (**1 Tim. 2:5**; **Hebr. 8:6**).

Het komt erop neer dat elke Jood die Jezus Christus verwerpt, in de ogen van God geen Jood (of Judaïet) is, hoewel hij door de wetten en meningen van de mensen als Jood wordt erkend.

Wanneer Paulus schrijft: "*zijn lof is niet van mensen, maar van God*", gebruikt hij een woordspeling. Juda betekent "*lof*", dus Paulus stelde eigenlijk dat zijn status als Jood (Judahiet) niet berust op de mening van mensen, maar uitsluitend op Gods erkenning. Dit is de kracht achter Paulus' uitspraak in **Ef. 2:11**, waar hij naar Joden verwijst als "*de zogenaamde besnijdenis, die door mensenhanden in het vlees wordt uitgevoerd.*" Het is "*zogenaamd*", omdat zij vertrouwden op de vleselijke besnijdenis om hun status op te eisen, en omdat Paulus hun recht om Joden genoemd te worden betwistte.

Wij kunnen dus de verhitte discussie begrijpen die door Paulus' leer werd opgewekt. Hij hield vol dat, zoals de Joden hadden vertrouwd op Mozes als de Middelaar van het Oude Verbond, zij ook moesten vertrouwen op Jezus Christus als de Middelaar van het Nieuwe Verbond. Paulus benadrukte compromisloos dat

Jezus Christus kwam als de "*profeet zoals Ik uit uw broeders*" (**Handelingen 3:22**), de profeet die Mozes zelf voorspelde in **Deut. 18:18**.

De status van de Efezische gelovigen

In **Ef. 2:6** ging Paulus in op de status van de gelovigen en hoe zij met Christus aan de rechterhand van de Vader in de hemelse gewesten waren gezeten. Als deze gelovigen de tempel in Jeruzalem hadden bezocht, zouden zij samen met alle vrouwen van de binnenplaats zijn uitgesloten. Koning Herodes had een "*scheidingsmuur*" gebouwd in de buitenste voorhof (**Ef. 2:14**) als barrière, zodat alleen Joodse mannen het recht hadden de troon der genade te naderen.

Paulus zegt dat de Efezische gelovigen, die de Middelaar van het Nieuwe Verbond hadden aangenomen, en die dus de hartbesnijdenis hadden ontvangen, het recht hadden om met Christus aan de rechterhand van de Vader te zitten. Zij waren niet beperkt tot de buitenste voorhof met heidenen en Joodse vrouwen. Zij waren zelfs niet beperkt tot het Heilige zoals de priesters. Als deel van het lichaam van de grote Hogepriester konden zij het Heilige der Heiligen in de hemel binnengaan en - nog verder - konden zij met Christus plaatsnemen op de troon van God, die in de tempel werd vertegenwoordigd door het verzoendeksel.

Iedereen die de Ark van het Verbond aanraakt, wordt normaal gesproken gedood. Maar toch hebben zij die in Christus zijn en geïdentificeerd worden als deel van Zijn lichaam, geen beperkingen in hun status of positie - behalve natuurlijk dat Christus zelf onderworpen is aan Hem die alle dingen onder Hem gesteld heeft (**1 Kor. 15:28**).

Ooit waren deze Efeziërs "*afgescheiden van Christus*" en "*uitgesloten van het gemenebest Israël*" (**Ef. 2:12**). Het was niet hun genealogie die hen van Christus scheidde, noch was het hun genealogie die hen had uitgesloten van het gemenebest Israël. Het was hun gebrek aan geloof in Christus en hun gebrek aan besnijdenis van het hart dat hen van God had gescheiden. Het ging nooit om genealogie.

Evenzo waren de ongelovige Joden in Paulus' tijd, die de besnijdenis van het hart hadden geweigerd door de Middelaar van het Nieuwe Verbond te verwerpen, *evenzeer* gescheiden van Christus en ook van het gemenebest Israël. De wet is in dit opzicht onpartijdig, en dit is volgens mij de reden waarom Mozes de

hartbesnijdenis verbond met "*de ontzagwekkende God die geen partijdigheid toont*" ten opzichte van "*de vreemdeling*" (**Deut. 10:16-19**).

De Efeziërs behoorden tot die "*vreemdelingen*" in Paulus' tijd.
Vreemdelingen zijn vreemdelingen. In dit geval waren zij geen burgers van het gemenebest Israël totdat zij door de besnijdenis van het hart lid werden.

Paulus gaat verder in **Ef. 2:13**,

13 Maar nu in Christus Jezus bent u, die voorheen ver weg was, nabij gekomen door het bloed van Christus.

Het bloed van Christus dat werd vergoten voor de zonde van de wereld (**1 Johannes 2:2**) maakt, wanneer het correct wordt toegepast, het lidmaatschap van het gemenebest Israël mogelijk. Dit is wat hen "*die vroeger veraf waren*" tot God trok.

Het Hof der Vrouwen

Ef. 2:14, **15** verwijst dan naar de scheidingsmuur die heidenen en vrouwen "*veraf*" van God had gehouden, en zegt,

14 Want Hijzelf is onze vrede, die beide groepen tot één heeft gemaakt en de barrière van de scheidingsmuur heeft afgebroken,15 door in zijn vlees de vijandschap af te schaffen die de wet van geboden in verordeningen is, zodat Hij in zichzelf de twee tot één nieuwe mens kon maken en zo vrede kon stichten.

Paulus maakte de Griekse gelovigen duidelijk dat zij geenszins onderdoen voor hen die fysiek van Abraham afstammen. Door dit te onderwijzen definieerde Paulus ook "*vrede*" door het af te zetten tegen "*de vijandschap*" die de scheidingsmuur had veroorzaakt. De Joodse opvatting, dagelijks versterkt door de scheidingsmuur in de tempel, beweerde dat God Joodse mannen hoger inschatte dan niet-Joden of vrouwen. Deze opvatting veroorzaakte altijd harde gevoelens, zo niet regelrechte vijandschap.

Paulus zegt dat echte vrede pas mogelijk is als die scheidsmuur is opgeheven en beide groepen volledig verenigd zijn als "*één nieuwe mens*". Hoewel Paulus het niet vermeldt, is het duidelijk dat vrouwen op de achtergrond worden betrokken. De buitenste voorhof werd immers "*de voorhof van de vrouwen*" genoemd. Het onderwijs van Paulus omvatte ook vrouwen in een andere brief, want we lezen in **Gal. 3:28**, **29**,

[28] **Er is geen Jood of Griek, er is geen slaaf of vrije man, er is <u>geen man of vrouw</u>, want u bent allen één in Christus Jezus.** [29] **En als u bij Christus hoort, dan bent u Abrahams nakomelingen, erfgenamen volgens de belofte.**

De scheidsmuur werd verwoest in 70 na Christus, samen met de tempel zelf, maar de geestelijke gevolgen ervan zijn nog steeds bij ons. Het is gemakkelijk om een muur te verwoesten; moeilijker is het om de goddeloze meningen van mensen uit te roeien die goddeloze verdeeldheid creëren.

Het afbreken van deze scheidsmuur heeft de kracht om de eenheid van man en vrouw in de huwelijken van het Nieuwe Verbond tot stand te brengen, zodat zij werkelijk "*één vlees*" kunnen worden (**Gen. 2:24**). In het grote geheel moet de bruid van Christus ook getrouwd zijn met Christus onder het Nieuwe Verbond om de erfgenamen van de belofte voort te brengen.

Hoofdstuk 8

De Ware Tempel

Paulus gebruikte de scheidsmuur in de tempel als metafoor om de onwettige verdeeldheid te beschrijven die de eenheid van de "*ene nieuwe mens*" bedreigde. Jezus bad om eenheid in **Johannes 17:21**,

[21] **opdat zij allen één zijn, zoals U, Vader, in Mij bent en Ik in U, opdat ook zij in Ons zijn, opdat de wereld gelooft dat U Mij gezonden hebt.**

Paulus' favoriete term is *vrede*. Eenheid brengt vrede in het lichaam, waarbij elk lichaamsdeel een andere functie heeft, maar de andere lichaamsdelen niet bestrijdt.

Paulus' voornaamste punt was de Efeziërs (en alle "*Onbesnedenen*") ervan te verzekeren dat zij in hun status en positie bij Vader God geenszins onderdoen voor "*de zogenaamde Besnijdenis*" (**Ef. 2:11**). De "*scheidsmuur*" in de tempel, die Joodse mannen scheidde van vrouwen en heidenen, was in Christus afgeschaft.

Deze muur was nooit geldig in de ogen van God, dus mocht hij niet blijven staan in de uiteindelijke tempel die God uit levende stenen aan het bouwen was.

De verwijdering van de scheidsmuur stelt duidelijk vast dat het "uitverkoren volk" allen omvat die van geloof zijn en niet degenen die op grond van hun genealogie

aanspraak kunnen maken op die status. Zij die geroepen zijn om te regeren zijn niet het vleselijke zaad van Abraham, maar zij die het geloof van Abraham delen (**Gal. 3:7**).

In Paulus' tijd was dit een radicaal idee dat het probleem van de verdeeldheid en vijandschap tussen de twee groeperingen aanpakte. Dezelfde verdeeldheid is de afgelopen 150 jaar ontstaan en moet opnieuw worden aangepakt.

Ef. 2:16-18 zegt,

16 **en hen beiden** [Joden en niet-Joden] **in één lichaam met God te verzoenen door het kruis, doordat het de vijandschap heeft gedood.** 17 **En Hij kwam en predikte vrede aan u die veraf waren** [d.w.z. heidenen]**, en vrede aan hen die dichtbij waren** [Joden]**;** 18 **want door Hem hebben wij beiden in één Geest toegang tot de Vader.**

Allen hebben gelijke "*toegang*" tot God - mannen, vrouwen en heidenen.

Alvorens verder te gaan, zou het nuttig zijn het woord "niet-Jood" (*ethnos*) te bestuderen, want als we onze begrippen niet duidelijk definiëren, laten we zeker ruimte voor misverstanden.

De betekenis van het woord *niet-Jood*

Het woord *gentiel* is afgeleid van het Latijnse woord *gentilis*, dat weer is afgeleid van *gens*, "clan". In latere tijden werd dit Latijnse woord toegepast op heidenen.

Het Griekse woord *ethnos*, dat in het Nieuwe Testament wordt gebruikt, verwijst echter in het algemeen naar een etnische groep. Het Hebreeuwse equivalent ervan is *goy* of *goyim* (meervoud). Zowel het Griekse als het Hebreeuwse woord wordt gewoonlijk vertaald met "natie". De woorden zelf maken niet noodzakelijkerwijs onderscheid tussen de Joodse natie en andere naties, ook al pasten de mensen deze woorden vaak toe op andere naties (d.w.z. "de heidenen").

Maar toch geeft de Bijbel ons vele voorbeelden waar de woorden specifiek van toepassing zijn op Israël of op de natie Judea. In **Gen. 12:2** zei God tegen Abraham: "*Ik zal je tot een groot volk maken*" (*goy*). Maakte God van Abraham een grote *heiden*?

Eeuwen later verscheen God aan Jakob in een droom en zei tegen hem: "*Wees niet bang om naar Egypte af te dalen, want ik zal je daar tot een groot volk* [goy]

maken" (Gen. 46:3). Was Israël een heidense natie? Het is duidelijk dat goy het Hebreeuwse woord is voor "natie", of dat nu Israël is of een andere.

In het Griekse Nieuwe Testament staat in Johannes 11:49-52,

[49] Maar een van hen, Kajafas, die dat jaar hogepriester was, zei tegen hen: "U weet helemaal niets,[50] en u houdt er geen rekening mee dat het voor u opportuun is dat één man voor het volk sterft en dat niet het hele volk [*etnos*] **omkomt. [51] Nu zei hij dit niet op eigen initiatief, maar omdat hij dat jaar hogepriester was, profeteerde hij dat Jezus zou sterven voor het volk** [*etnos*]**,[52] en niet alleen voor het volk** [*etnos*]**, maar opdat Hij ook de kinderen van God die in het buitenland verspreid zijn, tot één zou verzamelen.**

De context maakt duidelijk dat Kajafas het over zijn eigen volk-Judea had. Het was niet zijn bedoeling om te zeggen dat Jezus moest sterven voor de "heidenen", hoewel God hem er eigenlijk toe bracht om ook over de heidenen te profeteren! Johannes zelf interpreteerde deze passage in vers 52 zo dat "*de kinderen van God die in het buitenland verstrooid zijn*" hieronder vallen.

Wie waren die "*kinderen van God*"? Sommigen beperken hen tot de exIsraëlieten van de verstrooiing. Zeker, zij behoorden tot het *volk* dat opnieuw verzameld werd. Maar de herverzameling van de verloren stammen van Israël zou ook "*anderen*" omvatten, want we lezen in Jesaja 56:6-8,

[6] Ook de vreemdelingen die zich bij de Heer voegen...[7] ook die zal Ik naar Mijn heilige berg brengen en hen blij maken in Mijn gebedshuis... Want Mijn huis zal een gebedshuis genoemd worden voor alle volken. [8] De Here God, die de verstrooiden van Israël verzamelt, verklaart: "Nog anderen zal Ik bij hen verzamelen, bij hen die reeds verzameld zijn.

De grote herverzameling van de verloren schapen van het huis Israël sloot "*vreemdelingen*" niet uit. De profeet verwijst naar Salomo's gebed van toewijding, waar de koning bidt "*over de vreemdeling die niet tot uw volk Israël behoort*" (1 Koningen 8:41). Hij vraagt God om "*in de hemel Uw woning te horen en te doen naar alles waartoe de vreemdeling U roept, opdat alle volken op aarde Uw naam kennen*" (1 Koningen 8:43).

Opnieuw zegt Salomo tegen het einde van zijn gebed (1 Koningen 8:60),

[60] zodat alle volkeren op aarde weten dat de Heer God is; er is niemand anders.

Eeuwen later voegde Jesaja aan deze profetie toe dat de tempel alle etnische groepen uitnodigde om er te aanbidden. Er was geen scheidingsmuur in die

tempel, want zo'n element maakte geen deel uit van het tempelplan dat aan David was gegeven. De scheidingsmuur maakte deel uit van Herodes' tempel. Jezus kwam om die scheidsmuur te vernietigen, zodat de bouw van de derde tempel in de laatste dagen voor iedereen toegankelijk zou zijn.

Met andere woorden, de "*ene nieuwe mens*" is de voorspelde derde tempel die God aan het bouwen is - en die wordt gebouwd op het gebed van Salomo en de profetie van Jesaja. Jezus' dood aan het kruis vormde de uitnodiging voor de verstrooide Israëlieten om weer bijeen te komen onder het hoofdschap van Christus, volgens de profetie van
Jakob in **Gen. 49:10**,

10 De scepter zal niet wijken van Juda, noch een wetgever van tussen zijn voeten, totdat Shiloh komt; en tot Hem zal de verzameling [*yeqaha*] **van het volk zijn.**

Het woord *yeqaha heeft* te maken met gehoorzaamheid of onderwerping aan "*Shiloh", wat* een messiaanse term is. Het spreekt van het einde van het tijdperk, wanneer de scepter van Juda zal wijken en aan Shiloh zal worden gegeven. Jesaja profeteerde over deze "*verzameling*" en vertelde ons dat vreemdelingen samen met de verstrooide Israëlieten tot Christus zouden worden verzameld.

Paulus, die sterk put uit de geschriften van Jesaja, bevestigt dit idee als een belangrijk onderdeel van zijn roeping, want hij verdedigt de "heidenen" tegen degenen die hen zouden marginaliseren of hen een lagere status voor God zouden geven.

De Derde Tempel

In Jeruzalem zijn in het verleden twee tempels gebouwd. De eerste was Salomo's tempel, die na enkele eeuwen door de Babyloniërs werd verwoest. Na de Babylonische gevangenschap stond de Perzische koning Kores het volk toe terug te keren naar het oude land en de tempel te herbouwen. Perzië financierde zelfs de bouw ervan (**Ezra 6:8**).

Toch werd die tweede tempel nooit verheerlijkt door Gods aanwezigheid. Men kan dit toeschrijven aan het feit dat de Ark van het Verbond verloren was gegaan, waardoor het Heilige der Heiligen een donkere lege ruimte werd. Alfred Edersheim vertelt ons in zijn boek The Temple, blz. 58, dat er een steen werd geplaatst op de plaats waar de Ark had moeten staan.

"... en daarachter het reukofferaltaar, bij de ingang van het Heilige der Heiligen. Het laatste was nu helemaal leeg, een grote steen, waarop de hogepriester het bloed sprenkelde op de verzoendag, op de plaats waar de ark met het verzoendeksel had gestaan."

Opnieuw vertelt hij ons op pagina 61,

"Het heilige der heiligen was geheel leeg, de ark des verbonds, met de cherubs, de tafelen der wet, het boek des verbonds, de staf van Aäron die ontluikt, en de pot met manna, bevonden zich niet meer in het heiligdom. Het vuur dat uit de hemel was neergedaald op het altaar was uitgestorven. Wat nog veel plechtiger was, de zichtbare aanwezigheid van de Shekinah ontbrak."

In zijn beschrijving van de Grote Verzoendag vertelt Edersheim ons hoe de steen in het Heilige der Heiligen werd genoemd:

"In de eerste tempel had de ark van God daar gestaan met het verzoendeksel erboven; daarboven de zichtbare aanwezigheid van Jehovah in de wolk van de *Shekinah*, en aan weerszijden de uitgespreide vleugels van de cherubs; en de hogepriester had het wierookvat tussen de draagbalken van de ark geplaatst. Maar in de Tempel van Herodes was er noch *Sjechiena* noch ark - alles was leeg; en de hogepriester liet zijn wierookvat rusten op een grote steen, die de 'grondsteen' werd genoemd." (p. 314)

Zo zegt Paulus in **1 Kor. 3:11**,

11 Want niemand kan een ander fundament [*themelios*] **leggen dan het fundament dat gelegd is, namelijk Jezus Christus.**

Misschien doelde hij niet op het fundament van de tempel zelf, maar op de eerste steen die in het Heilige der Heiligen was gelegd op de plaats waar de ark had moeten staan. Het lijkt erop dat deze eerste steen, die de Ark van het Verbond had vervangen, profeteerde van Christus die de fysieke Ark had vervangen.

Paulus gebruikt de term opnieuw in **Ef. 2:19**, **20**,

19 U bent dus niet langer vreemdelingen en vreemdelingen, maar u bent medeburgers met de heiligen en behoort tot Gods huisgezin,20 omdat u gebouwd bent op het fundament [*themelios, "eerste beginselen"*] **van de apostelen en profeten, waarbij Christus Jezus zelf de hoeksteen is.**

Deze eerste steen was ook een metafoor voor *Eerste Principes*, of *Fundamentele Leerregels*. Zo schijnt Paulus de term in **Ef. 2:20** gebruikt te hebben, omdat het

fundament hier "*de apostelen en profeten*" voorstelde, in plaats van Jezus Christus zelf (zoals in [1 Kor. 3:11]). De apostelen en profeten waren niet Christus zelf, maar toch vertegenwoordigden zij Hem voor zover het de leer betrof.

[Ef. 2:21], [22] sluit deze passage af,

[21] in wie het hele gebouw, dat in elkaar past, groeit tot een heilige tempel in de Heer,[22] in wie ook u wordt opgebouwd tot een woning van God in de Geest.

Dit is de derde tempel die in de Schrift wordt voorspeld - inclusief de tempel die in Ezechiël 40-47 wordt afgebeeld. Hoewel Ezechiël de terminologie van het Oude Verbond gebruikt, kunnen we het niet interpreteren met de ogen van het Oude Verbond.

Zelfs de tweede tempel had geen Shekinah, omdat hij was gebouwd op een vervloekte plaats die God "*als Shiloh*" verliet ([Jer. 7:14]). Zoals God Shiloh verliet en nooit meer terugkeerde, zo verliet God ook Jeruzalem. De tweede tempel was zeker door God gewijd, maar toch werd hij nooit verheerlijkt met de aanwezigheid van God zoals de eerste tempel was geweest.

De reden is dat God een betere tempel had gepland, die niet was gemaakt met fysieke stenen maar met "*levende stenen*", zoals we lezen in
[1 Petrus 2:5], [6],

[5] ook u, als levende stenen, wordt opgebouwd tot een geestelijk huis tot een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen die God welgevallig zijn door Jezus Christus. [6] Want dit staat in de Schrift: "Zie, Ik leg in Sion een uitgelezen steen, een kostbare hoeksteen, en wie in Hem gelooft, zal niet teleurgesteld worden."

Petrus zegt dat dit "*een geestelijk huis*" is, niet een fysieke tempel die als derde tempel in Jeruzalem gebouwd zou kunnen worden. De offers van dit geestelijke huis zijn ook geestelijk, want dierlijke offers zijn niet langer "*aanvaardbaar voor God*". Het idee dat een derde tempel zal worden gebouwd op de oude plaats (die God "als Shiloh" heeft verlaten) is niet de visie die in het Nieuwe Testament wordt gepresenteerd.

Evenmin zal God opnieuw Levitische priesters oprichten om in Jeruzalem lammeren, geiten en stieren te offeren. Zo'n opvatting gaat in tegen de fundamentele leer van het Nieuwe Verbond van de apostelen en profeten.

Hoofdstuk 9

De openbaring beheren

Paulus zegt in **Ef. 3:1**,

[1] **Daarom ben ik, Paulus, de gevangene van Christus Jezus, omwille van u, heidenen...**

Nadat hij had vastgesteld dat God een geestelijke tempel bouwt en dat deze is samengesteld uit levende stenen, zonder rekening te houden met iemands genealogie, was het "*om deze reden*" dat Paulus het evangelie aan de Efeziërs predikte. Hij vervolgt in **Ef. 3:2**, **3**,

[2] **Als u inderdaad gehoord hebt van het rentmeesterschap** [*oikonomia*] **van Gods genade, dat mij voor u gegeven is;**[3] **dat mij door openbaring het geheimenis bekend is gemaakt, zoals ik eerder in het kort geschreven heb.**

Dit vers is de oorsprong van de term *Dispensationalisme*, omdat de KJV *oikonomia* vertaalt als "dispensatie". Het woord heeft te maken met het uitdelen van genade aan de heidenen. De Dispensationalisten noemden dit het tijdperk van de genade en stelden dit tijdperk tegenover het vorige tijdperk van de wet. Paulus probeerde echter Wet en Genade niet op deze manier tegenover elkaar te stellen. Dit was geen tijdperk waarin Joden voor een bepaalde tijd opzij werden gezet om plaats te maken voor niet-Joden - alsof hij wilde zeggen dat alleen Joden gered konden worden vóór het kruis, en niet-Joden pas na het kruis.

Verre van dat. Ik heb al laten zien hoe zowel Salomo als Jesaja goed begrepen dat redding beschikbaar was voor vreemdelingen. En wat te zeggen van Mozes' Midianitische vrouw (**Exodus 3:1**), "*Ruth de Moabitische*" (**Ruth 2:2**), die in het geslachtsregister van Jezus zelf is opgenomen, of Naaman de Syriër (**2 Koningen 5:1**, **17**)?

Heil aan de heidenen

De weg van het heil stond altijd open voor alle volken. Het enige voordeel dat Israël had, was het feit dat God hun de openbaring van Zichzelf in de wet had gegeven. Paulus zegt in **Rom. 3:1**, **2**,

[1] Welk voordeel heeft de Jood dan? Of wat is het voordeel van de besnijdenis? [2] Groot in elk opzicht. Ten eerste, dat hen de orakels van God werden toevertrouwd.

God had geen enkel ander volk zo behandeld. Toch betekende dit niet dat alleen Joden of Israëlieten gered konden worden. In feite kregen zij "*de orakels van God*", niet om voor zichzelf te houden als een exclusief recht, maar om de openbaring van God te delen met de rest van de wereld. Zij werden geacht boodschappers te zijn, of "*ambassadeurs van Christus*" (2 Kor. 5:20).

Zo lezen we in Gen. 12:2, 3 Gods belofte aan Abraham,

[2] En ik zal u tot een groot volk [*goy*] maken...**[3] en in u zullen alle geslachten der aarde gezegend worden.**

Als *goy* werkelijk "niet-Jood" betekent, zoals het zo vaak wordt vertaald, dan behoorde Abraham tot de eerste niet-Joden, geroepen om de andere niet-Joden te zegenen! Bovendien, om een zoon van Abraham te zijn zou dan een claim zijn om van niet-Joodse afkomst te zijn. Maar we weten dat het Hebreeuwse woord *goy* en zijn Griekse equivalent, *ethnos*, beide "natie" betekenen. Het woord is algemeen, en men moet naar de context kijken om te zien naar welk volk wordt verwezen.

Ik kan er ook aan toevoegen dat Abraham noch een Israëliet noch een Jood was. De eerste Israëliet was Abrahams kleinzoon Jakob, wiens naam werd veranderd in Israël. De eerste Jood was zijn zoon, Juda, want *Jood* is gewoon een verkorte vorm van *Juda*.

Abraham was een Hebreeër (Gen. 14:13). Het woord betekent immigrant, iemand die oversteekt. Abraham emigreerde van Ur van de Chaldeeën naar het land Kanaän. Ook wij zijn Hebreeërs, omdat we van het Oude Verbond en zijn manier van aanbidden zijn overgestapt naar het Nieuwe Verbond en zijn manier van aanbidden. Dat is de boodschap van het boek Hebreeën - en dat is de reden waarom het niet Het Boek van Israëlieten of Het Boek van Joden is.

Dispensationalisme is dus een manier om de tijdperken te verdelen op een manier die misleidend kan zijn. Paulus' *oikonomia gaat* niet over het beperken van het beheer van het evangelie tot vreemdelingen van vóór het kruis. Noch gaat het om het vervangen van Wet door Genade op het moment dat Christus stierf aan het kruis. Net zoals de redding van de naties het voornaamste doel was van

de Abrahamitische roeping zowel voor als na het kruis, zo zijn ook zowel Wet als Genade van toepassing geweest van het begin tot het einde der tijden.

Genade was ingebouwd in de Wet van Jubileum, de Wetten van Verlossing, de Wetten van Restitutie, enz. En de genade zelf was nooit wetteloos, want "*moeten wij in zonde blijven opdat de genade zou toenemen*?" (**Rom. 6:1**). Het zijn de ongelovigen die wetteloos zijn (**Rom. 6:19**), samen met vele gelovigen die, in tegenstelling tot Jezus' eigen woorden, denken dat de wet is afgeschaft (**Matth. 5:19**).

Ik vind het veel nauwkeuriger en nuttiger om de tijd in te delen volgens het patroon van de feestdagen: het Pesach-tijdperk (van Mozes tot Christus), het Pinkstertijdperk (van Handelingen 2 tot heden), het Loofhuttentijdperk (tijdens het Sabbatsmillennium). In elk tijdperk manifesteert de Heilige Geest zich op een steeds krachtiger wijze, en dit geldt voor alle mensen, ongeacht hun genealogie.

Paul's Inzicht

Paulus definieert dan specifiek wat hij bedoelt met "*het mysterie van Christus*" in **Ef. 3:4-6**,

4 Door hiernaar te verwijzen, wanneer u leest, kunt u mijn inzicht begrijpen in het geheimenis van Christus, 5 dat in andere geslachten niet bekend is gemaakt aan de zonen der mensen, zoals het nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten in de Geest; 6 om specifiek te zijn, dat de heidenen mede-erfgenamen en medeleden van het lichaam zijn en mede-deelgenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie.

De openbaring van Paulus kwam niet door het luisteren naar andere mensen die onderricht gaven - zelfs niet de andere apostelen. Paulus gaf ons de bron van zijn openbaring in **Gal. 1:11**, **12**, **17**,

11 Want ik wil dat u weet, broeders, dat het evangelie dat door mij is verkondigd niet volgens de mens is, 12 want ik heb het niet van de mens ontvangen, noch is het mij geleerd, maar ik heb het ontvangen door een openbaring van Jezus Christus... 17 noch ben ik naar Jeruzalem gegaan naar hen die vóór mij apostelen waren, maar ik ben weggegaan naar Arabië en weer teruggekeerd naar Damascus.

Ongetwijfeld ging Paulus naar de berg Sinaï in Arabië (**Gal. 4:25**), niet naar de traditionele plaats op het Sinaï-schiereiland, maar naar Jabal allawz in Arabië. Daar kan men zelfs vandaag nog de gespleten rots zien op de top van de

zwartgeblakerde berg, het bewijs van een enorme waterstroom uit de basis van de gespleten rots, en de grot waarin Mozes en Elia zaten toen zij hun openbaring ontvingen. Paulus ging naar Arabië om openbaring te ontvangen over de twee verbonden (**Gal. 4:24**), de relatie tussen wet en genade, en de Abrahamitische roeping van openbaringsbeheer (*oikonomia*) die aan alle volken moest worden uitgedeeld.

Paulus' brief aan de Efeziërs richt zich op deze laatste openbaring van *oikonomia*.

Paulus definieert dit "geheimenis" door in **Ef. 3:6** te zeggen "*dat de heidenen door het evangelie mede-erfgenamen en medeleden van het lichaam en mededeelgenoten van de belofte in Christus Jezus zijn*". Deze waarheid was praktisch onbekend, of misschien verkeerd begrepen, hoewel het woord van God het al duidelijk had vermeld bij de roeping van Abraham in **Gen. 12:3**.

Het is verbazingwekkend hoe mensen het duidelijke woord van God niet kunnen begrijpen, tenzij de Heilige Geest hun ogen opent voor de openbaring van het woord! Het is alsof God tot doven sprak en zijn geschreven woord aan blinden gaf. De openbaring was gegeven, maar niemand had het vermogen om het te zien of te horen. Paulus zegt dat dit mysterie "*niet bekend is gemaakt aan de mensenkinderen*" in vorige generaties. Dit kan onmogelijk een absolute uitspraak zijn, want het werd wel degelijk aan enkelen geopenbaard, onder wie Abraham, Salomo en Jesaja.

In feite ging Paulus in op de betekenis van "*alle dingen*" in onderwerping aan Christus (**Ef. 1:22**). Door de niet-Joden erbij te betrekken, verloochende Paulus het gewone Joodse geloof dat niet-Joden waren uitgesloten van de belofte van God. De Joden dachten dat de belofte alleen was gegeven aan "onze vaderen" en niet aan andere volken.

Misschien ontving Jesaja de grootste ontvouwing van de Abrahamitische openbaring (**Jesaja 56:6-8**). Zelfs hij gaf echter toe in **Jesaja 56:10**,

10 **Zijn** [Gods] **wachters zijn blind, allen weten niets. Allen zijn stomme honden die niet kunnen blaffen, dromers die liggen te slapen.**

Dus ondanks de geweldige openbaring in vers 8, die ons vertelt dat de God die de verstrooiden van Israël verzamelt, ook anderen zal verzamelen om Hem te aanbidden in zijn gebedshuis, waren de wachters te blind om het geopenbaarde mysterie te begrijpen. Pas toen de apostel Paulus op het toneel kwam, werd dit geheim openbaar gemaakt, zodat iedereen het duidelijk kon zien. Geen andere

man vóór Paulus had deze openbaring ooit in detail uiteengezet of met zo'n "*demonstratie van de Geest en van kracht*" (1 Kor. 2:4).

Door de inspanningen van Paulus kreeg dit geheim in de vroege kerk en onder de apostelen ingang, hoewel Petrus zelf aarzelde, omdat hij de Joden niet wilde beledigen door met heidenen te eten (Gal. 2, 11, 12). Petrus wist wel beter, want ook hij had de openbaring ontvangen in de zaak Cornelius. Petrus getuigde later aan zijn mede-Joden in
Handelingen 10:28,

[28] **En hij zei tegen hen: "U weet zelf hoe onwettig** [de tradities van de mens, niet de wet van God] **het is voor een man die een Jood is om met een vreemdeling om te gaan of hem te bezoeken; en toch heeft God mij getoond dat ik niemand onheilig of onrein mag noemen."**

Petrus' openbaring had echter steun nodig van Paulus, want hij wankelde toen hij later geconfronteerd werd met de scheidsmuur. Petrus was geroepen om het evangelie met de Joden te delen, terwijl Paulus geroepen was om het evangelie met de heidenen te delen. Daarom had Petrus de vermaning van Paulus nodig.

Paulus' roeping

Paulus spreekt over zijn roeping en zijn evangelie in Ef. 3:7-10,

[7] **waarvan ik een bedienaar ben gemaakt, naar de gave van Gods genade die mij gegeven is naar de werking van zijn kracht.** [8] **Aan mij, de minste van alle heiligen, is deze genade gegeven, om aan de heidenen** [*etnos*, "naties"] **de ondoorgrondelijke rijkdom van Christus te verkondigen,**[9] **en aan het licht te brengen wat het beheer is van het geheimenis dat eeuwenlang verborgen is geweest in God, die alle dingen geschapen heeft;**[10] **opdat de veelvuldige wijsheid van God nu door de gemeente bekend zou worden gemaakt aan de heersers en de overheden in de hemelse gewesten.**

In vers 9 zegt Paulus dat hij geroepen was "*om het geheimenis, dat eeuwenlang verborgen is geweest, aan het licht te brengen.*" De openbaring was er, geopenbaard in het woord van God, maar het moest met nieuw inzicht aan het licht worden gebracht. Dat licht was op zijn best zwak geweest in het Pesach-tijdperk, en het moest algemeen bekend en begrepen worden in het Pinkstertijdperk.

De kerk, die zoveel eeuwen lang op Petrus in plaats van op Christus heeft gebouwd, heeft de neiging om in de voetsporen van Petrus te treden. De kerk

heeft Christus vaak verloochend, net als Petrus. En een groot deel van de kerk heeft opnieuw geholpen de scheidsmuur te herbouwen. Zij hebben opnieuw Joden van niet-Joden gescheiden, Joden *uitverkorenen* genoemd op grond van hun vleselijke genealogie, en hen verheven tot heersers in het tijdperk van de Loofhutten dat komen gaat.

Petrus' aarzeling in deze kwestie zette een geestelijk patroon voor de kerk die naar Petrus kijkt als haar "rots".

Daarom moeten wij, die het mysterie van Christus in de openbaring van Paulus hebben begrepen, opnieuw aan het licht brengen wat de kerk in het Pinkstertijdperk grotendeels verborgen heeft gehouden. Zonder de openbaring van dit mysterie zouden wij nooit onze roeping kunnen vervullen in de bediening van de Open Deur die vandaag voor ons ligt.

Hoofdstuk 10

Paulus' roeping

De voornaamste roeping van Paulus was om de betekenis en reikwijdte van "*alle dingen*" die God beloofde te verzoenen, volgens **Psalm 8:6**, "*U hebt alles onder zijn voeten gelegd*", nader te omschrijven en uit te leggen. Zijn onderwijs had een grote invloed op de vroege kerk, die de kerk opbouwde op het fundament van een onpartijdige God die alle gelovigen als gelijken behandelde, en niet toestond dat Joden werden "uitverkoren" op grond van hun genealogie. Evenzo vestigde hij het universele bereik van de verzoening met God, waarbij de hele schepping en de hele mensheid uiteindelijk aan Christus onderworpen zouden zijn en God zouden dienen.

Paulus leerde dat de schepping haar oorspronkelijke roeping en doel zou bereiken, na een lange periode van vijandschap met God. Na het laatste tijdperk van het oordeel zouden zonde en dood worden afgeschaft, waarmee een einde zou komen aan de dualistische wereld en haar oorlog tussen goed en kwaad. De leer van Paulus ging in tegen de Grieken om hem heen, die geloofden dat het eeuwige dualisme was ingebouwd in het weefsel van het universum en dat de uiteindelijke oplossing de *scheiding* van licht en duisternis was. De Grieken

geloofden dus dat zowel goed als kwaad eeuwig waren en dat universele verzoening nooit kon worden bereikt.

Daarom was het voor Paulus, toen hij de Griekse godsdienst confronteerde, noodzakelijk om (als apostel) een juist "*fundament*" (**Ef. 2:20**) te leggen voor de uiteindelijke tempel die God aan het bouwen was. Hij en de andere apostelen bouwden de kerk niet alleen op de hoeksteen van Christus, maar op het fundament van de eerste beginselen in Genesis 1 en 2.

Het was gebouwd op de rechten en verantwoordelijkheden van de Schepper, gebaseerd op **Gen. 1:1**. Het was gebouwd op het feit dat de mens gezag (niet soevereiniteit) had gekregen over alle dingen (**Gen. 1:26**). Hoewel Adam zondigde en faalde in zijn opdracht, kwam Christus, de "Mensenzoon" als Adams opvolger om te slagen waar Adam faalde (**Rom. 5:12-19**).

De leer van Paulus over de universele verzoening stond centraal in de Alexandrijnse denkschool, opgericht door de apostel Thomas. Toen Thomas later naar India ging om het evangelie te prediken, liet hij de school achter in de handen van een discipel genaamd Pantaenus. De Ante-Nicene Vaders, Vol. VI, pagina 3 zegt,

"Alexandrië blijft het hoofd van de christelijke geleerdheid... Wij hebben reeds de continuïteit van de grote Alexandrijnse school gezien; hoe zij ontstond, en hoe Pantaenus Clement verwekte, en Clement Origenes verwekte. Zo verwekte Origenes Gregorius, en zo heeft de Heer gezorgd voor de geestelijke generatie van de kerkleraren, tijdperk na tijdperk, vanaf het begin. Waarlijk, de Heer gaf Origenes een heilig zaad, beter dan natuurlijke zonen en dochters."

In de eerste helft van de derde eeuw nam Origenes de mantel van Paulus op zijn eigen manier over, en zijn geschriften over *de eerste beginselen* maakten hem tot de grootste theoloog en schrijver van zijn tijd. Een eeuw later bleven de grootste theologen van de kerk putten uit Paulus' leer over de verzoening van alle dingen. Gregorius van Nyassa behoorde tot deze grote leraren, samen met Basilius, zijn broer, die de stichter van kloosters was.

Gregorius van Nazianzen was een andere vooraanstaande en zeer gerespecteerde bisschop, wiens *Grote Catechismus* door de hele kerk werd gebruikt. Na zijn dood kreeg hij de titel "*Theoloog*", die tot dan toe alleen was voorbehouden aan de apostel Johannes, en in 787 verleenden de kerkleiders hem tijdens een concilie de titel "*Vader der vaders*".

Deze leerden allen de universele verzoening, gebaseerd op de eerdere leer van Paulus, en we kunnen opmerken dat deze mannen nooit als ketters werden veroordeeld, maar werden geëerd als enkele van de meest vooraanstaande theologen van de vroege kerk. Pas na hun tijd - in het jaar 400 na Christus - werd de leer van de universele verzoening door Rome veroordeeld. Het duurde eeuwen om de leer van Paulus uit te roeien, maar de effecten van de nieuwe leer over de eeuwige straf droegen in hoge mate bij tot het herstel van de denkwijze van het Oude Verbond in de kerk.

De opkomst van de protestanten in de jaren 1500 bracht niet meteen verlichting wat betreft de grondslag van de universele verzoening. Pas in de jaren 1840 vinden we het eerste boek dat hierover geschreven is. Zelfs toen bleef het etiket *ketterij* van de Roomse Kerk in de meeste protestantse kerkgenootschappen tot

op heden overheersen. Toch is het vieze geheimpje in de hedendaagse christelijke seminaries dat de waarheid van de universele verzoening de vroege kerk domineerde tot het jaar 400, toen zij uiteindelijk door corrupte mannen werd bestreden.

Zie voor meer informatie **A Short History of Universal Reconciliation**.

Het verborgen plan van God

Zoals we eerder zagen, schreef Paulus in **Ef. 3:10** over "*de veelvuldige wijsheid van God*", die werd gezien in de wetten van de onpartijdige God, die de scheidsmuur had afgebroken en gelijke rechten onder de gelovigen had ingesteld. **Ef. 3:11**, **12** zegt,

[11] Dit was in overeenstemming met het eeuwige [*aionische*] **doel dat Hij uitvoerde in Christus Jezus, onze Heer,[12] in wie wij vrijmoedigheid en vertrouwen hebben door het geloof in Hem.**

De Emphatic Diaglott, een meer letterlijke vertaling, luidt:

[11] volgens een Plan der Tijden, dat hij voor de Gezalfde Jezus, onze Heer, heeft opgesteld,[12] door wie wij deze vrijheid van spreken en toegang met vertrouwen hebben door het geloof van Hem.

Het "*eeuwige doel*" (NASB) is beter te begrijpen als Gods "*Plan der Ages*". Het Griekse woord *aionian* heeft betrekking op een eon, of tijdperk. Belangrijker nog, het is het Griekse equivalent van het Hebreeuwse woord *olam*, dat letterlijk "verborgen" betekent. (De stam ervan is *alam*, "verbergen".) Vandaar dat Gods Plan der Tijden impliceert dat het in voorbije eeuwen verborgen is geweest. Bedenk dat Paulus ons in **Ef. 3:5** vertelt dat hij Gods plan openbaarde "*dat in andere geslachten niet bekend is gemaakt aan de mensenkinderen*". Met andere woorden, het was verborgen.

Nogmaals, denk eraan dat Paulus schreef in **Ef. 3:9**,

[9] en om aan het licht te brengen wat het beheer is van het mysterie dat eeuwenlang [*aionon*] **verborgen is geweest in God die alle dingen geschapen heeft.**

In wezen gebruikte Paulus een woordspeling op het Hebreeuwse woord *olam*, "verborgen", dat werd uitgedrukt in het Griekse woord *aionon*. Hieruit blijkt onomstotelijk dat Paulus in het Hebreeuws dacht, hoewel hij in het Grieks schreef.

Ten tweede moeten we opmerken dat onze "*vrijheid van spreken en toegang in vertrouwen*" gebaseerd is op het geloof van Christus, niet op ons geloof. In de NASB staat: "*door het geloof IN Hem*," maar de Emphatic Diaglott geeft het correct weer: "*door het geloof VAN Hem*," d.w.z. van Christus. Het was Christus' geloof dat Hem naar het kruis bracht, dat door het voorhangsel heen ging en ons toegang gaf tot God.

Er zijn andere passages, zoals **Gal. 3:26**, die spreken over ons eigen "*geloof IN Christus Jezus*". Ik wil de noodzaak van ons eigen geloof niet minimaliseren. Maar in **Ef. 3:12** legt Paulus de nadruk op het geloof van Christus, niet op ons eigen geloof. Wij moeten het belang zien van zijn geloof en van het onze, omdat zijn geloof geworteld is in Gods soevereiniteit.

Paulus' voorspraak

Ef. 3:13 zegt,

13 Daarom vraag ik u de moed niet te verliezen door mijn beproevingen voor u, want zij zijn uw glorie.

Paulus schreef deze brief vanuit Rome tijdens zijn eerste gevangenschap (61-63 na Christus). **Handelingen 28:30**, **31** zegt,

30 En hij bleef twee volle jaren in zijn eigen gehuurde vertrekken en ontving iedereen die tot hem kwam, 31 predikte het koninkrijk van God en onderwees over de Heer Jezus Christus in alle openheid, ongehinderd.

Dus schreef Paulus aan de Efeziërs en vroeg hen "*de moed niet te verliezen door mijn beproevingen voor u*". Bedenk dat Paulus voor het laatst Efeze had bezocht (**Handelingen 19:1**) op weg naar Jeruzalem, waar hij op het Pinksterfeest was gearresteerd (**Handelingen 20:16**). Paulus beschouwde zijn "*beproevingen*" als voorbede, want er werd gezegd dat ze "*namens u*" waren. Er is geen bijzondere reden om te denken dat zijn voorbede beperkt was tot de Efezische kerk; ongetwijfeld was het ten behoeve van de hele kerk - zelfs de kerk van vandaag, aangezien wij profiteren van Paulus' brief aan de Efeziërs.

Het doel van voorbede is vele zonen in heerlijkheid te brengen (**Hebr.** **2:10**). Dit was het doel van onze grote Voorbidder, en onze eigen voorbede bereikt hetzelfde doel op een lager niveau. Misschien schrijft Paulus mede daarom over onze opgang naar de troon met Christus, waar wij functioneren vanuit een positie van heerlijkheid.

Hoofdstuk 11

Paulus' gebed

Paulus schreef twee gebeden in zijn brief aan de Efeziërs. Het eerste staat in **Ef. 1:18-21**, waar hij bad dat ieder "zou *weten wat de hoop van zijn roeping is*." Met andere woorden, hij bad dat zij mochten weten wat zij konden verwachten als het resultaat van het succes van Christus' vervulling van zijn roeping. Hun verwachting was natuurlijk dat Christus alle dingen onder Zijn gezag zou onderwerpen vanuit Zijn verheven positie aan de rechterhand van de Vader in de hemelse gewesten.

Paulus' tweede gebed staat in **Ef. 3:14-21**, waar Paulus bidt dat zij gesterkt zullen worden in de geest om de liefde van Christus te kunnen begrijpen. Omdat "*God liefde is*" (**1 Joh. 4:8**), is liefde de essentie van Zijn natuur. Daarom kan niemand volledig naar het beeld van God komen zonder een uitdrukking van liefde te zijn. Zoals Johannes het zegt,

8 **Wie niet liefheeft, kent God niet, want God is liefde.**

Dus bidt Paulus dat de gemeente de volheid van de liefde zal ervaren, zodat zij de omvang van Gods plan voor de schepping zelf zal begrijpen.

De vader van een familie

Ef. 3:14, **15** begint zijn gebed,

14 **Daarom buig ik mijn knieën voor de Vader** [*Patera*],15 **aan wie elke familie** [*patria*, "vaderschap, dat wat is afgeleid van een vader, een familie"] **in de hemel en op aarde haar naam ontleent...**

Gods liefde is het fundament van een familierelatie. Met andere woorden, Gods relatie met de schepping is niet onpersoonlijk. God is "*de Vader aan wie elke familie in de hemel en op aarde haar naam ontleent*". Zijn gebruik van de term "*elke familie*" definieert wat hij ons al heeft verteld - dat zijn liefde zich uitstrekt tot alle etnische groepen op de hele aarde, en dat zijn liefde Hem dwingt om alle dingen aan zich te onderwerpen.

Op dit moment zijn al deze afzonderlijke families grotendeels verdeeld in concurrerende facties, die elk voor hun eigenbelang vechten. Maar God wil van hen allen één familie maken onder één Vader. Een aards familielid kan "Johannes, zoon van Andreas" heten, terwijl zijn broer "Petrus, zoon van Andreas" kan heten, elk naar de familienaam *Andreas*.

Het probleem is dat andere familienamen meestal anders zijn, omdat ze andere vaders hebben. Op stamniveau zijn er families van Juda of Efraïm, of Benjamin, elk van een andere stam waarvan de naam is afgeleid van een vroegere aartsvader.

Maar Paulus overwoog de dag waarop deze verschillende families hun naam zullen ontlenen aan hun hemelse Vader: "Johannes, zoon van God" en "Petrus, zoon van God". Om dit te bereiken moeten ze natuurlijk allemaal door de Geest verwekt worden, zoals Jezus (**Lucas 1:35**).

De vereniging van deze aardse families is het onderliggende doel van de Abrahamitische roeping om een zegen te zijn voor "*alle geslachten der aarde*" (**Gen. 12:3**). In Paulus' gebed lijkt hij het doel van de Abrahamitische roeping te verduidelijken. Wat betreft de gezinnen "*in de hemel*" is het onduidelijk wat Paulus bedoelde of hoe die gezinnen in de familie van God zullen worden opgenomen. Algemeen wordt aangenomen dat Paulus doelde op die familieleden die gestorven zijn en wier geesten tot God zijn teruggekeerd. Sommigen denken echter dat Paulus doelde op families van engelen of zelfs buitenaardse wezens.

Wij kunnen er zeker van zijn dat de gezinnen in de hemel - wie dat ook zijn - verzoening nodig hebben, want de verzoening van allen betreft "*hen die in de hemel en op de aarde en onder de aarde zijn*" (**Fil. 2:10**). Dit wordt met andere bewoordingen herhaald in **Kol. 1:20**, waar heel de schepping verzoend wordt, "*hetzij de dingen op aarde, hetzij de dingen in de hemel*".

Polycarpus, de leerling van de eerste generatie van de apostel Johannes zelf, schreef in zijn Brief aan de Filippenzen (ongeveer 117 na Christus): "*aan wie alle dingen onderworpen zijn, hemelse en aardse, aan wie alle adem de goddelijke dienst kan bewijzen*." Hoewel dit overeenkomt met de uitspraak van Paulus, lijkt Polycarpus aan te nemen dat zijn publiek begreep dat hij sprak over engelen ("celestiaal") en mensen ("aards").

Clement van Alexandrië (150-213 na Christus) schreef in zijn commentaar op **1 Johannes 2:2**,

"En niet alleen voor onze zonden," dat wil zeggen voor die van de gelovigen, zegt de Heer de Bevrijder, "maar ook voor de hele wereld. Hij redt inderdaad allen; maar sommigen redt Hij bekerend door straffen; anderen echter, die vrijwillig volgen, redt Hij met waardigheid van eer; zodat 'elke knie zich voor Hem buigt, van wat in

de hemel, van wat op de aarde en van wat onder de aarde is' - dat wil zeggen, engelen en mensen."

Het is dus duidelijk dat Clement met "*dingen in de hemel*" engelen bedoelde die voorbestemd waren om hun knieën voor Christus te buigen. Ook Didymus de Blinde (308-395) schreef in zijn commentaar op 1 Petrus hoofdstuk 3,

"Zoals de mensen, door van hun zonden te worden verlost, aan Christus moeten worden onderworpen in de bedeling die voor de verlossing van allen is bestemd, zo zullen de engelen door de correctie van hun ondeugden tot gehoorzaamheid worden teruggebracht."

Zelfs Hiëronymus zelf (voordat hij in het jaar 400 zijn leer prostitueerde aan de Romeinse paus), schreef eens in zijn commentaar op **Ef. 2:7**,

"Christus zal, in de komende eonen, niet aan één, maar aan het gehele getal van verstandelijke schepselen zijn heerlijkheid en de rijkdom van zijn genade tonen, door middel van ons... De heiligen zullen heersen over de gevallen engelen, en de vorst van deze wereld... zelfs aan hen zal hij zegen brengen."

De zeer vereerde Gregorius van Nyassa schreef in zijn commentaar op **Psalm 150:5** ("*Loof Hem met luide cimbalen*") in een zeer lange zin:

"De ene cimbaal is de hemelse natuur van de engelen. De andere is de rationele schepping van de mensheid; maar de zonde scheidde de ene van de andere, die, wanneer eindelijk de goedheid van God zal hebben verenigd, dan zullen beide, één gemaakt, die hymne zingen, zoals de grote apostel zegt: "Iedere tong, van alles wat in de hemel, en op de aarde, en onder de aarde is, zal belijden dat Christus de Heer is, tot eer van God de Vader": wat gedaan is, de cimbalen zullen hun lied van overwinning zingen... alle vijandschap is uitgeblust... onophoudelijk zal door iedere geest gelijk, lof worden uitgesproken aan God zonder einde."

De gangbare interpretatie van Paulus' uitspraken over "*dingen in de hemel*" in de vroege kerk was om het toe te passen op engelen, in het bijzonder op gevallen engelen, want de andere engelen hoefden niet verzoend te worden. Maar omdat Paulus zelf de betekenis van deze zin niet uitlegt, zal ik mij onthouden van verder commentaar hierop.

Gods liefde begrijpen

Paulus bidt voor de gemeente in **Ef. 3:17-19**,

17 opdat Christus door het geloof in uw harten zou wonen; en opdat u, geworteld en gegrond in de liefde,18 in staat zou zijn met alle heiligen te begrijpen wat de breedte en de lengte en de hoogte en de diepte is,19 en de liefde van Christus te kennen die de kennis te boven gaat, opdat u vervuld wordt tot alle volheid van God.

"*God is liefde*" (**1 Joh. 4:8**), en Christus is "*de exacte weergave van zijn natuur*" (**Hebr. 1:3**). Daarom, als Christus in ons hart woont, zullen ook wij de liefde openbaren. **1 Johannes 4:16** zegt,

16 Wij hebben de liefde van God voor ons leren kennen en geloofd. God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God, en God blijft in hem.

Liefde is het bewijs dat wij door God verwekt zijn en dat God in ons blijft. Daarom boog Paulus zijn knieën en bad dat de gelovigen "*geworteld en gegrond zouden zijn in de liefde*", als "*bomen der gerechtigheid, het gewas des Heren*" (**Jesaja 61:3**). Als wij zo geworteld zijn, kunnen wij de maat van de liefde van Christus, die voor het vleselijk verstand (de ziel) onbegrijpelijk is, leren kennen en begrijpen.

Spiritueel begrip

Denk aan wat Paulus schreef in **1 Kor. 2:9**, **10**,

9 maar zoals geschreven staat: "Dingen die het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord en die het hart van de mens niet zijn binnengedrongen, alles wat God heeft bereid voor hen die Hem liefhebben." 10 Want God heeft ze ons geopenbaard door de Geest; want de Geest doorzoekt alle dingen, ook de diepten van God.

Het punt van Paulus was dat de vleselijke ogen en oren van de geestelijke mens niet in staat zijn de dingen van de Geest te begrijpen, maar de nieuw geschapen mens van de Geest is wel degelijk in staat de dingen van de Geest te ontvangen. De door God verwekte nieuwe mens heeft geestelijke oren en ogen die klaar zijn om "*de diepten van God*" te ontvangen.

Daarom, als Paulus bidt dat wij de liefde van God zouden kunnen bevatten, bad hij specifiek voor hen die door God verwekt zijn. Alleen zij zijn in staat de liefde van God te meten, of te *onderzoeken*. *Begrijpen* stelt iemand voor die datgene wat hij probeert te begrijpen, opmeet en meet. We zien dit geïllustreerd in het negatief in **Johannes 1:5**,

5 Het Licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet *begrepen*.

De duisternis is niet in staat het licht te begrijpen, omdat zij het niet kan omringen, het niet kan meten en de grenzen ervan niet kan bepalen. De duisternis kan het licht niet overzien. Maar wij die het licht van Christus in ons hart hebben, kunnen de liefde van God kennen en begrijpen, omdat de Geest deze dingen openbaart aan de nieuw geschapen mens.

Ik begon dit meer dan 40 jaar geleden te begrijpen toen ik voor het eerst merkte dat er iets ongewoons in mij omging. Ik ontdekte dat ik iets *wist wat* ik niet geloofde. Met andere woorden, ik wist dat iets waar was, maar mijn ziel (geest) geloofde het niet. Dit was mijn eerste besef van het verschil tussen ziel en geest en dat beide een aparte bewuste geest hadden.

Terwijl ik hierover nadacht en verder bad, bleef dit besef groeien, en ik begon deze grote waarheid te begrijpen. Uiteindelijk drukte ik dit uit als "de twee ikken" (of "ogen"), die ik vond in Romeinen 7.

Geest, ziel en lichaam

Zo heb ik ook **1 Kor. 2:14-16** begrepen in termen van de ziel en de geest,

[14] **Maar een natuurlijk** [*psuchikos*, "ziels"] **mens aanvaardt de dingen van de Geest van God niet, want ze zijn voor hem dwaasheid en hij kan ze niet begrijpen, omdat ze geestelijk beoordeeld worden.** [15] **Maar hij die geestelijk is** [de geestelijke "mens" binnenin, of het innerlijke bewustzijn van iemands geest] **beoordeelt alle dingen, maar hijzelf wordt door niemand beoordeeld.** [16] **Want wie kent de gezindheid van de Heer, dat hij hem zal onderrichten? Maar wij hebben de gezindheid van Christus.**

Ieder mens heeft een geest, een ziel en een lichaam (**1 Thess. 5:23**). Elk deel heeft een eigen geest (bewustzijn). Het lichaam heeft een brein, de ziel heeft een vleselijk verstand, en de geest heeft een geestelijk verstand. Het geestelijk verstand (zoals Paulus het noemt) mist het vermogen om diepe geestelijke waarheden te begrijpen.

Zij die gedomineerd worden door de zielsgeest zijn geboren uit het vlees van het sterfelijke, bederfelijke zaad dat teruggaat tot Adam, die "*een levende ziel*" werd gemaakt (**Gen. 2:7, KJV**). Maar zij die worden beheerst door de geestelijke geest zijn zij die de geest van Christus hebben, want hun identiteit (hun "IK BEN") is verschoven van de
"natuurlijke" (ziels)mens naar de "geestelijke mens". Zo zegt Paulus in **1 Kor. 15:45**,

[45] Zo staat er ook geschreven: "De eerste mens, Adam, werd een levende ziel." De laatste Adam werd een levengevende geest.

Zij die zich blijven identificeren met de eerste Adam zijn nog zondig en vleselijk. Ofwel zijn zij nooit van boven verwekt, ofwel hebben zij nagelaten hun identiteit te verleggen naar deze nieuwe geestelijke mens. Zij blijven dus geworteld in de oude mens en zijn zielsgeest en zijn niet in staat de dingen van de Geest te begrijpen.

Paulus' gebed in **Ef. 3:14-21** is dat zij die een "*innerlijke mens*" hebben (vs. 16) versterkt worden. De apostel veronderstelt dat zij door de Geest verwekt zijn en daarom een innerlijke mens hebben die verschilt van de zielsmens van vlees. Paulus bad niet als evangelist om meer mensen tot Christus bekeerd te zien. Zijn gebed was voor de reeds bekeerden, dat zij geestelijk zouden groeien, geworteld zouden zijn in de liefde en de liefde van God zouden onderzoeken, zodat zij "*vervuld zouden worden tot alle volheid Gods*".

Deze "*volheid*" (*pleroma*) was wat Paulus eerder overwoog in **Ef. 1:22**, **23**,

[22] En Hij heeft alles onder zijn voeten onderworpen en Hem als hoofd over alles gegeven aan de gemeente,[23] die zijn lichaam is, de volheid [*pleroma*, "volheid, volledigheid, volledige ontplooiing"] **van Hem die alles in allen vervult.**

Gelovigen zijn de eersten onder de schepping die vervuld worden met de volheid van God. Wanneer zij hun werk in de roeping van Abraham voltooien, zullen alle families van de aarde zich bij hen voegen in deze volheid, omdat God "*alles in allen vervult*" volgens de belofte in **Psalm 8:6**. Paulus past het *pleroma* toe op beide niveaus: individueel en universeel, het ene voorspelt het andere, zoals we zien in **Rom. 8:19**.

Paul's Benedictie

Nadat hij zijn gebedsverzoek aan God heeft voorgelegd, geeft Paulus een zegening in **Ef. 3:20**, **21**,

[20] Nu aan Hem die bij machte is veel meer te doen dan wij vragen of denken, volgens de kracht [*dunamis*] **die in ons werkt,[21] aan Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus tot in alle generaties voor eeuwig en altijd** [*aionos ton aionon*, "tijdperk der eeuwen"]**. Amen.**

Het is interessant dat Paulus bidt dat de gemeente de liefde van Christus zou begrijpen en ons er vervolgens aan herinnert dat Hij "*bij machte is veel meer te*

doen dan wij vragen of denken". Het klinkt alsof het een lange tijd zal duren om de werken van God volledig te begrijpen.
Misschien zei Paulus daarom eerder in **Ef. 2:7**,

7 **opdat Hij in de komende eeuwen de onovertroffen rijkdom van zijn genade zou tonen in goedheid jegens ons in Christus Jezus.**

Hoeveel we ook leren of geestelijke dingen begrijpen in dit huidige tijdperk, onze leerervaring zal doorgaan in "*de komende tijdperken*". We zullen ons in de komende eeuwen niet vervelen. Er zullen altijd nieuwe dingen zijn die ons verrassen over onze oneindige God. We zullen tot later moeten wachten om de meeste van deze aspecten van God te ontdekken.

Ondertussen, in het hier en nu, is God in staat meer te doen dan wij kunnen vragen of denken, vanwege "*de kracht die in ons werkt*". Deze kracht is *dunamis*, die Jezus vlak voor zijn hemelvaart beloofde.
Handelingen 1:8 zegt: "*maar u zult kracht* [dunamis] *ontvangen wanneer de Heilige Geest over u gekomen is*."

Paulus sluit zijn zegening in vers 21 af met het geven van eer aan God, waarbij hij opmerkt dat deze eer werd uitgedrukt in de Persoon van Christus en ook in de gemeente toen deze *dunamis* ontving van de Heilige Geest op de dag van Pinksteren. Deze *dunamis* gold niet alleen voor de gelovigen van de eerste eeuw, en zou ook niet eindigen met de dood van de laatste apostel. Zij zou voortduren "*tot in alle geslachten tot in de eeuwigheid der eeuwen*".

Het tijdperk der eeuwen is een climax van het komende tijdperk, zoals het Hooglied het grootste van de Liederen is en een Koning der Koningen de grootste van de koningen. Wij begrijpen dat er ten minste twee tijdperken zijn die nog moeten komen: ten eerste het Duizendjarige Tijdperk tussen Christus' tweede komst en het Grote Witte Troon oordeel; en ten tweede het Tijdperk van het Oordeel dat eindigt met het Scheppingsjubileum.

De gebruikelijke Joodse terminologie in Paulus' tijd sprak over de periode van 7th duizend jaar als "Het Tijdperk", waarmee zij het Messiaanse Tijdperk bedoelden. Mogelijk verwees Paulus naar dit tijdperk, dat het hoogtepunt was van de eerste "week" van de geschiedenis van de mens. Maar misschien verwees hij naar het tijdperk van het oordeel dat zou volgen. Dit tijdperk zal (geloof ik) nog zes "weken" (d.w.z. 42.000 jaar) duren tot het scheppingsjubel na 49.000 jaar Adamische geschiedenis.

Hoofdstuk 12

Nederigheid en eenheid

Paulus' gebed voor de gemeente in **Ef. 3:14-21** eindigt met een "*Amen*". De apostel begint dan opnieuw en stelt zich opnieuw voor aan zijn toehoorders in **Ef. 4:1**, **2**,

1 Daarom smeek ik, gevangene van de Heer, u om te wandelen op een wijze die de roeping waarmee u bent geroepen waardig is,2 met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met geduld, met verdraagzaamheid voor elkaar in liefde.

Paulus beweert niet een gevangene van Rome te zijn, maar "*de gevangene van de Heer*". Hij begreep de soevereiniteit van God en wist dat zijn huidige omstandigheden door God waren verordend. Ongetwijfeld dacht hij vaak aan zijn roeping en hoe God hem had gezegd: "*Ik zal u ver weg sturen naar de heidenen*" (**Handelingen 22:21**). Zo ook in een later visioen: "De Heer stond aan zijn zijde en zei: '*Houd moed, want zoals u in Jeruzalem plechtig voor mijn zaak getuigd hebt, zo moet u ook in Rome getuigen*" (Handelingen **23:11**).

Daarom wist Paulus dat hij in Jeruzalem niet gedood zou worden, niet door de autoriteiten daar, noch door het team van moordenaars dat gezworen had hem te vermoorden (**Handelingen 23:12**). Paulus werd met Pinksteren 58 na Christus in Jeruzalem gearresteerd, en hij ging twee jaar later in beroep in Rome. Hij werd naar Rome gebracht en kwam aan in 61 na Christus, nadat hij de schipbreuk op het eiland Melita (Malta) had overleefd.

De apostel werd na 2 jaar Rome vrijgelaten, zodat hij zijn laatste zendingsreis naar Spanje en Groot-Brittannië kon maken, waar hij het evangelie predikte op de plaats waar nu ter nagedachtenis aan hem de Sint-Pauluskathedraal staat. Bij dit alles bleef Paulus een "*gevangene van de Heer*", want hij beschouwde zichzelf ook als "*een dienaar van Christus Jezus*" (**Rom. 1:1**).

De roeping waardig zijn

De vermaning van Paulus "*te wandelen op een wijze die de roeping waardig is*" heeft een parallel met de brief van Jakobus. Jakobus heeft het over "werken" die iemands geloof tonen en bewijzen. Geloof komt door horen (**Rom. 10, 17**), en is

daarom een soevereine daad van genade. Zulke genade gaat gepaard met een roeping, die een doel geeft aan iemands leven. Omdat wij "*met een prijs gekocht*" zijn, zijn wij verlost om een nieuwe Meester te dienen. **1 Kor. 7:22-24** zegt,

22 Want wie in de Heer geroepen is terwijl hij een slaaf was, is de vrijgelatene van de Heer; evenzo is wie geroepen is terwijl hij vrij was, de slaaf van Christus. 23 U bent gekocht met een prijs; wordt geen slaaf van mensen. 24 Broeders, ieder moet bij God blijven in de toestand waarin hij geroepen is.

Christus dienen is een nieuwe roeping. Elke specifieke roeping is uniek en gaat gepaard met verschillende gaven - instrumenten die die roeping versterken door de kracht van de Geest.

Paulus spoort gelovigen aan een leven te leiden dat hun roeping waardig is. Met andere woorden, hun werken moeten in overeenstemming zijn met hun geloof. Het is niet zo dat de werken iemand rechtvaardigen, maar eerder dat een verandering in iemands manier van leven blijk geeft van geloof. De boodschap van Jacobus is dus niet in tegenspraak met het evangelie van Paulus. Beide apostelen begrepen het belang van geloof en werken. Jakobus zegt niet dat de werken iemand rechtvaardigen, noch zegt Paulus dat de werken moeten worden weggedaan.

Kenmerken van deze roeping zijn allereerst "*nederigheid en zachtmoedigheid*". Nederigheid uit zich op vele manieren, maar in het algemeen is het de tegenpool van hoogmoed of arrogantie. Het betekent letterlijk: een realistische mening hebben over zichzelf. Nederigheid moet niet verward worden met een laag zelfbeeld, dat misschien wel net zo destructief is als hoogmoed.

De grote A.W. Tozer zei: "Nederigheid is de wortel van alle genade."

Wat betreft "*zachtmoedigheid*" (*prautes*), dit wordt gedefinieerd als het hebben van een milde instelling. Paulus koppelt het aan nederigheid. Terwijl nederigheid een innerlijke kwaliteit is, is zachtmoedigheid de uiterlijke uitdrukking ervan. Met andere woorden, we kunnen moeilijk beweren nederig te zijn als we aanstoot nemen aan degenen die grof zijn. Door deze te combineren zien we de parallel met onze roeping en de uiterlijke uitdrukking daarvan - waardig wandelen naar die roeping. Met andere woorden, wees nederig en wandel uw nederigheid waardig door een zachtmoedig karakter te hebben.

Onze roeping waardig wandelen is niet alleen nederig zijn en met zachtheid op anderen reageren, maar is ook een kwestie van geduld hebben met anderen - "*elkaar verdragen in liefde*". Het Griekse woord "*verdraagzaamheid*" is *anecho*, "verdragen, verdragen, verdragen". Door geduld te koppelen aan verdraagzaamheid, impliceert de apostel dat sommige gelovigen moeilijk te verdragen zijn, omdat zij nog niet goed zijn in een handelwijze die hun roeping waardig is.

De meeste van deze schurende gelovigen zien zichzelf als *verdedigers van de waarheid* (hun mening over de waarheid) en verbinden dit dus niet met een geest van trots of een gebrek aan nederigheid. Toch maken zulke mensen deel uit van de kerk. Zij die nederig zijn moeten liefde tonen aan hen die hoogmoedig zijn. Zij die zachtmoedig zijn, moeten diegenen verdragen die ruw of stekelig zijn. Dit is natuurlijk "niet eerlijk", maar zolang de nederigen als leiders in de gemeente worden gekozen, zullen de hoogmoedige gelovigen het werk van God niet kunnen ondermijnen.

In feite is dit het grootste probleem geweest in de kerk en in de hele samenleving. Telkens wanneer ouderlingen en bisschoppen zonder nederigheid werden gekozen vanwege hun welsprekendheid, hun vermogen om geld in te zamelen of zelfs hun leiderskwaliteiten, heeft de kerk problemen gehad. In feite was het juist dit probleem dat de waarheid van het herstel van alle dingen (400 na Christus) vernietigde. Vrijwel alle kerkhistorici zijn het daarover eens, zoals ik heb aangetoond in **hoofdstuk 12 van Het Jubeljaar van de Schepping**.

De eenheid bewaren

Ef. 4:3 zegt,

3 ijverig om de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede.

Paulus spreekt hier over "*de eenheid van de Geest*", niet over de eenheid van de kerk zelf. Naarmate de kerk vorderde in de geschiedenis, kwamen de leiders in verschillende kerkraden bijeen om te beslissen wiens leerstellige opvattingen moesten worden opgelegd aan degenen die het niet met elkaar eens waren. Hun focus was het handhaven van uniformiteit in de leer door middel van gevestigde geloofsbelijdenissen, niet het bewaren van "*de eenheid van de Geest in de band van de vrede*".

Raadsvergaderingen werden steeds venijniger en bitterder, en "*de band van de vrede*" werd geofferd op het altaar. Omdat het zovelen ontbrak aan nederigheid en zachtmoedigheid, vochten, kochten en bedreigden zij anderen met een afwijkende mening. Maar al te vaak legden kerkelijke concilies de eenheid van de kerk vast in de band van geweld. Zo werd het christendom een *religie*, zoals een politieke instelling, in plaats van het model van christelijke eenheid dat de apostelen voor ogen hadden.

Paulus definieert vervolgens "*eenheid van de Geest*" in **Ef. 4:4-6**,

4 Er is één lichaam en één Geest, zoals ook u geroepen bent in één hoop van uw roeping; 5 één Heer, één geloof, één doop, 6 één God en Vader van allen, die over allen en door allen en in allen is.

Als Paulus spreekt over "*één lichaam*", dan begrijpen we dat dit verwijst naar de kerk als geheel, en niet naar een specifiek kerkgenootschap, zoals zo velen beweren. Naar mijn mening is er niet één kerkgenootschap dat de totaliteit van het lichaam van Christus omvat. Anders denken is een gebrek aan "*verdraagzaamheid*" (**Ef.4,2**).

In feite kijkt God zelf niet naar iemands lidmaatschap van een kerkgenootschap om te bepalen of iemand al dan niet deel uitmaakt van het lichaam van Christus. Sommige denominaties bevatten hogere percentages van het lichaam van Christus dan andere, maar geen enkele omvat alle gelovigen.

Uiteindelijk werd zelfs de verdeeldheid van de geest van het denominationalisme geprofeteerd in de Schrift. Dit wordt vooral gezien in het verhaal van koning Saul, die God tot koning aanstelde toen het volk een koning eiste zoals de volken (**1 Sam. 8:5**). Zij wilden een man die over hen regeerde, in plaats van God zelf als hun koning. Dit vestigde het patroon van religieus denominationalisme, dat de kerk tot op de dag van vandaag kenmerkt.

Saul werd vervolgens gekroond op de dag van de "*tarweoogst*" (d.w.z. Pinksteren), zoals we zien in **1 Sam. 12:17**. Hij werd het belangrijkste profetische type van de kerk tijdens het Pinkstertijdperk, voorafgaand aan de komst van Christus als "David". De geest van het denominationalisme heeft dus vele eeuwen de kerk beheerst, want elk jaar in de regering van Saul was een type van een Jubeljaarcyclus (49 jaar) in de kerkgeschiedenis. Waar gebeurtenissen in de jaren van Sauls heerschappij werden gedateerd, kunnen we in feite directe parallellen zien in de Jubileumcycli van de kerk.

Er was een korte tijd dat de gemeente in eenheid was (**Handelingen 2:46, 47**), zelfs toen Sauls bewind het eerste jaar goed was. Hij begon problemen te krijgen in zijn tweede jaar (**1 Sam. 13:1, KJV**), zelfs toen zich ernstige scheuren begonnen te vormen binnen de kerk in haar tweede Jubileumcyclus.

Paulus koppelt "*één lichaam*" ook aan "*één Geest*". De meesten nemen aan dat met "*Geest*" de Heilige Geest wordt bedoeld, vooral omdat de meeste vertalingen het woord *Geest* met een hoofdletter schrijven. Helaas waren alle bijbelse Griekse letters hoofdletters, want kleine letters waren nog niet uitgevonden. De vertalers hadden dus de keuze hoe ze verschillende woorden moesten vertalen. Bedoelde Paulus in dit geval de Heilige Geest of de geest van de mens (zoals in **1 Thess. 5:23**)? Het is onduidelijk.

Het lijkt mij dat "*één Geest*" de eenheid van de Heilige Geest impliceert, wat zo vanzelfsprekend is dat het punt nauwelijks het vermelden waard is. Aan de andere kant beschrijft "*één geest*" gelovigen die één zijn in doel, zoals Christus één was met zijn Vader (**Johannes 10:30**). Dit is het belangrijkste punt dat Paulus in deze passage maakt.

Met andere woorden, Paulus vertelde de gemeente dat, ondanks onderlinge meningsverschillen, zij allen verenigd zijn in hun geest, omdat zij verwekt zijn door dezelfde Heilige Geest door wie zij zonen van God zijn geworden.

Hoewel onze zielen sterk verschillen, omdat zij vleselijk zijn en niet in staat om de diepe dingen van God te ontvangen, is onze geest volmaakt en kan hij niet zondigen, omdat hij uit God verwekt is (**1 Johannes 3:9**). Daarom zijn de geesten van allen die uit God verwekt zijn in een staat van volmaakte eenheid, ook al wordt die eenheid in het dagelijks leven slechts matig tentoongespreid.

Als wij de eenheid van de geest erkennen van allen die uit God verwekt zijn, zal het gemakkelijker zijn nederig, zachtmoedig en verdraagzaam te zijn tegenover anderen. Wij zullen andersdenkenden en hardleerse gelovigen niet als vijanden zien, maar als deel van ons eigen lichaam. Is dit niet de ultieme basis van nederigheid en liefde?

Hoofdstuk 13

Eén Heer, geloof en doop

Zoals er slechts "*één lichaam en één geest*" is (**Ef. 4:4**), zo is er ook "*één hoop van uw roeping*". Er is één doel, of verwachting, en dat is, in **Rom. 8:23**, "*de verlossing van ons lichaam*". Het lichaam verlossen is het aflossen van de schuld die Adam opliep door de zonde, waardoor het vonnis van de dood (sterfelijkheid) wordt opgeheven.

De hoop van de gelovige

Op dit moment blijft dit een "*hoop*", zoals Paulus uitlegt in **Rom. 8:24**, **25**,

24 Want in de hoop zijn wij gered, maar hoop die gezien wordt is geen hoop, want wie hoopt op wat hij al ziet. 25 Maar als we hopen op wat we niet zien, met volharding, wachten we er reikhalzend op.

Wat wij nu wel hebben is een nieuwe schepping van de mens, een onsterfelijke geestelijke mens die verwekt is door de Heilige Geest. Wij, die onze bewuste identiteit hebben overgedragen van de ziel naar de geest, kunnen met recht beweren onsterfelijk te zijn - niet in lichaam, maar in geest. Gesymboliseerd in het ritueel van de doop, wandelen wij nu in nieuwheid van leven, zowel onsterfelijk als onkreukbaar in de innerlijke mens.

Waarop hopen we nu? Waar kijken we reikhalzend naar uit? Wat is het dat we nog niet zien? Het is de vervulling van het feest van Bazuinen, waar de doden worden opgewekt - dat wil zeggen, waar de geesten van de overwinnaars een nieuw lichaam krijgen. Op het Loofhuttenfeest, dat twee weken na Trompetten plaatsvindt, zullen de levende overwinnaars "*veranderd*" worden, en het effect op hen is hetzelfde.

Zij zullen toegang krijgen tot de nieuwe kleding, tent of tabernakel die voor hen is gereserveerd in de hemelse gewesten (**2 Kor. 5:1-4**). Zoals het huidige fysieke lichaam bekleed is met sterfelijkheid, zo is ook onze geest bekleed met heerlijkheid. Dit alles wordt gezien in het profetische type van de priesterkleding, die werd opgeborgen in de zijkamers van de tempel (**1 Koningen 6:8**; **Ezechiël 44:17**, **18**, **19**).

Zoals de priesters gepaste kleding moesten hebben voor hun werk in de buitenste of binnenste voorhof, zo zullen de overwinnaars - gepast gekleed - zowel in de buitenste voorhof (de aarde) als in het heiligdom in de hemel kunnen dienen. Elk

rijk heeft zijn passende kleding, de ene fysiek en de andere geestelijk. Dit wordt goed geïllustreerd door Christus zelf na Zijn opstanding, toen Hij vaak van kledij veranderde om Zijn discipelen te dienen en daarna weer van kledij veranderde om naar de hemel terug te keren. (Zie bijvoorbeeld **Lucas 24:36-43**.)

Het algemene geloof dat onze hoop is om de aarde te verlaten en in de hemel te leven is gebaseerd op een gebrek aan begrip van de feesten van Bazuinen en Loofhutten en hoe die profeteren van de dingen die komen gaan. Het plan van God is niet dat wij in een fysiek lichaam op aarde blijven, noch weer in een geestelijk lichaam in de hemel. Het is om in beide sferen heerschappij te hebben en er even gemakkelijk toegang toe te hebben als het wisselen van kleren.

Terwijl Adam, de "*levende ziel*", alleen gezag kreeg op aarde (**Gen. 1:26**), zullen wij die deel uitmaken van het lichaam van Christus - de "*levengevende geest*" (**1 Kor. 15:45**) - deel hebben aan zijn heerschappij in zowel de hemel als op aarde. Aan het einde van zijn bediening zei Jezus: "*Mij is alle macht gegeven in de hemel en op aarde*" (**Matt. 28:18**). Daarna steeg Hij op naar de troon aan de rechterhand van de Vader, waar ook wij in de hemelse gewesten zitten (**Ef. 2:6**). Met andere woorden, onze autoriteit in Christus is groter dan wat wij in Adam hebben ontvangen (en verloren).

Dit is de enige hoop van onze roeping.

Eén Heer

Jezus Christus is die "*Heer*" in **Ef. 4:5**. We lezen in **Handelingen 4:12**,

12 En er is in niemand anders redding; want er is geen andere naam onder de hemel gegeven onder de mensen waardoor wij gered moeten worden.

Er was slechts één dag in de hele geschiedenis en slechts één gebeurtenis die de roeping van de Messias kon bewijzen. Die dag kwam toen Jezus stierf aan het kruis tijdens Pesach in 33 na Christus. Hoe weten we dat? Omdat het het 1480th Pascha was sinds de eerste viering van het feest in Egypte. Het getal 1480 is toevallig de numerieke waarde van "Christus" (*christos*).

Er is maar één Man die stierf aan het kruis op het 1480th Pascha. Het is Jezus. Hij stierf op het negende uur van de dag, na drie uur duisternis (**Matt. 27:45**). Omdat niemand de Pesach-lammeren mocht doden voor de middag, noch na het donker, moest het volk wachten tot de zon halverwege de middag weer

scheen om de lammeren te doden. Zo doodden zij de Pesach-lammeren op het moment dat Christus stierf.

Op hetzelfde tijdstip, 15.01 uur, begon in Europa een maansverduistering op het moment dat Jezus stierf, en deze verscheen boven Jeruzalem om 17.10 uur, juist toen Nicodemus en Jozef van Arimathea het lichaam van Jezus begroeven. Jezus werd gekruisigd op een plaats die *Golgotha* heet (**Lucas 23:33, KJV**), waarvan de numerieke waarde 301 is. Het Griekse woord voor "maan" is *selene*, dat een getalswaarde van 301 heeft. Ook "lammeren" in het Hebreeuws heeft een numerieke waarde van 301.

Niemand anders stierf op de voorspelde tijd en plaats, gemarkeerd door tekenen aan de hemel. Daarom is *er* "*in niemand anders redding*", want Hij alleen betaalde de prijs voor de verlossing. De prijs was Zijn eigen leven. Jezus' naam (*Yeshua*) betekent "redding". Hij is daarom de Christus.

In feite is de combinatie "Heer Jezus Christus" ook een deel van het bewijs dat Hij Heer van allen is. *Heer* heeft een numerieke waarde van 800; *Jezus* heeft een numerieke waarde van 888; *Christus heeft* een numerieke waarde van 1480. Door ze bij elkaar op te tellen krijgen we 3168.

Jezus werd geboren in Bethlehem, op een breedtegraad van 31.68 N. De afstand van Bethlehem, Zijn geboorteplaats, tot Jeruzalem, waar Hij stierf, is 6 mijl (of 316.800 voet een andere 3168).

Salomo's tempel was 60 x 20 el (**2 Kron. 3:3**), gemeten volgens de oude cubit van 19,8 duim. De omtrek was dus 160 el, wat neerkomt op 3168 duim (19,8 x 160). Dit suggereert dat de tempel zelf een openbaring was van de Heer Jezus Christus (3168).

Dit getal hangt natuurlijk af van wie de "*ene Heer*" en de ware Christus is. Alleen door het invoegen van de naam Jezus *in het Grieks* wordt de numerieke waarde van 3168 bereikt. Als je een andere naam aan de zin toevoegt, is het hoogst onwaarschijnlijk dat de numerieke waarde op 3168 uitkomt.

Eén geloof

Er is slechts één geloof dat gerechtigheid verdient in de ogen van God.
Het is het geloof dat specifiek bepaald wordt door het geloof van Abraham, dat de apostel Paulus uiteenzet in **Rom. 4:20-22**,

[20] Maar wat de belofte van God betreft, wankelde hij niet in ongeloof, maar groeide hij in geloof en gaf God eer,[21] en was er ten volle van verzekerd dat wat God beloofd had, Hij ook kon uitvoeren. [22] Daarom werd het hem ook als gerechtigheid bijgeschreven.

Abrahams geloof was gebaseerd op zijn zekerheid dat God kon uitvoeren wat Hij had beloofd. Dit is het geloof van het Nieuwe Verbond, in tegenstelling tot het geloof van het Oude Verbond dat God ons zal helpen onze eigen geloften, beloften en "beslissingen" om Jezus te volgen, na te komen. Het geloof is in *Zijn vermogen*, niet in het onze. De verantwoordelijkheid om ons rechtvaardig te maken ligt bij Hem, niet bij ons. Daarom gaat alle eer naar Hem, niet naar ons.

Het "geloof" van het Oude Verbond staat in **Exodus 19:8**,

[8] Het hele volk antwoordde en zei: "Alles wat de Heer gesproken heeft, zullen wij doen." En Mozes bracht de woorden van het volk terug naar de Heer.

Het probleem was dat het Oude Verbond niemand kon redden, omdat niemand in staat was zich aan zijn gelofte te houden - zelfs niet als hij tot God bad om hem te helpen rechtvaardig te worden. Zij kregen 1480 jaar de tijd om te streven naar gerechtigheid door het Oude Verbond. Dit was lang genoeg om de ontoereikendheid van het geloof van het Oude Verbond te bewijzen.

Toch weten we dat God zelfs vóór Mozes het Nieuwe Verbond al had ingesteld in het voorbeeld van Abraham - en zelfs nog verder terug tot Noach (**Gen. 9:9-11**). Elke keer dat God een belofte deed zonder van de mensen een wederkerige gelofte te eisen, was het een gelofte van het Nieuwe Verbond die alleen geloof en vertrouwen vereiste in Gods vermogen om te doen wat Hij had beloofd.

Dit is het "*ene geloof*" dat Paulus hier uiteenzet. Hij definieerde het niet duidelijk in **Ef. 4:5**, maar hij deed dat vele malen in zijn andere brieven, het duidelijkst in **Rom. 4:20-22**. Door ons te vertellen dat er maar "*één geloof*" is, begrijpen we dat *het geloof van het Oude Verbond helemaal geen rechtvaardigend geloof is*, want er is maar "*één geloof*" dat kan leiden tot gerechtigheid en redding.

Een doop

De doop werd door God ingesteld in de dagen van Mozes, met name in de wet op de reiniging van melaatsen (**Lev. 14:7**). Het belangrijkste voorbeeld was de reiniging van Naaman, de Syrische melaatse, toen Elisa hem opdroeg zich

zevenmaal in de Jordaan te wassen, volgens de wet van de genezen melaatsen (2 Koningen 5:10). Met andere woorden, hij moest zich laten dopen in de Jordaan.

De doop werd dagelijks uitgevoerd bij het wasvat in de tabernakel van Mozes en de tempel van Salomo. Het wasvat werd gebruikt om de priesters te reinigen voordat zij het heiligdom betraden. Johannes de Doper werd echter door God geroepen om in zijn tijd de tempel te verlaten en als priester in de woestijn te dienen. Daar doopte hij vele mensen bij de Jordaan (Johannes 1:28) en bij Aenon (Johannes 3:23).

Johannes' doop tot bekering was passend in zijn tijd, toen hij de weg bereidde voor de Messias. Zijn doop was echter gebaseerd op Mozes, en deze had een upgrade nodig toen degene zoals Mozes kwam (Deut. 18:18, 19; Handelingen 3:22, 23).

Zo lezen we in Handelingen 18:24, 25 over Apollos, een groot prediker in Efeze, die alleen de doop van Johannes begreep. Paulus ondervroeg hem, en Apollos bekende dat hij niets wist van de Heilige Geest (Handelingen 19:2). Daarom vertelde Paulus hem over een grotere doop. We lezen dan in Handelingen 19:4, 5, 6,

4 Paulus zei: "Johannes doopte met de doop van bekering en zei tegen het volk dat het moest geloven in Hem die na hem kwam, dat wil zeggen in Jezus." 5 Toen zij dit hoorden, lieten zij zich dopen in de naam van de Heer Jezus. 6 En toen Paulus hun de handen had opgelegd, kwam de Heilige Geest over hen en begonnen zij met tongen te spreken en te profeteren.

Het is duidelijk dat er twee dopen waren, een van Johannes die hen doopte in de naam van Mozes, en een andere die een doop was in de naam van de Heer Jezus. Toen Paulus in Ef. 4:4 schreef over "*één doop*", herinnerde hij ongetwijfeld aan het verhaal van Apollos. Paulus zelf had deze "*ene doop*" voorgesteld aan Apollos en de andere gelovigen.

We zien dus dat "*één doop*" verwijst naar het ene type doop dat voor God aanvaardbaar was na Christus' dood en opstanding. Men moet gedoopt worden in Christus' dood en opstanding om "*nieuwheid des levens*" te verkrijgen (Rom. 6:3, 4). Bekering, of de doop van Johannes, is een noodzakelijk uitgangspunt, want het duidt op een verandering van denken (geloof). Maar hoewel Mozes een bevrijder was van het huis der slavernij, was Christus groter, omdat Hij degene was die ons verloste van de slavernij aan de zonde zelf.

"*Eén doopsel*" is "*één geloof*" hebben in de "*ene Heer*" - Jezus Christus.

Door Paulus' concept van eenheid nauwkeurig te bekijken, lijkt het duidelijk dat Paulus stelde dat Christus - en niet Mozes - de ware Middelaar was tussen God en de mens. Mozes was een Middelaar van het Oude Verbond (**Gal. 3:19**), terwijl Christus de Middelaar is van een beter verbond (**Hebr. 8:6**). Er was slechts "*één lichaam*", niet twee, want wie gedoopt is in het lichaam van Mozes moet deel worden van het lichaam van Christus om deel uit te maken van het "*ene lichaam*".

Hoewel er *twee bemiddelaars* waren, één voor elk verbond, zegt **1 Tim. 2:5**,

5 **Want er is één God en één bemiddelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus.**

Evenzo is er "*één geloof*", niet twee, omdat het geloof van het Oude Verbond onvoldoende is voor verlossing. Er waren twee wegen, of keuzes, om zo te zeggen, de ene gepresenteerd door het Jodendom en de andere door het Christendom. In alle gevallen leek Paulus een antwoord te geven op de controverse tussen Joden en christenen over wiens weg de ware was: die van Mozes of die van Jezus.

Evenzo zou deze controverse sommigen ertoe kunnen brengen te denken dat er eigenlijk *twee Goden* zijn, een strenge God (Jahweh) van de Joden en een liefhebbende God (Jezus) van de Christenen. Er zijn inderdaad mensen die dit geloven, ieder met zijn eigen opvatting over de aard van God en Christus.

Hoofdstuk 14

Eén God en Vader

Paulus schrijft in **Ef. 4:6**,

6 **één God en Vader van allen die over allen en door allen en in allen is.**

Deze verklaring kwam perfect overeen met de Joodse interpretatie van **Deut. 6:4, KJV**, dat bekend staat als het grote *Shema*.

4 **Hoor, o Israël! De Heer onze God is één Heer.**

Jezus bevestigt dit in **Marcus 12:29** en noemt het het eerste en belangrijkste gebod. Dit is natuurlijk het fundament van het monotheïsme zelf. Toen de Christenen het idee van een Drie-eenheid verkondigden, veroorzaakte dat grote controverse tussen hen en de Joden.

Het trinitaire concept was in feite de minderheidsopvatting in de tweede en derde eeuw, omdat de meesten geloofden dat Christus ondergeschikt was aan de Vader - zoals Hij zo vaak beweert in het Evangelie van Johannes.

Johannes schreef dat Jezus Christus kwam als "*de eniggeboren God die in de schoot van de Vader is*" (**Johannes 1:18**), dus de vroege kerk was het eens over de *godheid* van Christus. Zij begrepen ook Zijn *pre-existentie* uit Jezus' verklaring in **Johannes 8:58 (KJV)**,

58 **Voordat Abraham was, ben ik.**

Zij waren het er ook over eens dat Jezus hetzelfde *wezen had* als Zijn Vader. Verder waren zij het erover eens dat Vader, Zoon en Geest volledig in *overeenstemming waren*, want Jezus zelf zei in **Johannes 10:30**: "*Ik en Mijn Vader zijn één*", dat wil zeggen één geest en één doel.

Jezus legde later de betekenis van "*één* zijn" uit in Zijn gebed voor de discipelen in **Johannes 17:21**,

21 **opdat zij allen één zijn, zoals U, Vader, in Mij bent en Ik in U, opdat ook zij in Ons zijn, opdat de wereld gelooft dat U Mij gezonden hebt.**

Eén zijn" betekent niet hetzelfde individu zijn, maar dat zij in eenheid zijn, één geest hebben zonder meningsverschillen. Daarom waren de Vader en de Zoon niet hetzelfde individu, maar twee in eenheid.

De Zoon is onderworpen aan de Vader

De controverse in de vierde eeuw ging vooral over een Drie-eenheid die gelijkwaardig was in *gezag*. Dit raakt aan de definitie zelf van God, die letterlijk "een

Onderwerper" betekent, dat wil zeggen iemand die anderen heeft die aan hem onderworpen zijn. Dit is de betekenis van Exodus 7:1,

1 Toen zei de Heer tegen Mozes: "Zie, ik maak je tot een God voor Farao, en je broer Aaron zal je profeet zijn."

Nogmaals, de rechters in Israël werden ook "*goden*" ("*elohim*") genoemd in Exodus 22:28 (KJV), niet omdat zij letterlijk goden waren, maar omdat zij een gezagspositie hadden over anderen.

Zoals Mozes een god was voor de Farao, zo was ook Jezus - net als Mozes - de eniggeboren God onder wie allen zullen worden onderworpen. Toch was noch Mozes noch Jezus de God van de Vader, en Jezus onderwierp zich aan de Vader. In feite zal Christus aan het einde der tijden ondergeschikt zijn aan de Vader, zoals we lezen in 1 Kor. 15:27, 28,

27 Want Hij heeft alle dingen aan Zijn voeten onderworpen. Maar wanneer Hij zegt: "Alle dingen zijn onderworpen", is het duidelijk dat Hij uitgezonderd is die alle dingen aan Hem onderworpen heeft. 28 Wanneer alle dingen aan Hem onderworpen zijn, zal ook de Zoon zelf onderworpen zijn aan Hem die alle dingen aan Hem onderworpen heeft, zodat God alles in allen is.

Vader en zoon zijn twee

Jezus' zelf verklaarde duidelijk in Johannes 14:28,

28 Jullie hebben gehoord dat Ik tegen jullie zei: "Ik ga weg en Ik kom naar jullie toe." Als jullie Mij liefhadden, zouden jullie je verheugd hebben omdat Ik naar de Vader ga, want de Vader is groter dan Ik.

Daarom deed Jezus nooit iets op eigen initiatief, maar onderwierp Hij zich aan de wil van de Vader. Zie Johannes 5:30; 8:28, 42; 10:18; 12:49; 14:10. Het is dus duidelijk dat Jezus nooit beweerd heeft een gelijke autoriteit te hebben als Zijn Vader, de Allerhoogste God. Niettemin is alles, behalve de Vader zelf, onderworpen aan Christus, de eniggeboren God.

Paulus' visie op de relatie van de Vader tot de Zoon wordt het duidelijkst verwoord in Lucas 1:31, 32, wanneer de engel aan Maria aankondigt,

31 En zie, u zult zwanger worden in uw schoot en een zoon baren, en u zult hem Jezus noemen. 32 Hij zal groot zijn en de Zoon van de Allerhoogste worden genoemd...

Als Zoon van de Vader heeft Hij zijn Vader altijd geëerd, overeenkomstig het vijfde gebod (Exodus 20:12). Het gezag van een vader over zijn zonen is de basis van deze waarheid.

In 1 Kor. 8:4-6 gaat Paulus dieper in op de betekenis van "*één Heer*" en "*één God*", door te zeggen,

4 ...er is geen God dan één. 5 Want ook al zijn er zogenaamde goden, in de hemel of op aarde, zoals er inderdaad vele goden en vele heren zijn,6 toch is er voor ons maar één God, de Vader, uit wie alle dingen zijn, en wij bestaan voor Hem; en één Heer, Jezus Christus, door [*dia*, "door"] **wie alle dingen zijn, en wij bestaan door Hem.**

Paulus geloofde in "*één God, de Vader... en één Heer, Jezus Christus*." In Lucas 1:31, 32 kondigde de engel aan Maria aan,

31 En zie, u zult zwanger worden in uw schoot en een zoon baren, en u zult hem Jezus noemen. 32 Hij zal groot zijn en de Zoon van de Allerhoogste worden genoemd...

De "*Allerhoogste*" is Jezus' Vader - de "*ene God, de Vader*". Het hele punt in een vader-zoon relatie is om de twee te onderscheiden en om eenheid van doel te tonen. Vandaar ook dat een zoon van Abraham iemand is die het geloof van Abraham deelt en in overeenstemming is met Abraham (Gal. 3:7).

In Johannes 5:44 zegt Jezus,

44 Hoe kunt u geloven, als u van elkaar de heerlijkheid ontvangt en niet de heerlijkheid zoekt die van de enige God is?

Tenslotte moeten we nota nemen van de verklaring van Paulus in 1 Tim. 2:5,

5 Want er is één God en één bemiddelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus.

Een bemiddelaar bemiddelt tussen twee partijen, waarbij God slechts één partij is, want Gal. 3:20 zegt,

20 Nu is een bemiddelaar niet slechts voor één partij; terwijl God slechts één is.

Met andere woorden, Christus is de bemiddelaar tussen God en de mensen. Hij is niet God de Vader.

Trinitaire controverses

De Trinitarische controverse op het Concilie van Nicea in 325 na Christus kwam tot eigen conclusies over de relatie tussen Vader en Zoon, waarbij de vraag naar de Heilige Geest enkele tientallen jaren onbeantwoord bleef. Uiteindelijk concludeerden zij dat er een Drieeenheid van gelijkwaardige goden was, wat zowel de Joden als de Arianen (volgelingen van Arius), die geloofden dat Christus ondergeschikt was aan de Vader, verontwaardigde.

Daarbij was hun belangrijkste argument gebaseerd op **Johannes 10:30**: "*Ik en Mijn Vader zijn één*." Zij interpreteerden dit als het idee van drie Goden in één, alsof ze op de een of andere manier allemaal dezelfde God waren en toch gescheiden. Dit standpunt werd steeds moeilijker te definiëren naarmate de tijd verstreek, tot uiteindelijk hun laatste argument was dat we het door geloof moeten aanvaarden, omdat de trinitaire "waarheid" onbegrijpelijk was.

Jezus vertelde Zijn discipelen dat de Heilige Geest spoedig zou komen als hun "*gids*" (**Johannes 16:13**). Jezus noemde Hem "*een andere Trooster*" (**Johannes 14:16, KJV**), wat impliceert dat Jezus ook een Trooster was.

Zoals Jezus nooit op eigen initiatief sprak, maar de woorden van Zijn Vader sprak, zo zou ook de Heilige Geest nooit op eigen initiatief spreken (**Johannes 16:14**), maar de waarheid van Jezus' woorden openbaren. De Heilige Geest moest Christus verheerlijken, zoals Christus de Vader verheerlijkte (**Johannes 16:14**). Dit lijkt te impliceren dat de Heilige Geest onderworpen was aan het gezag van de Zoon, zoals de Zoon ondergeschikt was aan de Vader.

Het Nieuwe Testament onderscheidt duidelijk de Vader, de Zoon en de Heilige Geest als afzonderlijke individuen die allen in eenheid van geest en doel waren. Er is echter geen echt bewijs dat zij gelijkwaardig waren in gezag. Het enige bewijs dat hier mogelijk op wijst is in **Fil. 2:5**, **6**,

[5] Heb deze houding in u, die ook in Christus Jezus was,[6] die, hoewel Hij in de gedaante van God bestond, de gelijkheid met God niet als een te grijpen zaak beschouwde,[7] maar zichzelf leegmaakte door de gedaante van een dienstknecht aan te nemen en in de gelijkenis van mensen te worden gesteld.

Christus bestond al eerder "*in de gedaante van God*", wat Zijn godheid vaststelt, net als **Johannes 1:18**. Dat Hij "*de gelijkheid met God niet als een te grijpen ding beschouwde*", kan op twee manieren worden bekeken. Ten eerste kunnen we zeggen dat Christus niet probeerde gelijke autoriteit met de Vader op te eisen.

De andere opvatting is aannemelijker (voor mij), die zegt dat Christus niet vasthield aan zijn positie die Hij in de hemel genoot, maar *zich* "*ontledigde*" van dat gezag en, toen Hij op aarde geboren werd, "*de gestalte van een dienstknecht*" aannam. Het contrast is tussen "*de gestalte van God*" en "*de gestalte van een dienstknecht*". Dit moet niet zo worden opgevat, dat Christus vóór zijn incarnatie op aarde medegerechtigd was, want dat zou in tegenspraak zijn met zijn vele verklaringen van het tegendeel.

Hoe we deze passage ook bekijken, het is duidelijk dat Christus niet gelijk was aan God de Vader, maar toch mag Hij met recht een ondergeschikte *God worden genoemd*. Toen Hij eenmaal door Maria was verwekt, werd Hij "*de eniggeboren God*" (**Johannes 1:18**). De Allerhoogste God bleef in Zijn positie van autoriteit als de "*ene God*", waardoor de integriteit van het grote *Shema*, "*De Heer onze God is één Heer*", gehandhaafd bleef.

Hoofdstuk 15

Gods Geschenken

Ef. 4:7 zegt,

[7] **Maar aan ieder van ons is genade gegeven naar de maat van de gave van Christus.**

De gebruikelijke definitie van *genade* is "onverdiende gunst". Hoewel dat zeker waar is, is het ook een uitdrukking van de soevereiniteit van God. Genade is iets wat God uit eigen wil doet, in tegenstelling tot iets wat de mens uit eigen wil doet. Daarom is het overblijfsel van de genade een lichaam van mensen die *God heeft* uitverkoren. **Rom. 11:4-6** zegt,

[4] **Maar wat is het goddelijke antwoord aan hem** [Elia]**? "Ik heb zevenduizend mannen voor Mijzelf bewaard die de knie niet voor Baäl hebben gebogen."** [5] **Op dezelfde manier is er nu dus ook een overblijfsel ontstaan naar Gods genadige keuze.** [6] **Maar als het door genade is, is het niet meer op basis van werken, anders is genade geen genade meer.**

God koos en behield deze 7.000 voor Zichzelf door Zijn eigen besluit, d.w.z. Zijn eigen wil. Net als bij Jakob koos Hij Jakob vóór de geboorte, om iedereen duidelijk te maken dat Zijn keuze niet gebaseerd was op Jakobs goede werken (**Rom. 9:11**). Werken worden gedaan naar de wil van degene die werkt. Daarom is *genade* het woord dat de uitwerking van Gods wil beschrijft. Jakob werd veranderd in een overwinnaar ("Israël") omdat God ervoor koos hem te trainen door omstandigheden en hem daardoor geloof te geven.

Door genade geeft God geschenken. Loon wordt verdiend; geschenken zijn onverdiend. Men werkt niet voor een geschenk, noch wordt een geschenk gegeven door gebeden of eisen van degene die het geschenk ontvangt. Het is niet gepast om te bidden: "God, geef mij deze genade." Evenmin is het gepast om God te vragen: "Waarom hebt U mij geen genade gegeven, aangezien ik zoveel voor U heb gedaan?"

Paulus vertelde ons al eerder in **Ef. 2:8**, **9** dat het geloof "een *gave van God is, niet uit werken, opdat niemand zich beroemt*". Daarom zijn we gered "*uit genade door geloof*". God koos ons uit door zijn eigen wil, sprak tot ons hart, opende onze oren en ogen, en door zijn genadig werk in ons, reageerden wij door geloof.

God zag toen dat antwoord van geloof en schreef het ons toe als gerechtigheid (Rom. 4:2, 3). We hebben geen reden om ons hierop te beroemen, alsof we willen zeggen dat ons geloof in ons hart *is ontstaan*. We kunnen alleen maar dankbaar zijn dat Hij ons heeft uitgekozen en een rechtvaardigend geloof in ons hart heeft geplant. In feite kunnen de meesten van ons terugkijken en beseffen dat God ons hart al had voorbereid lang voordat we in Hem geloofden. Die voorafgaande voorbereiding was Gods manier om onze oren te openen, zodat wij, toen Hij sprak, Zijn roep zouden horen.

Verschillende maten van geloof

Het punt is dat wij allen door genade een maat van de gave van Christus hebben gekregen. Aan Christus alleen werd de volle maat van de Geest en het gezag gegeven; wij hebben maten (van gaven) die, hoewel minder belangrijk, zeer belangrijk zijn. Paulus noemt deze in Rom. 12:3, 4 en 6,

[3] Want door de genade die mij gegeven is, zeg ik tot ieder onder u... God heeft aan ieder een maatstaf van geloof toegekend. [4] Want zoals wij vele leden hebben in één lichaam en alle leden niet dezelfde functie hebben...[6] Aangezien wij gaven hebben die verschillen naargelang de genade die ons gegeven is, moet ieder van ons ze dienovereenkomstig uitoefenen: indien profetie, naargelang de verhouding van zijn geloof.

Paulus geeft vervolgens andere voorbeelden van deze gaven: dienstbaarheid, onderwijs, vermaning, leiderschap, barmhartigheid en zelfs liefde. In 1 Kor. 12:4 zegt Paulus opnieuw: "*Nu zijn er verschillende gaven, maar dezelfde Geest*." Vervolgens noemt hij er negen in 1 Kor. 12:810 - wijsheid, kennis, geloof, genezing, het doen van wonderen, profetie, het onderscheiden van geesten, tongentaal en vertolking van tongen. Elk heeft zijn eigen mate van geloof die God door zijn eigen wil heeft gegeven.

Het doel van Zijn Hemelvaart

In Efeziërs 4 ging Paulus voorbij aan deze gaven van de Geest om andere gaven te tonen die aan de gemeente als geheel waren gegeven.
Dit zijn de vijfvoudige bedieningen, die we dadelijk zullen behandelen.
Paulus introduceert dit onderwerp in Ef. 4:8,

[8] Daarom staat er: "Toen Hij opsteeg in de hoogte, leidde Hij een schare gevangenen en gaf Hij geschenken aan de mensen."

Paulus' citaat is ontleend aan Psalm 68:17, 18,

[17] **De wagens van God zijn myriaden** [lit., "tweemaal tienduizend"], **duizenden op duizenden; de Heer is onder hen als op de Sinaï in heiligheid.** [18] **U bent opgevaren in de hoogte, U hebt Uw gevangenen gevangengenomen; U hebt gaven ontvangen onder de mensen, ook onder de opstandigen, opdat de Heer God daar zou wonen.**

Merk op dat de psalmist verwees naar de berg Sinaï, waar God met "*strijdwagens*" op de berg neerdaalde. **Deut. 33:2** zegt dat "*Hij kwam uit het midden van tienduizend heiligen*." Het is ook een citaat uit het eerste hoofdstuk van het boek Henoch, geciteerd in **Judas 14**: "*Zie, de Heer kwam met vele duizenden van zijn heiligen*."

(Als Henoch, de patriarch, dit werkelijk heeft geschreven, dan citeerde Mozes Henoch, niet andersom. De meeste geleerden dateren Henoch na de Babylonische gevangenschap, en als dat zo is, zou dat betekenen dat Judas *het boek* citeerde - *niet* noodzakelijkerwijs de aartsvader zelf).

Het tafereel op de berg Sinaï vormde ook een profetisch patroon van Christus' tweede komst. Paulus ontleende veel van zijn terminologie over de tweede komst aan de beschrijving van Mozes. Toen Mozes de berg opging in de wolk "*om de Heer te ontmoeten in de lucht*" (**1 Thess. 4:17**), zette hij het patroon neer van ten eerste Christus' hemelvaart na zijn eerste komst, en ten tweede onze eigen hemelvaart om Christus te ontmoeten bij zijn tweede komst. De terugkeer van Mozes van de berg gaf Paulus de terminologie om de terugkeer van Christus te beschrijven.

In de dagen van Mozes weigerde het volk de berg op te gaan, omdat het bang was (**Exodus 20:20**), dus steeg Mozes alleen op in "*de dikke wolk*" (**Exodus 20:21**). Dit vormde het patroon voor Jezus zelf, die ten hemel opsteeg in "*een wolk*" (**Handelingen 1:9**).

Mozes steeg op op de dag van Pinksteren, terwijl Jezus tien dagen voor Pinksteren opsteeg, maar beide opvoeringen waren bedoeld om de weg te bereiden voor God om gaven te geven aan de gemeente.

Maar in de dagen van Mozes waren de Israëlieten niet voorbereid om de geestelijke gaven te ontvangen. Dus werden deze gaven voor de kerk in de woestijn achtergehouden (**Handelingen 7:38 KJV**) voor nog eens 1480 jaar, toen 120 van Jezus' discipelen opstegen naar de bovenzaal. In het Nieuwe Testament namen deze 120 discipelen deze gaven aan namens de nieuwe Pinkstergemeente.

Zij konden dit doen omdat *het geloof van* het Nieuwe Verbond de *angst* van het Oude Verbond had vervangen.

Jezus vertelde zijn discipelen in **Johannes 16:7**,

[7] Maar ik zeg u de waarheid, het is in uw voordeel dat ik wegga; want als ik niet wegga, zal de Helper niet tot u komen; maar als ik wegga, zal ik hem tot u zenden.

Het "*voordeel*" was, althans gedeeltelijk, dat de gaven van de Geest niet aan het volk konden worden uitgedeeld voordat de Geest zelf was gegeven. Natuurlijk weten we dat de Heilige Geest al minstens sinds **Gen. 1:2** in de aarde fladdert, en dat vele profeten uit het Oude Testament de gaven van de Geest uitoefenden. Pinksteren maakte het echter mogelijk die gaven uit te delen aan een veel bredere groep, zodat de gaven niet langer beperkt waren tot enkelingen.

Dalend en stijgend

Ef. 4:9, **10** zegt,

[9] (Nu deze uitdrukking, "Hij is opgevaren", wat betekent het anders dan dat Hij ook was neergedaald in de lagere delen van de aarde? [10] Hij die afdaalde is zelf ook Hij die opgevaren is ver boven alle hemelen, opdat Hij alle dingen zou vervullen).

Zoals we hebben laten zien, daalde God eerst neer op de berg Sinaï met myriaden van heiligen, en steeg Mozes op om Hem (of hen) te ontmoeten in de wolk. Dit gaat over zowel afdalen als opstijgen. Paulus vertelt ons dus dat Christus' hemelvaart een voorafgaande *afdaling* naar de aarde impliceert.

Paulus gaat verder met te zeggen dat Christus' afdaling naar de aarde voltooid was toen Hij "*in de lagere delen van de aarde*" ging, dat wil zeggen in *de hades*, het graf. Zijn lichaam werd in het graf gelegd, maar zijn ziel daalde af naar *de hades* (**Handelingen 2:31**), maar Hij werd daar niet "*achtergelaten*". Hij stond op de derde dag op, onderwees de discipelen 40 dagen lang (**Handelingen 1:3**), en steeg toen op naar de hemel, "*opdat Hij alles zou vervullen*".

Dit is een herinnering aan **Ef. 1:20-23**, waar we zien dat Christus is opgevaren om alle dingen onder zijn voeten te onderwerpen via de gemeente, "*die zijn lichaam is, de volheid van Hem die alles in allen vervult.*"

Het vijfvoudige ministerie

Paulus gaat verder in **Ef. 4:11**, **12**,

[11] Zoals Hij sommigen heeft gegeven tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars,[12] om de heiligen toe te rusten voor het werk van de dienst, tot opbouw van het lichaam van Christus.

De vijfvoudige bediening stond voor vijf gaven die God aan de gemeente gaf als gevolg van zijn hemelvaart. Het is niet zo dat deze vijf bedieningen onbekend waren in de oudtestamentische tijd, maar dat er een grote toename van die bedieningen op gang kwam. Hun doel was de heiligen zelf toe te rusten om het werk van de bediening (of "dienst") te doen.

Dit is het principe van onderwijs aan de leraren. Men kan deze ook zien als ouders van de kerk. Het is het werk van geestelijke vaders om kinderen tot volwassenheid te brengen, zodat zij de vaardigheden hebben om de wereld te dienen.

Helaas hebben veel kerkgenootschappen de vijfvoudige bediening gedegradeerd tot de apostelen zelf (eindigend met de dood van Johannes), of zij hebben de vijfvoudige bediening behandeld alsof zij de professionals waren die geroepen waren om het meeste werk van de bediening te doen. Paulus maakt echter duidelijk dat de vijfvoudige bediening een gave aan de gemeente was om hen toe te rusten om te bedienen.

Zelfs "*de opstandigen*" mochten profiteren van de bedieningsgaven (**Psalm 68:18**). Misschien had de psalmist Korach in gedachten (Numeri 16), zoals we dadelijk zullen bespreken. Natuurlijk moeten zulke opstandigen, die roepingen zoeken buiten de soevereine wil van God om, afrekenen met hun hart van opstandigheid om de gestalte van Christus te bereiken.

In de dagen van Mozes zien we hetzelfde probleem in de kerk in de woestijn. Het volk stuurde Mozes de berg op om God namens hen te horen (**Exodus 20:19**). In wezen wilden ze dat een professionele priester de openbaring van God zou krijgen, en die uit de tweede hand aan het volk zou geven. Het volk was bang om God zelf te horen, en dit creëerde een indirecte relatie met God, gekenmerkt door het Oude Verbond.

Een dergelijke klasse van priesterschap heerst vandaag de dag in de confessionele kerksystemen. Maar dit is in strijd met **Ef. 4:11**, **12**, waar het volk zelf moest worden toegerust als de dienaren, die het evangelie van het Koninkrijk naar alle delen van de aarde zouden brengen.

De Israëlieten onder Mozes hadden twee problemen. Het eerste was dat zij wilden dat Mozes hun professionele prediker zou zijn, alle openbaringen zou ontvangen, en dan het volk zou vertellen wat God had geopenbaard. Het resultaat was dat het volk weigerde te geloven wat Mozes hen vertelde. Immers, als zij te bang waren om de vurige wet van God zelf te horen, hoe konden zij dan onbevreesd diezelfde vurige wet horen van een andere bron als Mozes?

Het tweede probleem zien we bij de opstand van Korach in **Num. 16:3**,

3 Zij verzamelden zich tegen Mozes en Aäron en zeiden tegen hen: "Jullie zijn ver genoeg gegaan, want de hele gemeente is heilig, ieder van hen, en de Heer is in hun midden; waarom verheffen jullie je dan boven de gemeente van de Heer?"

Korach had gedeeltelijk gelijk. Zeker, de hele kerk was heilig (apart gezet voor de goddelijke dienst). Maar zij gingen te ver door in opstand te komen tegen degenen die God gezalfd had om leiding te geven. In die tijd waren deze gezalfden Mozes en Aäron. Het leiderschap was geroepen om de heiligen toe te rusten en hen allen tot wasdom te brengen, zoals Paulus ons vertelt. Vandaag zijn zij de vijfvoudige bediening, waarvan de roeping oprecht is. Hun gezag mag niet worden geminacht, alleen omdat "*de gehele gemeente heilig is*".

Zolang de vijfvoudige bediening zich blijft uitwerken door de heiligen toe te rusten om te prediken, moeten de leerlingen die volwassen worden hun leraren, profeten en voorgangers niet afwijzen. In de opstand van Korach hadden hun argumenten veel waarde, maar zij gingen voorbij aan het feit dat de heilige gemeente degenen waren geweest die Mozes als beroepsprediker hadden ingesteld.

Natuurlijk weten we ook dat Korachs onderliggende motief was om Aaron te vervangen als hogepriester van Israël. Hij en zijn medeLevieten zochten het priesterschap - een roeping die voorbehouden was aan de zonen van Äaron (**Num. 16:10**).

Er zijn in de geschiedenis velen geweest die naar een roeping verlangden die niet de hunne was. Ieder moet de wil van God zoeken om zijn/haar eigen roeping te ontdekken, want alleen door zijn/haar plaats in het lichaam te vinden kan het ware geluk worden gevonden.

Ef. 4:13 besluit,

13 totdat wij allen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God komen, tot een volwassen mens, tot de maat van de gestalte die behoort tot de volheid van Christus.

Dit brengt ons terug bij Paulus' thema van eenheid in verzen 3-6. Ware eenheid wordt bereikt, niet wanneer allen door bedreigingen gedwongen worden dezelfde opvattingen en geloofsbelijdenissen aan te hangen, maar wanneer wij allen tot hetzelfde niveau van geestelijke rijpheid komen dat "*de volheid van Christus*", d.w.z. Zijn karakter, manifesteert.

Resultaat van de giften

Nadat hij ons heeft verteld dat God de vijfvoudige bediening als gaven aan de gemeente heeft gegeven, schrijft Paulus in **Ef. 4:14**,

14 Als gevolg daarvan zijn wij niet langer kinderen, die heen en weer geslingerd worden door golven en meegesleept worden door elke wind van de leer, door de listen van mensen, door list en bedrog;

De vijfvoudige bediening is geroepen om gelovigen "*tot een volwassen man*" te brengen (**Ef.4,13**), "*niet langer kinderen*". Voor Paulus betekende dit dat zij gegrond zouden zijn in het woord en in de kennis van de waarheid, zodat zij niet voortdurend van mening zouden veranderen met elke voorbijgaande leraar of filosoof.

Natuurlijk begrijpen wij dat telkens wanneer een leraar van het vijfvoudig ambt zijn gave uitoefent, levens moeten worden veranderd en inzichten verdiept. Maar Paulus doelde op geïnformeerde gelovigen die het woord goed begrepen en wisten waarom zij geloofden wat zij deden. Dit kost tijd.

Vele jaren geleden hoorde ik een wijze prediker zeggen dat het ongeveer vijf jaar duurt voordat iemand het evangelie van het Koninkrijk goed begrijpt. Misschien was die uitspraak waar, maar het hangt grotendeels af van de leraar en de hoeveelheid tijd die de leerling bereid is te besteden om het te begrijpen. Vijf jaar kan een enorm verschil maken, maar ik leerde na 50 jaar nog steeds levensveranderende dingen, terwijl God meer lagen bouwde op mijn eerste openbaring in 1962. Men moet nooit ophouden nieuwe en diepere dingen te leren.

Waarheid in Liefde

Paulus stelt een andere eis in **Ef. 4:15**, **16**,

[15] maar door de waarheid in liefde te spreken, moeten wij in alle opzichten opgroeien tot Hem die het hoofd is, namelijk Christus,[16] van wie het gehele lichaam, dat in elkaar past en bijeengehouden wordt door wat elk gewricht levert, naar de juiste werking van elk afzonderlijk deel, de groei van het lichaam veroorzaakt tot opbouw van zichzelf in liefde.

Omdat "*God liefde is*" (**1 Johannes 4:8**), en omdat wij worden voorbereid om Zijn beeld te zijn, is het duidelijk dat liefde het ultieme teken is van geestelijke volwassenheid. Het leren van het woord van God is geen doel op zich. In feite, als het niet leidt tot een toename in liefde, moeten we de bron en de geldigheid van die leerstellingen en leringen in twijfel trekken. Het woord is een zaad (**1 Petrus 1:23**), en als het ontkiemt en vrucht draagt, moet de vrucht naar liefde smaken.

De kenmerken van de liefde worden het best beschreven in 1 Korintiërs 13. Ik heb dat hoofdstuk uitvoeriger behandeld in boek 3 van mijn commentaar getiteld **1 Korintiërs, de brief van heiliging**.

Paulus zegt dat *wij* "door *in liefde de waarheid te spreken*" *in alle opzichten in Hem moeten groeien*. Met andere woorden, als de woorden die uit onze mond komen geen blijk geven van liefde, dan groeien we niet naar volwassenheid. Ik zou verder willen gaan door te zeggen dat als liefde niet de vrucht van onze lippen is, we misschien de kwaliteit van het zaad dat in ons hart is geplant moeten onderzoeken. Waar hebben we geleerd dat wat we geloven de waarheid is? Er zijn hele
kerkgenootschappen die gesticht zijn op onenigheid en conflict, soms met bitterheid en zelfs moord in naam van de waarheid. **Psalm 127:1** zegt ons: "*Tenzij de Heer het huis bouwt, werken zij tevergeefs die het bouwen*."

Kampioenen van de waarheid zijn niet vaak kampioenen van de liefde geweest. Als waarheid slechts een leer is, is het slechts graszaad dat er mooi uitziet als het bloeit, maar uiteindelijk, omdat het vleselijk zaad is dat sterfelijk en bederfelijk is, vervaagt en sterft het (**1 Petrus 1:24**, **25**).

De blijvende kwaliteit van echte Waarheid is dat het zaad waaruit zij voortkomt het woord van God is, die Liefde is.

Liefde en spirituele volwassenheid

De geestelijke rijpheid zelf kan worden afgemeten aan ons vermogen om lief te hebben zoals Christus heeft liefgehad. De Griekse taal zelf had drie hoofdwoorden die allemaal liefde vertaalden, maar met verschillende implicaties: *eros*, *phileo* en

agape. Het eerste beschrijft lichamelijke aantrekkingskracht, het tweede broederliefde, en het derde de liefde tot God. De Schrift noemt zelfs geen *eros*, omdat het woord van God ons oproept tot hogere vormen van liefde.

Er is ook een vierde dat *storge* heet, ouderlijke genegenheid voor hun kinderen. Paulus gebruikt deze term in het negatieve, *astorgos*, "*zonder natuurlijke genegenheid*" in **Rom. 1:31 (KJV)** en **2 Tim. 3:3 (KJV)**.

Eros is de meest oppervlakkige vorm van liefde. Zij die op die manier blijven leven zijn het meest onvolwassen van allemaal. *Phileo* is een 50/50 relatie, die broers en zussen kennen als *eerlijkheid*. In dit stadium van de liefde leren ouders hun kinderen de basisbeginselen van rechtvaardigheid en het respecteren van andermans eigendom. *Agape is* volwassen liefde, waarin kinderen de beginselen van genade en barmhartigheid leren, waarbij ze niet altijd rechtvaardigheid eisen, maar zoeken naar de beste manier om anderen te bevoordelen vóór zichzelf.

Wanneer het niet meer "alleen om mij" gaat, kan men zeggen dat een kind de liefde van God begint te begrijpen. Pas wanneer *agape* de normale levenswijze van de kerk wordt, zullen alle lichaamsdelen als een eenheid beginnen te functioneren, waarbij ieder zijn eigenaardige roeping gebruikt om alle andere delen te ondersteunen.

Het komt erop neer dat de liefde "*de groei van het lichaam veroorzaakt voor de opbouw van zichzelf in de liefde*".

Hoofdstuk 16

Het vernieuwde leven

Als een gelovige leert lief te hebben en in liefde de waarheid te spreken, zal hij of zij op gespannen voet komen te staan met de rest van de wereld. **Ef. 4:17-20** vertelt ons,

[17] **Dit zeg ik en bevestig samen met de Heer, dat u niet meer wandelt zoals de heidenen, in de zinloosheid van hun verstand,**[18] **die verduisterd zijn in hun verstand, uitgesloten van het leven van God vanwege de onwetendheid die in hen is, vanwege de hardheid van hun hart;**[19] **en zij, die ongevoelig zijn geworden, hebben zich overgegeven aan zinnelijkheid voor de beoefening van elke vorm van onreinheid met hebzucht** [*pleonexia*, "gierigheid, gulzig verlangen om meer te hebben, verslaving"]**.** [20] **Maar zo hebt u Christus niet geleerd.**

De Efeziërs waren Grieken, en de gelovigen onder hen waren ofwel Grieken ofwel Joodse bekeerlingen tot Christus. De Griekse levensstijl was het resultaat van hun heidense godsdienst, die op zijn beurt het product was van een vleselijke geest, "*die verduisterd is in zijn verstand*".

Deze duisternis, zegt Paulus, werd verergerd door zowel onwetendheid als hardheid van hart. De Grieken hadden *zich* "*overgegeven aan zinnelijkheid*" en "*elke vorm van onreinheid*".

De uitdrukking "*met hebzucht*" (NASB) was niet bedoeld om het idee van hebzucht naar geld in te voegen, maar is verbonden met "*onreinheid*". De Grieken waren *verslaafd* aan datgene waarvan God zegt dat het onrein is - voornamelijk "*zinnelijkheid*". Maar als gelovigen volgen wij een andere weg.

In Paulus' tijd was het illegaal om Christus op straat te prediken. Zij mochten andere opvattingen hebben (zoals het christendom) zolang die opvattingen in hun huizen werden onderwezen en uitgedragen. Daarom ontwikkelden zij huiskerken. De uitzondering was op Mars Hill (de *Areopagus* in Athene), waar afwijkende ideeën mochten worden besproken. Paulus maakte van die plaats gebruik in **Handelingen 17:2234**.

Griekse levensstijl vandaag

In de moderne wereld hebben we te maken met een soortgelijke situatie. De zogenaamde "revolutie van de jaren zestig" was een poging om seksuele relaties buiten het huwelijk te legitimeren. Dit werd gevolgd door de legalisering van abortus in 1973. Later volgde de legalisering en bevordering van de homobeweging in de jaren negentig, met als hoogtepunt in het afgelopen decennium de genderidentiteit en de vernietiging van de man-vrouwconstructie zelf.

Tegenwoordig wordt iemand die de opvattingen van de jaren 50 aanhangt, beschouwd als "uiterst rechts". In feite is de wereld ver naar links geracet. We hebben onze positie niet veranderd. Maar toch behandelen ze ons alsof wij, die vasthielden aan de levensstijl van een ware gelovige, degenen zijn die naar rechts zijn opgeschoven. Terwijl de wereld de weg van de Grieken leerde, "*leerden* wij *Christus niet op die manier*".

Vreemd genoeg is deze onzuivere levensstijl grotendeels beperkt tot de westerse "beschaafde" naties die beïnvloed zijn door het derde beest uit Daniëls profetie (Griekenland). Het Westen heeft deze levensstijl niet alleen voor zichzelf aangenomen, maar heeft het ook onderdeel gemaakt van de definitie van cultuur en beschaving. Maar de meeste andere naties, die familiegericht zijn, bekijken dit met schok of amusement.

Degenen die een christelijke levensstijl voorstaan, worden beledigd en behandeld als anomalieën, en sommigen zijn gearresteerd. Als dit zo doorgaat, zal het binnenkort weer illegaal zijn om het evangelie van Christus buitenshuis te verkondigen. Hun doel is het ware christendom volledig te verbieden, omdat het niet strookt met hun zinnelijke en onreine levensstijl. Het is gevraagd: Als u werd gearresteerd en aangeklaagd omdat u een christen bent, zou er dan genoeg bewijs zijn om u te veroordelen?

De levensstijl van de nieuwe man

Paulus gaat verder in **Ef. 4:21-24**,

[21] **Indien gij Hem gehoord en in Hem onderwezen hebt, zoals de waarheid in Jezus is,**[22] **dat gij met betrekking tot uw vroegere levenswijze** [levensstijl] **het oude ik** ["oude mens", KJV], **dat verdorven is overeenkomstig de begeerten van bedrog, aflegt,** [23] **en dat u wordt vernieuwd in de geest van uw verstand** [het verstand van uw geest],[24] **en de nieuwe ik** [de nieuwe mens, KJV] **aandoet, die naar de gelijkenis van God is geschapen in gerechtigheid en heiligheid van de waarheid.**

Paulus herinnert ons eraan dat "*de waarheid in Jezus is*", want Jezus zelf zei in **Johannes 14:6**,

[6] **...Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.**

Hoewel de wereld beledigd is door zo'n bewering, hebben wij die in Hem geloven het referentiepunt van de wereld van "waarheid" verlaten en Jezus als onze

standaard van waarheid geplaatst. Dit komt omdat wij het oude ik, of de oude mens van vlees, terzijde hebben geschoven - eigenlijk *ter dood gebracht* - en nu leven volgens de goddelijke beginselen van onze nieuwe identiteit.

Deze nieuwe identiteit, of nieuwe ik, heeft ook een geest, die Paulus "*de geest van uw geest*" noemt. Dit is "*hij die geestelijk is*" die Paulus beschrijft in **1 Kor. 2:15**, waarbij hij deze geestelijke "*mens*" afzet tegen de "*natuurlijke mens*", d.w.z. de geestelijke mens van het Adamische vlees. Zoals ik al zei, hebben we drie geesten, de hersenen van het lichaam, de zielsgeest van de ziel, en de geestelijke geest van de geest.

Doordat wij de geest volgen, laten wij zien dat wij nieuwe schepselen zijn, die de identiteit van de vleselijke geest die via een natuurlijke bevalling van Adam is overgeleverd, hebben verlaten. Wij zijn door God verwekt als een nieuwe ik met een nieuw bewustzijn dat "naar *Gods gelijkenis*" is.

Met andere woorden, Paulus vertelt ons dat de levensstijl van onze geestelijke geest was wat Adam genoot vóór de intrede van de zonde. Paulus zegt dat Adam was "*geschapen in gerechtigheid en heiligheid der waarheid*". Onze nieuwe mens is ontworpen om te slagen waar Adam faalde.

Goddelijke en goddeloze woede

Ef. 4:25-27 zegt,

[25] Daarom, de leugen opzij leggend, spreekt ieder de waarheid met zijn naaste, want wij zijn leden van elkaar. [26] Wees boos, maar zondig niet; laat de zon niet ondergaan door uw boosheid,[27] en geef de duivel geen kans.

Waarheid is in Jezus; onwaarheid is elk geloof dat niet overeenstemt met de gelijkenis van Christus, die de maatstaf is van alle waarheid. Daarom vermaant de apostel ons om "*de waarheid te spreken*" tegen elkaar, en natuurlijk om de waarheid in liefde te spreken (**Ef. 4,15**), want als de waarheid niet in liefde wordt gesproken, kan zij niet overeenstemmen met het beeld van Christus. Liefdeloze waarheid is in het beste geval slechts een feit. De zielsmens handelt in feiten, want hij kan zich geen hogere norm voorstellen. Goddelijke waarheid zet geen feiten opzij, maar omvat de liefdesfactor, omdat God liefde is. Steriele feiten kunnen vernietigen; waarheid is verlossend, omdat Jezus, die waarheid is, een verlosser is.

Paulus zegt: "*Wees boos, maar zondig niet*." Er is een boosheid die goddelijk is, want we zien hoe Jezus boos was toen de priesters het huis van zijn Vader hadden veranderd in een rovershol (**Johannes 2:14**, **15**). Jezus verdreef de bankiers uit de tempel en toch zondigde Hij niet. Het was een profetische daad, geleid door de Geest. Helaas hebben sommigen dit gebruikt om hun eigen vleselijke woede te rechtvaardigen, zonder het verschil te zien tussen vleselijke woede en woede van de Heilige Geest. Er zijn veel "rechtvaardige" oorzaken, genoeg om ons voortdurend kwaad te maken in het leven, maar we moeten onze woede beperken tot die dingen die de Heilige Geest ons opdraagt aan te pakken. Anders handelen we alleen religieus.

Ga nooit boos naar bed, en geef de duivel geen gelegenheid om u naar zijn beeld te vormen.

Het stelen van arbeid

Ef. 4:28 zegt,

28 Wie steelt, moet niet meer stelen, maar werken en met eigen handen het goede doen, zodat hij iets heeft om te delen met iemand die behoeftig is.

Het goddelijke principe dat hier wordt uiteengezet is dat degene die werkt eigenaar is van zijn arbeid. God werkte om alle dingen te scheppen, en daarom bezit Hij alle dingen. Wij nemen wat God geschapen heeft en voegen er waarde aan toe door onze arbeid. Dus ook wij bezitten de vrucht van onze arbeid. Diefstal schendt dit principe, want het steelt de arbeid van anderen. Daarom moeten werkgevers eerlijk betalen voor de arbeid van hun werknemers. De overheid heeft niet het recht om de arbeid van Gods volk te stelen (naast de tiende, die een wettige belasting is ter ondersteuning van een godvruchtige overheid).

Verder laat Paulus zien dat we moeten werken om meer te produceren dan we nodig hebben, zodat we "*iets hebben om te delen met iemand die behoeftig is*". Paulus pleitte niet voor socialisme. Socialisme *dwingt* mensen om de vruchten van hun arbeid te delen, waardoor de heiligheid van arbeid niet wordt gerespecteerd. Zij die werken moeten het recht behouden om te bepalen wat ze met de vrucht van hun arbeid doen. Niettemin zullen zij die geleid worden door de Geest graag overtollige rijkdom produceren, zodat zij de behoeftigen kunnen bijstaan.

Heilzame en actuele woorden

Ef. 4:29 zegt,

[29] **Laat uit uw mond geen ongezond** [*sapros*, "verdorven, verrot"] **woord voortkomen, maar alleen een woord dat goed is voor de opbouw naar de behoefte van het moment, zodat het genade geeft aan hen die het horen.**

Sommige woorden zijn vloeken, andere zijn gewoon grof of ronduit verrot. We moeten ons afvragen of onze woorden voortkomen uit de nieuwe of de oude mens. Zijn onze woorden opbouwend of afbrekend? Waarheid die in liefde gesproken wordt, sticht ons (bouwt ons op). Er is ook behoefte aan tijdige woorden voor specifieke mensen, "*volgens de behoefte van het moment*". Zo lezen we in **Spreuken 15:23**,

[23] **Een man heeft vreugde in een treffend antwoord, en hoe heerlijk is een tijdig woord!**

Wanneer er geestelijke gaven in werking zijn, kan een woord van wijsheid of een woord van kennis zelfs bijzonder stichtend zijn. Ik herinner mij levendig mijn eerste ervaring in 1982, toen een profeet "*een tijdig woord*" sprak in mijn tijd van grote nood. Het stichtte mij onbegrijpelijk en toonde mij het belang van geestelijke gaven vandaag de dag.

Ef. 4:30 zegt,

[30] **Treur niet** [*lypeo*, "treuren, bedroeven"] de **Heilige Geest van God, door wie u bent verzegeld voor de dag van de verlossing.**

De Heilige Geest is niet slechts een onpersoonlijke kracht, zoals sommigen geloven. De Heilige Geest is "*een andere Trooster*", samen met Jezus zelf, en kan bedroefd zijn, en wordt inderdaad vaak bedroefd door de dingen die gelovigen doen vóór "*de dag van de verlossing*". Deze dag zou zijn "*de verlossing van ons lichaam*" (**Rom. 8:23**).

Vriendelijkheid

Ef. 4:31, 32 besluit,

[31] **Laat alle bitterheid en toorn en boosheid en laster van u afvallen, evenals alle kwaadwilligheid.** [32] **Wees lief voor elkaar, teder van hart, en vergeef elkaar, zoals God in Christus ook u vergeven heeft.**

Bitterheid, woede en "*alle kwaadaardigheid*" zijn dingen die de Heilige Geest bedroeven. We worden vermaand "*vriendelijk te zijn voor elkaar*." Eenvoudige daden van vriendelijkheid zijn een genot voor de Heilige Geest. Maar omdat gelovigen zo vaak nog lijden onder bitterheid of boosaardigheid, worden zij

vermaand elkaar te vergeven, naar Gods eigen voorbeeld van liefdevolle vriendelijkheid.

Vergeving zou echter steeds minder nodig moeten zijn naarmate de gelovige groeit in geestelijke volwassenheid. De vuurdoop van de Heilige Geest is een reinigingsmiddel (**Matt. 3:11**, **12**). Het zuiveren van iemands innerlijke bitterheid en kwaadaardigheid is een bewijs van het werk van de Heilige Geest in iemands leven.

Als er geen dergelijk bewijs is, moet men zich afvragen of de Heilige Geest werkelijk in die persoon woont.

Hoofdstuk 17

God imiteren

Paulus schrijft in **Ef. 5:1**, **2**,

[1] **Wees daarom navolgers** [*mimetes*] **van God, als geliefde kinderen,**[2] **en wandel in liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en zich voor ons heeft overgegeven, een offer en een offer aan God als een geurig aroma.**

Het Griekse woord *mimetes* betekent iemand imiteren of volgen als voorbeeld of patroon. Van discipelen werd verwacht dat zij het voorbeeld van hun meester volgden, zodat zij na verloop van tijd steeds meer op hem zouden gaan lijken. In dit geval spoort Paulus de gemeente aan God na te volgen "*en in liefde te wandelen*". Hij schetst een gezin, waarin God een Vader is en wij zijn kinderen.

Elders vertelde Paulus zijn Korinthische discipelen om hem ook na te volgen. **1 Kor. 4:15**, **16** zegt,

[15] **Want al zouden jullie in Christus talloze leermeesters hebben, toch zouden jullie niet veel vaders hebben, want in Christus Jezus ben ik door het evangelie jullie vader geworden.** [16] **Daarom vermaan ik u, wees navolgers van mij.**

Letterlijker zegt Paulus: "*Ik heb u verwekt door het evangelie*." De Korinthiërs waren dus Paulus' geestelijke kinderen. Door het woord der waarheid in hun oren te leggen, kon Paulus ook zeggen dat hij hun vader was, hoewel hun echte Vader natuurlijk God zelf was.

Paulus herhaalt dit idee later in **1 Kor. 11:1**,

[1] **Wees navolgers van mij, zoals ik ook van Christus ben.**

Als Paulus geen navolger van Christus was geweest, zou hij geen woord van waarheid (evangelie) hebben gehad waardoor hij geestelijke kinderen kon verwekken. Anderen hebben de uitspraken van Paulus gebruikt om te eisen dat anderen *hen* volgen, en gebruiken dit om de denominatieve geest te vestigen. Maar voor zover die kerkgenootschappen weigeren Christus (of zelfs Paulus) na te volgen, geldt deze vermaning niet voor hen. Wij moeten mensen alleen imiteren zoals zij Christus imiteren.

Paulus' gebruik van deze term in **Ef. 5:1**, **2** zegt ons God na te volgen "*en te wandelen in de liefde*", want we weten dat God liefde is. Wanneer wij liefde worden, zullen wij dit gebod vervullen. Die liefde is zelfopofferend, zegt Paulus, en

vergelijkt haar met een oudtestamentisch brandoffer in **Lev. 1:9**, **13** en **17**, "*een verzachtend aroma voor de Heer*". Een brandoffer verbeeldt een leven dat de Heilige Geest heeft toegestaan met vuur te dopen en al het "vlees" te verbranden. Met andere woorden, het vlees regeert of dicteert niet langer iemands gedachten of handelingen, zoals we bijvoorbeeld bij Christus zien.

Dit "*kalmerend aroma*" is een geur die God kalmeert. Het Hebreeuwse woord is *nehoah*, een woord dat is afgeleid van *Noach*. Het betekent "rustgevend", wat zoetheid, rustgevend, kalmerend betekent. Het impliceert dat iemand in rust is gegaan, ophoudt met werken, tevreden is dat alles af is, en dat hij ten volle kan genieten van de vrucht van zijn arbeid. Daarom is dit "*aroma*" "*een zoete geur*" (KJV).

Dit brandoffer profeteert van de dag waarop Gods werk is voltooid, wanneer alle vlees is verbrand in de grote vuurdoop (**Matt. 3:11**, **12**). God zal dan volledig tevreden zijn, nadat Hij alle dingen in de oorspronkelijke scheppingsorde heeft hersteld door alles aan Christus te onderwerpen. Het impliceert ook dat God niet zal rusten voordat Hij zijn plan voor de schepping heeft volbracht. De liefde van God dwingt Hem, Zijn macht geeft Hem het vermogen, en Zijn wijsheid bedenkt een manier om Zijn doel te bereiken.

Geen onzuiverheid of hebzucht meer

Ef. 5:3, **4** zegt,

[3] **Maar immoraliteit of enige onreinheid of hebzucht mag onder u zelfs niet genoemd worden, zoals het betaamt onder heiligen;**[4] **en er mag geen vuiligheid en dwaasheid zijn, of grove** grappen**, die niet gepast zijn, maar wel dankzegging.**

Dit zijn enkele van de dingen in het leven die moeten worden verbrand door het vuur van de Heilige Geest als wij onszelf aanbieden als levende offers aan God (**Rom. 12:1**). In feite gaat het er niet alleen om iemands gedrag te veranderen, maar om het vlees helemaal uit te schakelen, zodat deze dingen vanzelf ophouden. Wij weten dat dergelijke dingen niet voortkomen uit de geestelijke geest van de nieuwe mens.

Ef. 5:5 gaat verder,

[5] **Want dit weet u met zekerheid, dat geen immoreel of onrein mens of begerig mens, die een afgodendienaar is, een erfdeel heeft in het koninkrijk van Christus en God.**

Paulus richt zich op drie kenmerken in vers 3 en herhaalt ze in vers 5. In vers 3 zijn dat onzedelijkheid, onzuiverheid en hebzucht. In vers 5 spreekt Paulus over mensen die immoreel, onrein en hebzuchtig zijn. Met andere woorden, "hebzucht" (*pleonexia*, "het voortdurend verlangen naar meer, onverzadigbaar") in vers 3 wordt vervangen door "begeren" (*pleonektes*, "iemand die begerig of begerig is") in vers 5.

Het tiende gebod, dat alle geboden lijkt samen te vatten, zegt: "*Gij zult niet begeren*" (**Exodus 20:17**). **Kol. 3:5, KJV** zegt: "*begeren, dat is afgoderij*." Zij die hebzuchtig of begerig zijn, zijn afgodendienaars, zegt Paulus, want zij verafgoden de dingen die anderen toebehoren. Jaloezie is een goede maatstaf voor begeren.

Als anderen meer hebben dan wij, hoe reageren we dan? Verblijden we ons in hun welvaart, of denken we dat ze ons een deel van hun rijkdom verschuldigd zijn? Regeringen spelen in op de vleselijke hebzucht van de mensen door te beloven hen andermans geld te geven. Dit heet socialisme, gebaseerd op het idee dat arme mensen recht hebben op de vruchten van andermans arbeid. Socialisme is diefstal naar Bijbelse maatstaven. Het moderne Babylon is gebaseerd op diefstal die bij regeringsbesluit is gelegaliseerd (**Openb. 9:21**).

Gods weg moedigt mensen aan hun naasten lief te hebben, om "*te arbeiden... opdat hij iets zal hebben om te delen met iemand die behoeftig is*" (**Ef. 4:28**). Het geeft mensen de vreugde van vrij geven. Socialisme, de regering van de hebzucht, neemt die vreugde weg door arbeiders te dwingen hun rijkdom onvrijwillig af te staan door middel van belastingen. Wanneer regeringen de mensen meer belasting opleggen dan de bijbelse belasting (tiende), ontnemen zij de arbeiders de vreugde van het vrij geven.

Het probleem is dat het socialisme, gebaseerd op de wet van zonde en dood, nooit tevreden is. Zo zegt **Hab. 2:5**, "*hij vergroot zijn eetlust als Sheol, en hij is als de dood, nooit tevreden*." Dus presenteren de socialisten hun idealen als "Democratie", waarmee ze gelijkheid van rijkdom bedoelen, zonder de eigendomsrechten van de arbeiders te respecteren. Natuurlijk stellen de leiders van het socialisme zichzelf vrij van deze herverdeling van rijkdom, en ze worden steevast rijk.

Het probleem is, zoals iemand zei, dat bij de herverdeling van rijkdom uiteindelijk het geld van anderen opraakt.

Het Koninkrijk van God daarentegen is gebaseerd op de beginselen van "*Gij zult niet begeren*" en "*Gij zult niet stelen*".

Bedrog van de duisternis

Ef. 5:6 zegt,

[6] Laat niemand u misleiden met loze woorden, want vanwege deze dingen komt de toorn van God over de zonen van ongehoorzaamheid.

Door haar eigen voorbeeld leert Babylon de mensen om te stelen, door het zaad van hebzucht in te planten, wat afgoderij is. Het evangelie van Babylon, zegt Paulus, bestaat uit "*lege woorden*", oftewel ijdelheid.
Babylon spreekt niet de waarheid, omdat het de waarheid - Jezus Christus - verwerpt. Wij die God navolgen begrijpen Zijn wetten die de liefde van God definiëren.

De muren van het Nieuwe Jeruzalem zijn de wetten van het Koninkrijk, die ontworpen zijn om dieven buiten te houden (**Johannes 10:8-10**). Muren zijn bedoeld om mensen naar de poorten (of deuren) te leiden, zodat ze op een wettige manier binnen kunnen komen als vrienden, niet als vijanden. **Ef. 5:7-10** zegt,

[7][8] Wandel als kinderen van het Licht[9] (want de vrucht van het Licht bestaat uit alle goedheid en gerechtigheid en waarheid),[10] tracht te leren wat de Heer welgevallig is.

Licht zijn is wandelen in het voortdurende licht van de waarheid en het woord van God. De "*kinderen van het Licht*" leven van "*goedheid en gerechtigheid en waarheid*", en zij streven er altijd naar "*te leren wat de Heer welgevallig is*".

Ef. 5:11-13 zegt,

[11] Neem niet deel aan de onvruchtbare daden van de duisternis, maar stel ze zelfs aan de kaak;[12] want het is schandelijk om zelfs maar te spreken over wat zij in het geheim doen. [13] Maar alle dingen worden zichtbaar als ze aan het licht worden blootgesteld, want alles wat zichtbaar wordt, is licht.

De "*kinderen van het licht*" ontmaskeren de duisternis waar zij ook gaan, omdat hun licht sterk contrasteert met de duisternis in de wereld. Hun aanwezigheid en hun praktijken doen de duisternis op de vlucht slaan en maken alle dingen zichtbaar, zodat de mensen de waarheid (of de werkelijkheid) kunnen zien. De leugens van Babylon en het bedrog dat inherent is aan haar manier van regeren

moeten door het evangelie van Christus worden ontmaskerd. Babylon is een politiek verlengstuk van de duisternis die in de natuurlijke mens huist, en het wordt ontmaskerd wanneer het licht van het zesde en tiende gebod op haar slechte wegen schijnt.

Wij, die God navolgen, bouwen aan een Koninkrijk dat geworteld en gegrond is in de Liefde, die het wezen van God is. Laten we dus "*niet deelnemen aan de onvruchtbare daden van de duisternis*" door te proberen het koninkrijk van Babylon te bouwen. Laten we de muren van het Nieuwe Jeruzalem bouwen door de wetten van God op te stellen.
Paulus zegt in **Rom. 13:10**,

10 De liefde doet de naaste geen kwaad; daarom is de liefde de vervulling van de wet.

Hoofdstuk 18

Het normale verrezen leven

Nadat Paulus de waarheid gelijkstelt aan het licht, dat geheimen blootlegt en de duisternis verdrijft, wordt de volgende stap in zijn logica gegeven in **Ef. 5:14**,

14 Daarom staat er: "Ontwaak, slaper, en sta op uit de dood, en Christus zal over u lichten."

Hier verwijst de apostel naar **Jesaja 60:1**,

1 Sta op, schijn, want uw licht is gekomen en de glorie van de Heer is over u opgegaan.

Paulus vertelt ons dat God de "*slaper*" gebood op te staan. *Slaap* was een gangbaar eufemisme voor de dood (**1 Kor. 11:30**; **15:20**, **51**). Vandaar dat "*sta op, schijn*" een bevel is om op te staan uit de dood. Het graf (*sheol*) werd ook voorgesteld als "*het land van de duisternis*" (**Job 10:21**). Paulus interpreteert "*uw licht is gekomen*" dus als "*Christus zal over u schijnen*", wat opstanding en transfiguratie impliceert.

Dit heeft twee betekenislagen. Wederopstanding kan betekenen uit een graf komen, of het kan betekenen verlicht worden door het woord der waarheid. Het laatste is hoe Paulus het idee toepast in vers 14. Als iemand van de Efeziërs in de duisternis had gewandeld, moest hij

"*opstaan en stralen*", dat wil zeggen "*in het licht wandelen, zoals Hijzelf in het licht is*" (**1 Johannes 1:7**). Met andere woorden, leef het soort leven alsof u opgestane wezens bent, zoals gesymboliseerd door uw doopsel (**Rom. 6:4**, **8**, **9**).

De levenswijze van een gelovige moet er een zijn waarin de oude ik is gestorven en de nieuwe ik in zijn plaats is opgewekt om te wandelen in het licht en de heerlijkheid van de Heer. Er komt natuurlijk nog meer bij "*de verlossing van ons lichaam*" (**Rom. 8:23**), maar vandaag moeten wij deze heilige roeping waardig wandelen (**Ef. 4:1**). Wij moeten onze oude ik als dood beschouwen, nu wij onze identiteit hebben overgedragen aan de nieuwe ik.

Twee visies op wijsheid

Ef. 5:15-17 zegt,

[15] **Wees daarom voorzichtig hoe u wandelt, niet als onverstandigen maar als wijzen,**[16] **maak het beste van uw tijd, want de dagen zijn slecht.** [17] **Dus wees niet dwaas, maar begrijp wat de wil van de Heer is.**

Goddelijke wijsheid is het kennen, begrijpen en volgen van Zijn wil (*thelema*). Paulus zegt in **Rom. 2:18**,

[18] **en zijn wil** [*thelema*] **kennen en de dingen goedkeuren die essentieel zijn, omdat ze uit de wet zijn onderwezen.**

Door Zijn wil zijn alle dingen geschapen door de wijsheid van God. Wanneer God spreekt, moeten wij het als een wet beschouwen, in die zin dat Zijn woord gehoorzaamheid vereist. Daarom is het hele woord van God een wet - niet alleen de Torah zelf, maar ook de profeten, de psalmen en de geschriften van het Nieuwe Testament.

De wereld van de ongelovigen is het rijk van de dood, duisternis en dwaasheid, zegt Paulus. Het wordt gekenmerkt door hun gebrek aan begrip van "*wat de wil van de Heer is*". Maar gelovigen zijn anders, want zij zijn onderwezen uit het woord van God - geschreven en gesproken - in goddelijke wijsheid die hen heeft verlicht en hen uit de dood heeft opgewekt, nog vóór de opstanding.

Paulus stelt wijsheid tegenover dwaasheid, zonder dit nader toe te lichten. Voor meer uitleg over deze tegenstelling moeten we **1 Kor. 1:1827** bestuderen, waar Paulus spreekt over de tegengestelde opvattingen over wijsheid en dwaasheid. De wijsheid van God is dwaasheid voor de wereld, terwijl God zelf de wijsheid van de wereld ziet als dwaasheid. Het hangt allemaal af van iemands standpunt.

Twee manieren om dronken te worden

Ef. 5:18-20 zegt,

18 En wordt niet dronken van wijn, want dat is losbandigheid [*asotia*, "overgave"], **maar wordt vervuld van de Geest,19 spreekt tot elkaar in psalmen en lofzangen en geestelijke liederen, zingt en zingt in uw hart melodieën voor de Heer;20 dankt altijd voor alles in de naam van onze Heer Jezus Christus tot God, de Vader.**

Het woord *dissipatie* is geen gangbaar Engels woord. Het Griekse woord *asotia* verwijst eigenlijk naar iemand die verlaten is, alsof hij te ver heen is om nog gered te worden - d.w.z. iemand die "hopeloos" is. In dit geval gebruikt Paulus de term om een alcoholist te beschrijven die voortdurend drinkt als een manier van leven. Hij contrasteert zo'n leven met een gelovige die "*vervuld* is *met de Geest*" en zijn/haar leven leidt met vreugde, muziek en dankzegging.

Paulus behandelt dit als het normale gerezen leven.

Hoofdstuk 19

Koninkrijk Teamwerk

Ef. 5:21 zegt,

21 en wees elkaar onderworpen in de vreze van Christus.

Een Grieks lexicon geeft een langere uitleg van het woord *hupotasso*. Er staat:

"Dit woord was een Griekse militaire term die "het op militaire wijze rangschikken [van troepenafdelingen] onder het bevel van een leider" betekende. In niet-militair gebruik was het 'een vrijwillige houding van toegeven, meewerken, verantwoordelijkheid nemen en een last dragen'."

https://www.blueletterbible.org/lexicon/g5293/nasb95/tr/0-1/

Het sleutelwoord in deze langere definitie is het woord "vrijwillig" in de context van "niet-militair gebruik". Het woord verwees naar mensen die "verantwoordelijkheid nemen", niet naar gedwongen slaven. Zelfs in de militaire context waren de meeste soldaten in die tijd vrijwilligers, geen dienstplichtigen. Het waren *vrije burgers* die zich vrijwillig hadden onderworpen aan "het bevel van een leider."

Het belangrijkste is dus dat Paulus het volk opdraagt "*elkaar te onderwerpen in de vreze van Christus*". Paulus zegt niet dat gelovigen *elkaar moeten onderwerpen* onder hun gezag, want dat zou slavernij zijn. Er is een verschil tussen zichzelf onderwerpen aan leiderschap en anderen met geweld aan zichzelf onderwerpen.

Wanneer veel vrije mensen zich vrijwillig en vrijelijk onderwerpen aan een gemeenschappelijk doel, is er meestal goed leiderschap nodig om de mensen te verenigen en ieder een taak toe te wijzen overeenkomstig hun vaardigheden of roeping. Teams kunnen veel meer bereiken dan individuele werkers.

In Ef. 5:21 introduceerde Paulus het idee van teamwerk en de waarde van goddelijk leiderschap. Zijn bedoeling was niet om iemand tot slaaf te maken, maar om hun effectiviteit en productiviteit te verhogen in overeenstemming met hun roeping.

Twee hoorns van de stier

De Israëlieten onder leiding van Mozes werden geconfronteerd met twee grote gevaren, die beide gemakkelijk mensen kunnen spietsen. Deze "stier" heeft twee horens, en de meeste Israëlieten konden die niet ontwijken.

De eerste vond plaats bij de berg Sinaï, toen God hen allen opriep om dichterbij te komen en zijn woord te horen. Het volk was te bang om dichtbij te komen, en daarom stuurden ze Mozes de berg op om te horen wat God zei en het woord dan

[18] Het hele volk zag de donder en de bliksemflitsen en het geluid van de bazuin en de berg die rookte, en toen het volk dat zag, beefde het en bleef op een afstand staan. [19] Toen zeiden zij tot Mozes: "Spreek zelf tot ons en wij zullen luisteren; maar laat God niet rechtstreeks **tot ons spreken, anders zullen wij sterven." [20] Mozes zei tot het volk: "Wees niet bang, want God is gekomen om jullie te beproeven en om de vrees voor Hem bij jullie te bewaren, zodat jullie niet zondigen." [21] Dus bleef het volk op een afstand staan, terwijl Mozes de dikke wolk naderde waar God zich bevond.**

indirect aan hen door te geven. **Exodus 20:18-21** zegt,

De aard van de "test" was om te zien of het volk de angst kon overwinnen en of zij in staat zouden zijn het woord van God rechtstreeks te horen. Ze faalden, dus hun geloof was in Mozes, niet in God zelf.

We lezen in **Rom. 10:17**: "*Het geloof komt voort uit het horen, en het horen door het woord van Christus*." Wanneer wij het woord horen (en gehoorzamen) door een persoonlijke openbaring van God, kan men zeggen dat wij geloof hebben in God. Maar wanneer wij afhankelijk zijn van een man of vrouw om ons te vertellen wat God heeft gezegd, stellen wij ons vertrouwen in mensen, in de hoop dat zij ons zullen vertellen wat God heeft gezegd.

Veertig jaar na hun ervaring op de berg Sinaï herinnerde Mozes het volk aan hun falen in zijn tweede toespraak in de vlakte van Moab. **Deut. 5:4**, **5** zegt,

4 De Heer sprak tot u van aangezicht tot aangezicht op de berg vanuit het midden van het vuur,5 terwijl ik toen tussen de Heer en u stond, om u het woord van de Heer te verkondigen; want u was bang vanwege het vuur en ging de berg niet op...

Wij weten dat zij allen de Tien Geboden hoorden die God tot hen sprak "van aangezicht *tot aangezicht*" vanaf de berg. Maar de Tien Geboden waren slechts de koppen van Zijn woord. Zij hebben de rest van de wet (inzettingen) in Exodus 21-31 niet gehoord. De oordelen van de wet waren ook nodig, zodat zij zouden weten hoe zij de wettige orde konden herstellen met ware rechtvaardigheid getemperd met barmhartigheid.

De duidelijke implicatie is dat het volk was gevraagd "*de berg op te gaan*", en als zij dat hadden gedaan, zouden zij de rest van de wet hebben ontvangen (gehoord). God zei hun in feite: "Kom naar boven, dan zal ik jullie de rest van de wet openbaren." Maar zij waren bang voor het vuur van God, dus drongen zij erop aan dat Mozes zou gaan en God zou horen en dan zou terugkeren om hun te vertellen wat God had gezegd.

Daarmee vestigden zij het precedent van de professionele prediker, pastoor of priester in wie zij hun vertrouwen konden stellen, want zij respecteerden Mozes en zijn vermogen om God te horen. Wat zij zich niet realiseerden is dat als zij te vol angst waren om God zelf te horen, zij nog steeds niet in staat zouden zijn om het woord te horen door een profeet als Mozes. De vleselijke geest van de ziel is niet in staat de dingen van de Geest te horen en te begrijpen (**1 Kor. 2:14**).

Dit is de eerste "hoorn van de stier" die de Israëlieten spietste bij de berg Sinaï.

De tweede wordt gevonden in de opstand tegen goddelijk leiderschap.
Num. 16:3 zegt,

3 Zij verzamelden zich tegen Mozes en Aäron en zeiden tegen hen: "Jullie zijn ver genoeg gegaan, want de hele gemeente is heilig, ieder van hen, en de Heer is in hun midden, dus waarom verheffen jullie je boven de gemeente van de Heer?"

Korach beweerde de waarheid dat "*de gehele gemeente heilig is, een ieder van hen*," maar hij erkende niet het gezag van Mozes en Aäron, die geroepen waren om de Israëlieten te leiden. Later, toen Mozes een vergadering met de rebellen bijeenriep, antwoordden zij in **Num. 16:13**,

13 "Is het niet genoeg dat U ons uit een land van melk en honing hebt gehaald om ons in de woestijn te laten sterven, maar wilt U ook nog over ons heersen?"

De les voor ons vandaag is om goddelijk leiderschap dat God heeft opgewekt niet af te wijzen. Gods roepingen moeten worden gerespecteerd, want aan ieders roeping is een bepaald niveau van autoriteit en verantwoordelijkheid verbonden. In de context van het Nieuwe Testament verwijst dit rechtstreeks naar het vijfvoudig ambt in Ef. 4:11. Het omvat ook iedereen, ieder op zijn manier, want "*de hele gemeente is heilig*" en heeft een roeping. Goddelijk leiderschap is verantwoordelijk voor de erkenning van die roepingen, zodat ieder zijn plaats in het lichaam kan vinden en deel kan uitmaken van het team bij de opbouw van het Koninkrijk.

Korach en zijn factie gaven Mozes in Num. 14:4 de schuld van Israëls mislukking om het Beloofde Land binnen te gaan. Feit is dat het volk geen geloof had om het Beloofde Land binnen te gaan, omdat zij niet de berg op waren gegaan om God zelf te horen. Dus toen de tijd kwam om het Koninkrijk binnen te gaan, faalden ze opnieuw. Maar Korach gaf Mozes de schuld en werd op de andere hoorn van de stier gespiest door het niet erkennen en aanvaarden van goddelijk leiderschap.

De meeste van dergelijke voorbeelden in de geschiedenis komen neer op een kwestie van jaloezie en concurrentie. Korach wilde Mozes vervangen als leider van Israël. God had hem niet gekozen, maar Korach eiste die roeping op. De test in dit geval was dat zij allen hun wierookvaten aan God moesten aanbieden met wierook en dan zien wiens wierook (gebed) verhoord zou worden (Num. 16:18). Wat bleek, de aarde spleet open en verzwolg Korach en zijn bende rebellen (Num. 16:31, 32).

Dit bewees dat Korach niet geroepen was tot de positie van autoriteit die hij begeerde, ook al had hij gelijk met zijn bewering dat "*de hele gemeente heilig is, ieder van hen*".

Het komt erop neer dat iedereen het recht heeft God rechtstreeks te benaderen en Zijn stem te horen; maar om het Koninkrijk als een team op te bouwen, heeft God leiderschap opgewekt om dit werk te coördineren en degenen die nog groeien naar geestelijke volwassenheid te onderwijzen en te instrueren. Inzicht in deze twee principes zal ons helpen te voorkomen dat we door een van beide hoorns van de stier worden gespiest.

Goddelijk Leiderschap

Goddelijk leiderschap is niet geroepen om over de kerk te heersen. Goddelijk gezag is niet hetzelfde als wereldse gezag. Echt gezag is de roeping om te dienen, niet de roeping om anderen te onderwerpen.
Jezus legde dit uit aan zijn discipelen in **Matt. 20:25-28**,

[25] **Maar Jezus riep hen bij zich en zei: "Jullie weten dat de heersers van de heidenen** [*etnos*, "naties"] **over hen heersen en dat hun grote mannen gezag over hen uitoefenen.** [26] **Zo is het onder u niet, maar wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn,**[27] **en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn;**[28] **zoals de Mensenzoon niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen, en zijn leven te geven als losprijs voor velen."**

Dit is Gods idee van leiderschap. Het is heel anders dan de meeste mensen denken. Zij die het voorbeeld van Korach volgen, zijn degenen die anderen de baas willen spelen, dat wil zeggen hun meester willen zijn. Maar echt leiderschap is de roeping om een dienaar of slaaf te zijn voor God en voor anderen.

Dus wanneer Paulus spreekt over het zich onderwerpen aan een leider, moeten we Gods definitie van leiderschap in gedachten houden. Als we dit werkelijk begrijpen, zullen we ons er graag aan onderwerpen, wetende dat dit niet betekent dat we ons onderwerpen aan mannen. In plaats daarvan werken we als een team, met een gemeenschappelijk doel om het Koninkrijk op te bouwen.

Hoofdstuk 20

Leiderschap in het huwelijk

Ef. 5:22-33 is een vrij lange passage waarin Paulus het huwelijk en de gezinsrelaties bespreekt in de context van het bredere principe van Koninkrijksleiderschap. Dit is gebaseerd op **Gen. 2:23**, **24** en **3:16**, dat het kader vormt voor alle leiderschapsposities en hoe te werken als een team (of als een lichaam).

Deze verzen zijn sinds het begin der tijden verkeerd begrepen en hebben veel gebondenheid, ontbering en wrijving veroorzaakt. Dit komt omdat de meeste mensen geleerd is te denken in termen van het Oude Verbond, met gebruikmaking van zielsmatige definities van geestelijke beginselen. Deze misverstanden worden alleen opgelost met een duidelijk begrip van het verschil tussen relaties in het Oude en Nieuwe Verbond.

Het is vanwege deze verwarring dat ik het nodig vind om nader in te gaan op wat Paulus in Efeziërs 5 zegt. Ik wil me dus niet door dit gedeelte van Paulus' geschrift haasten. Het is belangrijk genoeg om er enige tijd aan te besteden en de woorden zelf te definiëren door de ogen van het Nieuwe Verbond, zoals God het bedoeld heeft.

Hij zal over u heersen

Het huwelijk vereist teamwerk om het doel van Adams schepping te bereiken, namelijk de aarde te onderwerpen en vruchtbaar te maken. De man en de vrouw (nog in hem) kregen gezag over de schepping, *maar niet over elkaar*. Pas nadat de zonde in de wereld kwam, werd hun eenheid verbroken en zei God tegen de vrouw: "*Hij zal over u heersen*."

Daarom stelden Gods instructies met betrekking tot het huwelijk nieuwe regels vast volgens welke dit teamwerk moest functioneren zolang het effect van de zonde hun eenheid zou kunnen bedreigen. Met andere woorden, gezag moest deel uitmaken van de Koninkrijksorde tot het scheppingsjubileum, wanneer alle dingen verzoend zijn.
Overeenstemming zal dan gezag vervangen.

Ondertussen zijn wij geroepen om, voor zover mogelijk, te leren hoe wij kunnen terugkeren naar de staat van Eden, waar, zoals Jezus zei, eenheid heerst (**Gen.**

2:24), echtscheiding ondenkbaar is (Matt. 19:8), en er geen noodzaak is om gezag uit te oefenen binnen het huwelijk.

Matt. 19:8 zegt,

8 Hij zei tegen hen: "Vanwege uw hardheid van hart heeft Mozes u toegestaan om van uw vrouwen te scheiden, maar vanaf het begin is het niet zo geweest."

Wat was "*het begin*" en wat bracht de verandering teweeg? Wij kunnen niet beweren dat de wet gebrekkig was of dat zij niet de wil van God weergaf, want Jezus veroordeelde degene die "*een van de minste van deze geboden ongedaan maakt*" (Matt. 5:19). "*De wet van de Heer is volmaakt*", zegt David in Psalm 19:7. God stond niet met tegenzin toe dat Mozes een vrijbrief gaf om te zondigen.

Nee, "*het begin*" was in de Hof van Eden, vóór de zonde. Pas na de komst van de zonde begonnen de huwelijken te degraderen, toen vleselijke geesten probeerden anderen te onderwerpen en te onderdrukken.
Door de zonde ontstond de behoefte aan al Gods oordelen. Echtscheiding is eigenlijk een oordeel over de zonde, want zonder zonde is er geen wettige grond voor echtscheiding.

We zien dus dat de komst van de zonde in de wereld de toestand van het huwelijk veranderde, want God voorzag dat er conflicten zouden ontstaan naarmate de tijd verstreek. Niet alleen binnen het huwelijk zouden er conflicten zijn, maar ook in alle andere vormen van "teamwork", zoals koningen en hun koninkrijken. Naarmate de tijd verstreek, begonnen mannen hun vrouwen te onderdrukken en hun kinderen te misbruiken. Uiteindelijk uitte dit vleselijke gedrag zich in de opkomst van Nimrod, die hele groepen mensen tot slaaf maakte en het koninkrijk Babylon vormde.

Koninkrijken zouden geleid moeten worden door verantwoordelijke leiders die hun burgers op een godvruchtige manier behandelen en ernaar streven het volk gelukkig te maken, de wetten van God vast te stellen en Gods wegen aan het volk te leren. Een godvruchtige samenleving zou weinig problemen moeten hebben met misdaad of slavernij. Een ideale samenleving is een samenleving die functioneert volgens de principes van het Nieuwe Verbond.

In een huwelijk van het Oude Verbond worden meningsverschillen opgelost doordat de ene partij de andere overstemt of door een compromis te sluiten. In een nieuw verbondshuwelijk zijn man en vrouw zelfs met een compromis niet

tevreden. Zij gaan door en zoeken Gods wil totdat zij die vinden en daardoor eenheid en overeenstemming behouden.

Van de hoogste vormen van gezag tot de laagste, de regels van teamwerk zijn van toepassing, elk op hun eigen manier.

Het is duidelijk dat Jezus onderscheid maakte tussen het huwelijk in Eden en het huwelijk van na het Oude Verbond (toen de wet van Mozes werd geschreven). Vanwege de zonde ("*hardheid van hart*") waren veel huwelijken in het Oude Verbond zeker te mislukken en waren er wetten nodig die echtscheiding regelden (**Deut. 24:1-5**). Helaas gebruikten mannen de echtscheidingswetten vaak om hun vrouwen onrecht aan te doen. Maar echtscheidingswetten waren soms ook absoluut noodzakelijk, bijvoorbeeld om het leven van de vrouw te beschermen tegen een mishandelende echtgenoot.

Het bestuderen van *de gronden* voor echtscheiding is voor een andere studie. Het punt is dat toen de zonde in de wereld kwam, God wist dat de oorspronkelijke relatie in de Hof was verstoord en dat gezag nodig zou zijn om de orde op aarde te handhaven. Maar, zoals Jezus zei: "*vanaf het begin is het niet zo geweest*." Zoals de echtscheiding zelf een aanpassing was vanwege de zonde, zo was ook het gezag zelf een aanpassing vanwege de zonde.

Dit is belangrijk, want de huwelijksrelatie is het eerste voorbeeld in de Schrift van vele relaties op aarde die gezag vereisen. Hetzelfde principe van gezag wordt gezien tussen koning en koninkrijk, president en natie, gouverneur en staat, burgemeester en stedelingen, enz. In de meeste gevallen blijken dit relaties uit het Oude Verbond te zijn, omdat weinigen een Nieuw Verbondsbegrip van gezag hebben. Helaas heeft de kerk het voorbeeld van de wereld gevolgd door gezag te idealiseren in plaats van overeenstemming.

Huwelijk in Eden

Huwelijksrelaties werden duidelijk vastgesteld in **Gen. 2:22-24**,

22 De Here God maakte van de rib die Hij uit de man had genomen een vrouw en bracht haar naar de man. 23 De man zei: "Dit is nu been van mijn beenderen en vlees van mijn vlees; zij zal Vrouw worden genoemd, omdat zij uit de Mens is genomen." 24 Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zich met zijn vrouw verenigen, en zij zullen één vlees worden.

We zien hier geen aanwijzing dat God enig gezag van de man over de vrouw heeft ingesteld (vóór de zonde). Waar eenheid is, is autoriteit irrelevant, want beiden konden de stem van God perfect horen, en beiden waren even gehoorzaam aan God. De een hoefde de ander niet te bevelen gehoorzaam te zijn. Niet akkoord gaan was een absurditeit onder de omstandigheden van Eden.

Deze ideale toestand wordt uiteengezet in het Nieuwe Verbond, dat wordt beschreven in **Jer. 31:34** en aangehaald in **Hebr. 8:11**,

11 En zij zullen niet ieder zijn medeburger en ieder zijn broeder onderwijzen, zeggende: "Ken de Heer", want allen zullen Mij kennen, van de minste tot de grootste van hen.

Deze gezegende toestand stelt *de hele wereld* voor die in eenheid en overeenstemming is, waarbij iedereen de stem van God hoort en erop reageert omdat zijn hart en natuur zijn getransformeerd naar het beeld van God. Het is een toestand waarin de hele schepping met God is verzoend en waarin geen verdeeldheid of disharmonie bestaat tussen God en enig deel van zijn schepping.

In een dergelijke toestand wordt de gehele mensheid voorgesteld als de bruid van Christus in het Nieuwe Verbond, en is het niet nodig dat een deel van de bruid gezag uitoefent over een ander deel.
Overeenstemming is belangrijker dan gehoorzaamheid.

Christus trouwde een bruid van het Oude Verbond op de berg Sinaï.
Daar beloofde de Israël-bruid gehoorzaamheid, zoals van een goede Hagar-bruid werd verwacht. Maar de Nieuwe Verbondsbruid heeft een grotere relatie met haar Echtgenoot. Hieruit blijkt dat Christus een bruid zoekt die het met Hem eens is, niet een die slechts gehoorzaam is. Hij wil geen bruid die onder zijn voeten ligt, maar een die aan zijn zijde staat - in wezen een bruid die terugkeert naar haar oorspronkelijke positie als zijn "*rib*" (**Gen. 2:21**).

Dit is de positie die Paulus beschrijft in **Ef. 2:6**, waar de gemeente moet zitten "*met Hem in de hemelse gewesten in Christus Jezus*". Zij zit niet onder Zijn voeten als een slavin, maar "*met Hem*" (in Zijn troon) in een positie van gezag. Omdat zij in eenheid is met Christus, oefent zij hetzelfde gezag uit als Hij, zonder conflict met Zijn wil, omdat haar wil en doel hetzelfde is als het Zijne.

Dit is wat het betekent om de wet op ons hart geschreven te hebben, zoals het Nieuwe Verbond ook zegt (**Jer. 31:33**; **Hebr. 8:10**).

De wet beschrijft Gods natuur, en op dit moment schrijft Hij Zijn natuur op ons hart, zodat onze eigen natuur het spiegelbeeld van de Zijne wordt. Zodra dit is bereikt, zal de wet niet meer nodig zijn om gehoorzaamheid af te dwingen, en dus zal het gezag als zodanig overbodig zijn. Paulus zegt dat "*de wet niet gemaakt is voor een rechtvaardig mens, maar voor hen die wetteloos en opstandig zijn*" (**1 Tim. 1:9**).

In de aanwezigheid van zonde staat de wet als de norm van gerechtigheid om de aard van God aan te geven die wij als ons voorbeeld mogen gebruiken. Wanneer wetteloze en opstandige mensen ophouden te bestaan, zal er geen noodzaak meer zijn om gezag te gebruiken om gehoorzaamheid af te dwingen.

Dit is de context van Paulus' uitspraak in **Ef. 5:22**: "*Vrouwen, wees uw eigen mannen onderworpen, zoals aan de Heer*." Wij trekken noch Gods uitspraak in **Gen. 3:16** noch Paulus' uitspraak in **Ef. 5:22** in twijfel. Wij moeten echter ook begrijpen dat deze relatie van *onderwerping* niet het bijbelse ideaal is in een huwelijk. Er is iets groters, wat we kunnen zien door het huwelijk in Eden te vergelijken met het huwelijk nadat de zonde de wereld is binnengekomen.

We zien het ook in de ideale Nieuwe Verbondsrelatie tussen Christus en zijn bruid, waar zij met Hem op zijn troon zit. Wanneer wij dit vergelijken met Paulus' commentaar op Abrahams twee vrouwen (**Gal. 4:22**, **23**), is het duidelijk dat het ideaal van de kerk is om Christus' slavin te zijn, in plaats van zich tot Hem te verhouden als een vrije vrouw.

Dat blijkt het duidelijkst uit het idee van de pauselijke suprematie, waarbij gelovigen God niet mogen horen als dat afwijkt van pauselijke decreten of kerkelijke concilies. Dit probleem was overduidelijk in het jaar 400, toen de Romeinse bisschop decreten uitvaardigde tegen de waarheid van de universele verzoening, waardoor de kerk uiteindelijk Gods oorspronkelijke doel voor de schepping uit het oog verloor.

De verantwoordelijkheid van een echtgenoot

Ef. 5:25 zegt,

25 **Mannen, heb uw vrouwen lief, zoals ook Christus de gemeente heeft liefgehad en zich voor haar heeft overgegeven.**

Wat is de praktische uitwerking van de liefde van een man voor zijn vrouw? Hoe ziet die eruit? Ten eerste moeten we de 16 kenmerken van liefde in 1 Korintiërs 13 opmerken. Veel echtgenoten passen deze dingen toe op het liefhebben van de

naaste, maar zij passen ze niet toe op degenen die hen het meest nabij zijn. Het is vaak gemakkelijker liefde te tonen aan hen die ver weg zijn dan aan hen die dichtbij zijn. Dat komt omdat het gemakkelijker is onze fouten te verbergen voor hen die op een afstand blijven.

Liefde is een groot woord dat alles omvat. Het is gemakkelijk om te beweren dat wij liefhebben, maar het is moeilijk om van liefde een levenswijze te maken die alle relaties omvat. Liefde is het fundament van teamwerk en is essentieel voor echt leiderschap om goed te kunnen werken. Wij kunnen geen tijd besteden aan de voor de hand liggende fouten, zoals wanneer een echtgenoot zijn vrouw fysiek, psychologisch of emotioneel slaat. Ons doel hier is erop te wijzen hoe liefde de huwelijksrelaties beïnvloedt in de context van gezag.

Met andere woorden, hoe oefent een echtgenoot gezag uit binnen de grenzen van de liefde?

Er is liefde nodig om vertrouwen in een relatie op te bouwen. Wanneer een vrouw weet dat haar man haar welzijn zoekt en wil dat zij de gelukkigste vrouw ter wereld is, kan zij hem met haar hart vertrouwen. Wanneer er geen vertrouwen is, of wanneer het vertrouwen wordt geschonden, vult angst het vacuüm. Angst is het bewijs van een Oude Verbondsrelatie ("Hagar").

Een verwante vraag is deze: Hoe zal de vrouw van een man haar eigen gezag en roeping als dubbele getuige vervullen? Een vrouw is niet zonder gezag in haar eigen recht, want zoals ik al heb aangetoond, was zij *in Adam* toen Adam het gezag kreeg om de aarde te onderwerpen en te regeren (**Gen. 1:26**). Naar dit principe van gezag wordt verwezen in **Hebr. 7:9**, **10**,

9 En via Abraham zelfs Levi, die tienden ontving, tienden betaalde, 10 want hij was nog in de lendenen van zijn vader toen Melchizedek hem ontmoette.

Met andere woorden, Levi betaalde tienden aan Melchizedek toen Abraham dat deed, omdat Levi, hoewel nog ongeboren, "*in de lendenen van zijn vader*" was. Volgens hetzelfde principe was Eva, toen God Adam heerschappij (gezag) over de aarde gaf, als het ware "*in zijn lendenen*". Vandaar dat haar hetzelfde gezag werd gegeven binnen de context van de Edense orde.

Hoewel dit later door de zonde is veranderd, moeten we niet denken dat een vrouw inherent een slavin is. Als zij dat was, hoe zou de Bruid van Christus dan kunnen zitten op de troon van Christus in de hemelse gewesten?

Persoonlijk beschouwde ik het als mijn verantwoordelijkheid om uit liefde voorwaarden te scheppen waardoor mijn vrouw van Hagar in Sara kon veranderen. Ik begreep dat als ik hierin faalde, God mij ter verantwoording zou roepen. Gezag en verantwoordelijkheid gaan in gelijke mate, en als "*het hoofd van de vrouw*" (**Ef. 5:23**), zag ik dit gezag als een verantwoordelijkheid - niet als een mandaat om een dienares te hebben.

In feite waren wij beiden dienaren, ieder voor zich, zoals Paulus ons vertelt in **1 Kor. 7:4**,

4 De vrouw heeft geen gezag over haar eigen lichaam, maar de man; en evenzo heeft de man geen gezag over zijn eigen lichaam, maar de vrouw.

Mannen en vrouwen hebben gezag over elkaar, zegt Paulus. Dit is geen eenzijdig gezag, zoals zovelen hebben geleerd. Echtgenoten en vrouwen dienen elkaar (onder Christus, natuurlijk), waarbij ieder het belang van de ander voorop stelt. Natuurlijk werkt dit alleen goed als beiden daartoe in staat zijn. Het moet gelijkwaardig zijn. Als de één misbruik maakt van de dienstbaarheid van de ander, kan het niet langer een huwelijk van het Nieuwe Verbond genoemd worden.

Het beleid van Jezus is om de gemeente lief te hebben, want **Ef. 5:26** zegt,

26 zodat Hij haar zou heiligen, na haar gereinigd te hebben door het wassen van water met het woord.

Dit is de praktische manier waarop Christus zijn liefde voor de gemeente toont. Het doel van zijn heiliging is zijn bruid in de staat van Eden te brengen, zodat zij de dubbele getuige van Christus kan zijn die gerechtigheid op aarde tot stand brengt. Ook echtgenoten hebben een verantwoordelijkheid die de uitwerking van de liefde openbaart. Hij moet doen wat Christus zelf doet, maar dan op kleinere schaal. Daartoe moeten wij gewassen worden met het woord, want daarin ligt de openbaring van Gods hart.

Eerst moest ik leren liefhebben en inzien dat liefde mij dwong mijn vrouw te bevrijden. Maar het was in mijn eigen belang om Christus' voorbeeld te volgen door haar op te voeden om als het ware met mij op mijn troon te zitten. Het was in mijn eigen belang om ons Oude Verbondshuwelijk op te waarderen tot een Nieuw Verbondshuwelijk, waarin wij beiden onze respectievelijke roeping konden uitoefenen als een team met een gemeenschappelijk doel. Een gelukkige vrouw maakt een goede man ook gelukkig.

Paulus zegt dat de liefde "*niet haar eigen* voordeel *zoekt*" (**1 Kor. 13:5**),

d.w.z. haar eigen voordeel. Zij dient zichzelf niet. Liefde streeft ernaar anderen tot hun volle potentieel te brengen, zodat allen hun verschillende roepingen kunnen vervullen. Dit is alleen mogelijk wanneer een vrouw een vrije vrouw is in eenheid met haar man - of wanneer een koning regeert over een vrij volk in een verenigd koninkrijk.

Niet velen kunnen dit doel bereiken, omdat er twee nodig zijn om succes te boeken. Beiden moeten Gods stem op hun eigen manier horen. Niettemin hebben sommigen een hoge graad van succes bereikt. Het hangt echt af van het woord dat aan ons is geopenbaard, dat ons onjuiste of onvolledige begrip van het hart van God wegspoelt.

Vrouwen onderwerpen, mannen houden van

Ef. 5:22-25 zegt,

[22] Vrouwen, wees onderworpen aan uw eigen mannen, zoals aan de Heer. [23] Want de man is het hoofd van de vrouw, zoals ook Christus het hoofd van de gemeente is; Hijzelf is de Verlosser van het lichaam. [24] Maar zoals de gemeente aan Christus onderworpen is, zo moeten ook de vrouwen in alles aan hun man zijn. [25] Mannen, heb uw vrouwen lief, zoals ook Christus de gemeente heeft liefgehad en zich voor haar heeft overgegeven.

Traditioneel heeft de kerk dit lang geïnterpreteerd op een manier die huwelijken uit het Oude Verbond vastlegt, waarbij de vrouw in wezen een slavin is in de orde van Hagar. Hoewel Christus kwam als de Middelaar van het Nieuwe Verbond, hebben de meeste gelovigen door de geschiedenis heen de aard van het Nieuwe Verbond niet begrepen.

Dit leidde tot het idee van pauselijke suprematie die de kerk in een positie van slavin bracht. Politiek gezien hebben ook koningen gedacht aan "het goddelijke recht van koningen" als het recht om als tirannen over het gewone volk te heersen. Relatief weinigen hebben het principe van *Koninkrijksleiderschap begrepen* dat in de Schrift wordt uiteengezet.

In de afgelopen decennia is de Vrouwenbevrijdingsbeweging ontstaan, waarin feministen de positie van de slavin hebben verworpen. Helaas concludeerden zij, ongeschoold in bijbelse principes van leiderschap, dat de Bijbel leert dat vrouwen geschapen zijn om slavinnen te zijn. De kerk heeft nagelaten dergelijke ideeën te weerleggen en christelijke gezinnen op te leiden in de beginselen van het Nieuwe

Verbondshuwelijk. Dus heeft God deze wereldse feministische beweging gebruikt om deze kwestie aan de orde te stellen en de kerk onder druk te zetten om haar standpunt te herzien en te verfijnen.

Helaas, omdat het feminisme ontstond zonder op de Schrift gebaseerd te zijn, verwierpen de meeste gelovigen hun opvattingen eenvoudigweg als een opstand tegen de Schrift. Als de kerk de twee verbonden en de bijbelse allegorie van Hagar en Sarah had begrepen, hadden vrouwen misschien niet vanaf het begin de behoefte aan bevrijding gevoeld.

Mijn persoonlijke reis

Wat mijzelf betreft, God leidde mijn vrouw en mij op een onafhankelijke (en onverwachte) reis. De eerste 21 jaar van ons huwelijk (1971-1992) wist geen van ons beiden dat er twee soorten huwelijksrelaties waren die in de Schrift worden beschreven. Mijn vrouw was de perfecte Hagar, zo was ze van jongs af aan in de kerk opgevoed.

Ik wist zelf weinig van het huwelijk en heb het eerste jaar besteed aan het leren hoe ik een vrouw gelukkig kon maken, volgens de vermaningen van Paulus in **1 Kor. 7:33**,

33 maar iemand die getrouwd is, is bezorgd over de dingen van de wereld, hoe hij zijn vrouw kan behagen.

Mijn vrouw was blij dat ik leergierig was en dat ik haar gelukkig wilde maken, en dit legde de basis voor de openbaringen die nog moesten komen. Nogmaals, sprekend over getrouwde vrouwen, zegt **1 Kor. 7:34**,

34 ...maar iemand die getrouwd is, is bezorgd over de dingen van de wereld, hoe zij haar man kan behagen.

In 1982 kwam het bij mij op dat het doel van het huwelijk was om een dubbel getuigenis te geven binnen de kern van het gezin, zodat we altijd de wil van God voor het gezin zouden kennen. Ik begon te leren Gods stem te horen op 5-7 juni 1982, maar mijn vrouw deed er langer over. In feite heeft zij er 10 jaar over gedaan, totdat uiteindelijk haar doorbraak plaatsvond op 5-7 juni 1992.

In de tussentijd moest ik anderen zoeken om de dubbele getuigenis van mijn eigen openbaring te leveren, en dit leidde tot problemen. Anderen getuigden van mij terwijl mijn openbaringen gebrekkig of zelfs ronduit verkeerd waren. Het is niet zo dat anderen geen dubbele getuigen mogen zijn, maar in mijn geval was het Gods bedoeling dat mijn vrouw die rol zou vervullen.

Het huwelijk zien als Gods programma van dubbele getuigen is een fundamentele openbaring en brengt de aard van een goede getuige naar voren. Als de getuige een slavin is, is het voor haar bijna onmogelijk een onafhankelijk getuigenis af te leggen, omdat van haar verwacht wordt dat zij instemt met alles wat haar man hoort, of het nu werkelijk van God komt of niet.

Haar man kan haar zelfs als ongehoorzaam beschouwen als haar openbaring afwijkt van de zijne. Erger nog, de echtgenoot kan haar net zo lang uitschelden tot ze zijn standpunt volgt, in plaats van haar zelfstandig van God te laten horen. Dat heet knoeien met de getuige.

Twee soorten huwelijken

Abraham had twee vrouwen, die elk een andere verbonds- en huwelijksrelatie illustreren (**Gal. 4:22**). Zijn relatie met Hagar kan worden gezien als een verticale rechte lijn met God bovenaan, Abraham onder God, en Hagar onderaan. Zij was een dienares en had geen inbreng in het besluitvormingsproces. Zij moest God horen via haar man en nagaan of hij al dan niet correct hoorde.

Dit beschrijft een relatie uit het Oude Verbond, zoals Paulus ons vertelt in **Gal. 4:24**, **25**. Het kan alleen een Ismaël voortbrengen, een kind van het vlees (**Gal. 4:29**), die steevast "*de kinderen der belofte*" vervolgt (**Gal. 4:28**), die volgens het patroon van Isaak geboren worden.

Met andere woorden, de ideale relatie, die in de kerk algemeen wordt gepropageerd, is gebaseerd op het patroon van Hagar, niet van Sarah. Dit is hoe **Ef. 5:22** gewoonlijk wordt geïnterpreteerd door hen die een perspectief van het Oude Verbond hebben. Toch kan ik getuigen dat het niet zo hoeft te zijn. Mijn eigen huwelijk veranderde en verbeterde enorm in 1992, en dit bracht ons in een Nieuwe Verbondsrelatie. Daarvoor wisten we niet eens dat dit mogelijk was.

Toen openbaarde God aan haar en aan mij dat zij inderdaad zelf van God hoorde, en plotseling werd een nieuw verbondshuwelijk mogelijk. Eigenlijk hoorde zij al enige tijd vóór 1992 van God, maar dat wist zij niet, omdat zij op een andere manier hoorde dan ik Hem hoorde. Omdat zij geen vertrouwen had, luisterde zij naar mij en mijn openbaring, zoals van een goede Hagar verwacht werd. Maar na 1992 wisten wij beiden onomstotelijk dat ook zij van God hoorde. Terwijl ik de dingen die God mij vertelde kon opschrijven, hoorde en wist zij meer instinctief zonder het te kunnen verwoorden of woorden en zinnen op te schrijven.

We ontdekten dat God zowel mannelijk (Jahweh) als vrouwelijk (El Shaddai) was en dat Hij met een andere "stem" tot ieder van ons sprak. Toen we begrepen hoe dit werkte, wist ik dat ik nu het dubbele getuigenis had dat ik nodig had om mijn bediening en mijn roeping zelf een *Isaak voort te* brengen.

Mijn vrouw en ik hebben nu meer dan 30 jaar ervaring om deze openbaring in de praktijk te testen, en we hebben vastgesteld dat ze volledig geldig is. Het is niet zo dat we het altijd met elkaar eens zijn geweest. Maar als we met verschillende openbaringen zaten, wisten we hoe we de verschillen konden oplossen. Wij leerden de zaak voor te leggen aan God, die de Bron is van alle openbaring. We baden dat God de waarheid zou openbaren, en uiteindelijk bracht Hij omstandigheden teweeg die alle dingen ophelderden.

Ik weet dat God ons door zulke ervaringen heeft geleid om ons de juiste manier te tonen om verschillen in openbaring op te lossen. Zo kan een breder publiek van onze ervaringen leren en misschien problemen van verdeeldheid vermijden die de kerk eeuwenlang hebben geteisterd.

Basisprincipes voor relaties

Toen God Adam in **Gen. 1:26** het heersersmandaat en in **Gen. 1:28** het vruchtbaarheidsmandaat gaf, gaf Hij geen bijzondere instructies over hoe hij deze mandaten moest uitvoeren. Hem werd eenvoudigweg opgedragen te "*heersen*" en "*vruchtbaar te zijn*". Maar hoe?

In die tijd was Eva nog in Adam, want God had de vrouw nog niet uit de man gehaald om twee afzonderlijke individuen te maken. Daarom werden deze opdrachten zowel aan de man als aan de vrouw in hem gegeven. Misschien kunnen we zeggen dat het heersersmandaat werd gegeven aan de man en het vruchtbaarheidsmandaat aan de vrouw en dat dit werd voortgezet nadat de twee gescheiden waren.

Als dat zo is, is het duidelijk dat de man niet vruchtbaar kon zijn zonder de vrouw, want hij kreeg slechts zijn helft van het totale geboorterecht. Zonder elkaar waren beiden onvolledig. Als de twee gescheiden waren, zouden beiden in eenheid en overeenstemming moeten zijn om het volledige geboorterecht goed en volledig uit te voeren. Dit alleen al toont het belang van de rol van de vrouw. Een man kan zijn roeping niet vervullen zonder haar.

Zelfs Christus zelf kan zijn roeping niet vervullen zonder de bruid die van zijn zijde is weggenomen. Zij is de sleutel tot het succes van Zijn plan om alle dingen te herstellen. Maar als Zijn bruid op Hagar zou lijken, zou het plan mislukken. In feite was Gods eerste huwelijk bij de berg Sinaï inderdaad gebaseerd op Hagar, want het was een huwelijk van het Oude Verbond. Het eindigde in een scheiding (**Jer. 3:8**).

Het tweede huwelijk van Christus is gebaseerd op het patroon van Abraham en Sara, de vrije vrouw. Zij die een Nieuwe Verbonds huwelijksrelatie met Christus hebben, zijn de enigen die vruchtbaar kunnen zijn op de manier die God oorspronkelijk bedoelde. Zij die een Hagar-relatie met Christus hebben, zullen hun relatie met Christus op enig moment in de toekomst moeten opwaarderen. Dit vereist inzicht in het Nieuwe Verbond en het doel ervan - het herstel van alle dingen.

Maar hoe ga je van het gezelschap van Hagar naar het gezelschap van Sarah? Hoe gaat men verder dan gehoorzaamheid naar instemming? Moet Christus de vrouw aan zichzelf onderwerpen en haar dwingen vruchtbaar te zijn om zijn eigen roeping te vervullen? Dat zou haar tot een slavin maken, en het kind van zo'n relatie zou dan een Ismaël zijn, geen Isaak.

Nee, de Bruid van Christus moet het in haar hart eens zijn, niet met geweld. Zij moet dezelfde openbaring hebben als Hij, zodat zij zich verheugt in het goddelijke plan en doel voor de schepping. Als zij op enigerlei wijze weerstand biedt, dan is zij nog bezig gehoorzaamheid te leren en moet zij haar wil aan de Zijne onderwerpen, zoals van een goede slavin wordt verwacht.

Hoofdstuk 21

De geheiligde bruid

Paulus zegt ons dat mannen hun vrouwen moeten liefhebben, zoals Christus de gemeente (afgebeeld als vrouw of bruid) heeft liefgehad.
Het doel van de liefde staat in Ef. 5:27,

27 opdat Hij de gemeente in al haar heerlijkheid aan Zichzelf zou presenteren, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, maar opdat zij heilig en onberispelijk zou zijn.

De vergelijking tussen Christus en echtgenoten in het algemeen verschilt vooral in het feit dat Christus "*zonder zonde*" is (Hebr. 9:28, KJV), terwijl aardse echtgenoten niet zondeloos zijn. Het woord van Christus is dus de waarheid en de bruid van de kerk moet uiteindelijk met die waarheid instemmen. Wanneer Christus en zijn bruid tot overeenstemming komen, is dat omdat de kerk zich heeft aangepast aan een volmaakte Echtgenoot.

In het geval van aardse huwelijken moeten zowel de man als zijn vrouw elkaar helpen om geestelijk te groeien totdat zij naar het beeld van Christus komen. Een man moet God navolgen (Ef. 5:1). Hij heeft niet het recht te eisen dat zijn vrouw hem imiteert, behalve voor zover hij Christus imiteert (1Kor.11,1). Maar als er onenigheid is, wie bepaalt dan wie van hen Christus navolgt? Wie hoort God naar behoren?

De rol van beide is een dubbele getuigenis van de openbaring van God - een tweede mogelijkheid om de waarheid te ontdekken. Hun geloof kan natuurlijk beide onjuist zijn, want beide zijn onvolmaakt. De ene of de andere kan juist zijn. Ze moeten de kwestie bespreken, en als ze het nog steeds oneens zijn, moeten ze de zaak misschien aan God zelf voorleggen, en het dan op de plank laten liggen totdat Hij het duidelijk maakt. 1 Kor. 4:5 (KJV) zegt,

5 Oordeel daarom niets vóór de tijd, totdat de Heer komt, die zowel de verborgen dingen van de duisternis aan het licht zal brengen als de overleggingen van de harten openbaar zal maken; en dan zal ieder mens de lof van God hebben.

Dit betekent niet dat we moeten wachten op de tweede komst van Christus. Christus "komt" wanneer de waarheid wordt geopenbaard. Wanneer wij een beroep doen op God om een meningsverschil te beslechten, moeten beide partijen zich het oordeel voorbehouden totdat God duidelijk maakt wat de waarheid is.

Mijn vrouw en ik hebben dit gedaan en gemerkt dat het werkt. Toch kan het tijd kosten voor Hem om de omstandigheden te laten werken om het licht van de waarheid "*de verborgen dingen van de duisternis te doen oplichten*". Wanneer dat licht komt, is het voor beide partijen duidelijk zonder dat iemands wil of begrip terzijde geschoven hoeft te worden. Overeenstemming wordt werkelijk hersteld, samen met eenheid.

Leren horen

De belangrijkste reden om Gods stem te horen is om de waarheid te leren kennen en geleid te worden in de wegen van het Koninkrijk. Maar zowel man als vrouw beginnen als kinderen van het vlees die door de Geest verwekt moeten worden.

Daarom is de eerste opdracht om "opnieuw geboren" te worden, of, letterlijker, "van boven verwekt". Op dat moment heeft de nieuw geschapen mens van binnen het potentieel om te regeren en de wijsheid van God door te geven, "zodat *wij de dingen kennen die ons door God uit vrije wil zijn gegeven*" (**1 Kor. 2:12**). Voor een uitgebreider onderwijs hierover, zie mijn boek, **Hearing God's Voice**.

Na deze eerste stap hebben wij allen het vermogen Gods stem te horen, hoewel velen nog niet geleerd hebben Zijn stem te herkennen als zij die horen. Anderen kunnen nog geen onderscheid maken tussen de stem van hun ziel en de stem van hun geest (waaruit de stem van de nieuw geschapen mens komt, die de woordvoerder is van de Heilige Geest).

Man en vrouw moeten beiden leren God voor zichzelf te horen, willen zij enige kans hebben om een dubbele getuige in het gezin te zijn. Zonder dit kan het oorspronkelijke doel van het huwelijk eenvoudigweg niet worden vervuld. Dit gezegd zijnde, houd in gedachten dat het probleem vaak is dat het hun aan vertrouwen ontbreekt. Vertrouwen komt grotendeels door ervaring, en ervaring door bevestiging van een dubbele getuige.

God scheidde de vrouw van de man om voor die dubbele getuigenis te zorgen, zodat Zijn wet-natuur zou worden vervuld, zeggende: "*op het bewijs van twee of drie getuigen zal een zaak worden bevestigd*" (**Deut. 19:15**).
Paulus bevestigde deze wet in **2 Kor. 13:1**, zeggende,

1 **Dit is de derde keer dat ik naar u toe kom. Elk feit moet worden bevestigd door de getuigenis van twee of drie getuigen.**

Paulus beroept zich op deze wet met betrekking tot zijn derde brief aan hen. Wij hebben er maar twee, maar dat is voldoende om de waarheid te bevestigen en de leerstellige problemen en uitwassen in de kerk te corrigeren. In het geval van het huwelijk zijn man en vrouw een team dat de waarheid moet leren kennen om het Koninkrijk op te bouwen, te beginnen met de gezinseenheid. Dit vereist geestelijke groei bij zowel man als vrouw. Het patroon van het Nieuwe Verbondshuwelijk moet over een langere periode worden geleerd, en het succes hangt af van het feit of beiden blijven groeien "*tot de maat van de gestalte die behoort tot de volheid van Christus*" (**Ef. 4:13**).

Naar mijn mening is dit een van de belangrijkste verantwoordelijkheden van de kerk. Paulus' beschrijving van huisvergaderingen in **1Kor.14,2040** laat zien hoe alle gelovigen de gelegenheid moesten krijgen om deel te nemen. Zij werden geacht hun inzichten ("profetie") in groepsverband te delen en correctie of bevestiging te ontvangen over de gezinseenheid heen. Op die manier konden zij die moeite hadden met horen in de gezinssituatie, hulp krijgen op groepsniveau.

Dergelijke hulp zou dus zeker gepaard gaan met onderwijs uit de Schrift om meer inzicht te geven in de onderhavige kwesties. De discussie was niet bedoeld om een gelovige te dwingen het standpunt van de kerk of haar leiders over te nemen. Het was bedoeld om te wijzen op de bijbelse beginselen en wetten waardoor zij het allen eens konden worden over de waarheid van Gods natuur.

De glorieuze kerk

Terwijl wij leren, vormen wij ons beetje bij beetje naar het beeld van Christus, zodat wij deel kunnen uitmaken van de Sarah Bride die aan Christus zal worden voorgesteld - "*de gemeente in al haar heerlijkheid, zonder vlek of rimpel*" (**Ef. 5:27**). Zij die in een slavin-relatie met Christus blijven, zullen dit doel uiteindelijk niet bereiken en geen deel uitmaken van de eerste opstanding (van de overwinnaars) aan het einde van het huidige tijdperk. Zij zullen moeten wachten op de algemene opstanding aan het einde van de duizend jaar, een opstanding die Jezus beschrijft in **Johannes 5:28**, **29**. (Zie **Het doel van de opstanding**.)

De reden hiervoor is dat Christus al getrouwd is geweest met een bruid in een huwelijk van het Oude Verbond. Dat huwelijk mislukte en eindigde in een scheiding (**Jer. 3:8**; **Hosea 2:2**). Hij zal nooit meer met een bruid van het Oude Verbond trouwen. Allen die met Christus getrouwd willen zijn, moeten komen als

gelovigen van het Nieuwe Verbond, want dat is nu de aard van Zijn relatie met Zijn bruid.

Het voorbeeld van Christus is het ideale patroon voor onze eigen huwelijksrelaties. Het belangrijkste verschil is dat echtgenoten correctie nodig hebben, terwijl Christus dat niet heeft. Dus terwijl Christus een bruid voortbrengt die het met Hem eens is, kunnen echtgenoten niet aannemen dat zij gelijk hebben in een geschil over de waarheid. Als een onvolmaakte echtgenoot nederig genoeg is om dit in te zien, en als hij zijn vrouw liefheeft zoals Christus de gemeente liefheeft, dan zal hij zijn vrouw de vrijheid geven om God zelf te horen. Hij zal niet "knoeien met het getuigenis" door te proberen haar tot een of andere concessie te dwingen.

De bruid en het lichaam

Paulus gaat verder in **Ef. 5:28-30**,

28 Dus moeten mannen ook hun eigen vrouw liefhebben als hun eigen lichaam. Wie zijn eigen vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief; 29 want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar voedt en koestert het, zoals Christus ook de gemeente doet, 30 omdat wij leden van zijn lichaam zijn.

Relaties in het Nieuwe Verbond kunnen worden voorgesteld als man en vrouw of als hoofd en lichaam. Hier verandert Paulus zijn metafoor om Christus af te beelden als het Hoofd en de gemeente als zijn lichaam. Wanneer die twee perfect samengevoegd zijn, is het alsof we de koers hebben omgekeerd, en van Genesis 2 teruggaan naar Genesis 1. In het begin was de vrouw in de man, en zij werd pas later gescheiden. In zekere zin was de man het hoofd van het lichaam, dat zijn bruid was, en zo zien we dat hier in de verzen 28-30 opnieuw afgebeeld.

Het huwelijksbeginsel is dus niet beperkt tot man en vrouw. Het geldt ook voor het hoofd dat verbonden is met het lichaam. Paulus beweert dat het hoofd (de bron van het denken) zijn eigen lichaam liefheeft en *het* "*voedt en koestert*". Als een deel van het lichaam pijn heeft, reageert het hoofd onmiddellijk om die pijn of disfunctie te verlichten. Het hoofd kan niet onverschillig zijn en zeggen: "Wel, er is pijn in het linkerbeen, maar dat gaat mij niet aan, want ik, als hoofd, voel geen pijn."

De eenheid van het lichaam wordt uitgedrukt in de uitspraak: "*wij zijn leden van zijn lichaam*". Als lichaam van Christus zijn wij altijd gescheiden van het Hoofd.

Toch behandelt de juridische eenheid beiden alsof ze één vlees zijn (**Gen. 2:24**), of één lichaam.

Goddelijke wiskunde zegt, *één plus één is één*.

Hoofdstuk 22

Het Grote Mysterie

Paulus citeert **Gen. 2:24** in **Ef. 5:31** en schrijft,

31 Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zich met zijn vrouw verenigen, en beiden zullen tot één vlees worden.

In Genesis verwijst "*daarom*" naar het vorige vers, waarin staat dat de vrouw "*been van mijn beenderen en vlees van mijn vlees*" was. Daarom werd zij "*vrouw" genoemd, omdat zij uit de man is genomen*. Met andere woorden, de *baarmoeder* werd uit Adam genomen en in een apart lichaam geplaatst.

Dit spreekt van eenheid, afgeleid van het feit dat de twee vanaf het begin één waren. Dat God later de mens scheidde in man en vrouw, betekende niet dat deze eenheid was verbroken. De eenheid was alleen veranderd van een fysieke in een wettelijke (d.w.z. geestelijke) eenheid. (Merk op dat "*de wet geestelijk is*", **Rom. 7:14**).

Paulus haalt **Gen. 2:24** aan om hetzelfde principe van eenheid te benadrukken met betrekking tot de "*leden van zijn lichaam*" (**Ef. 5:30**), evenals de eenheid van man en vrouw. Dat was de toestand van man en vrouw vóór de zonde die deze eenheid verbrak. Volledige eenheid, zoals God die bedoeld heeft, is alleen mogelijk door de gevolgen van de zonde weg te nemen. Vanuit nieuwtestamentisch perspectief is het duidelijk dat de eenheid met Christus volledige eenheid mogelijk maakt in alle relaties, waarvan het huwelijk van man en vrouw de belangrijkste is.

Hoe eenheid te bereiken

In **Gen. 2:24** is de voorgeschreven weg naar eenheid dat *een man* zijn vader en moeder verlaat en zich met zijn vrouw verenigt. Vreemd genoeg is het niet *de vrouw* die haar ouders moet verlaten en zich aan haar man moet verbinden, zoals men zou kunnen denken. Noch **Gen. 2:24**, noch **Ef. 5:31** geven commentaar op

deze formulering. Naar mijn mening is het profetisch voor het feit dat Christus, "*de laatste Adam*" (**1 Kor. 15:45**) zijn Vader in de hemel zou verlaten en hier op aarde met zijn vrouw verenigd zou worden.

Met andere woorden, wanneer Christus en zijn bruid getrouwd zijn, zal het huwelijk hier op aarde worden voltrokken, in plaats van in de hemel. De kerk zal niet naar de hemel gaan om voor eeuwig met Christus te leven, zoals zovelen is verteld. In plaats daarvan zal Christus naar de aarde komen om in eenheid met zijn bruid te leven. Daarom zei
Christus in **Matt. 5:5 (KJV)**: "*De zachtmoedigen zullen de aarde beërven*."

Opnieuw lezen we in **Openb. 5:10**: "*zij zullen heersen op de aarde*." Het doel van Christus' komst is Zijn Vader te verlaten en hier op aarde met Zijn vrouw verenigd te worden, zodat Jezus' gebed in **Matt. 6:10** in vervulling zal gaan, zeggende,

10 Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede, op aarde zoals in de hemel.

Het koninkrijk zal zowel hemel als aarde omvatten, want Zijn koninkrijk en heerschappij wordt omschreven in **Gen. 1:1**,

1 In het begin schiep God de hemel en de aarde.

De hemel was altijd Zijn koninkrijk, maar toen Hij de aarde schiep, werd het koninkrijk als het ware uitgebreid tot over de oorspronkelijke grenzen. Wat Hij schept, bezit Hij door het scheppingsrecht en door de wet die de rechten van de arbeider waarborgt en beschermt. Deze fundamentele wet wordt negatief uitgedrukt: "*Gij zult niet stelen*" (**Deut. 5:19**).

Wanneer Jezus' gebed volledig wordt verhoord, zal de aarde zelf in eenheid zijn met de hemel in het grootste voorbeeld van het huwelijk.
Zij die volledig vervolmaakt zijn door de vervulling van het Loofhuttenfeest zullen toegang hebben tot zowel de hemel als de aarde
- *alsof zij één zijn*.

Gods grote geheim

Paulus zegt in **Ef. 5:32**,

32 Dit mysterie [*mysterie*, "verborgen ding, geheim"] **is groot; maar ik spreek met betrekking tot Christus en de gemeente.**

Het grote geheim is Gods plan van vereniging, wat, zoals gezegd, betekent dat het door de zonde veroorzaakte patroon van verbroken eenheid volledig moet worden overwonnen. Hoe dit te bereiken is het hoofdthema van de Schrift van begin tot eind. Het falen van de eerste Adam moest worden overwonnen door het

succes van de laatste Adam. De laatste Adam heeft inderdaad zijn Vader verlaten en is naar de aarde gekomen om de eenheid met zijn Nieuwe Verbondsbruid te herstellen.

Het huwelijk van het Oude Verbond bij Sinaï, onder het bemiddelingschap van Mozes, was goed, maar het mislukte en eindigde in een scheiding. Toch stelde Mozes, als type van Christus, het basispatroon van het huwelijk tussen Christus en Israël vast. Het belangrijkste verschil is dat het Oude Verbondshuwelijk gebaseerd was op de belofte van mensen (**Exodus 19:8**), terwijl het Nieuwe
Verbondshuwelijk gebaseerd is op de belofte van God (**Rom. 4:20**). De mensen waren niet in staat hun belofte na te komen, maar God kan dat wel.

"*Dit mysterie*", zoals Paulus het zegt, is vanaf het begin geopenbaard, maar de mensen begrepen het niet, omdat het geschreven was in symbolen, gelijkenissen en verhalen die voor de meeste mensen duister en verborgen waren. De profeten lieten meer licht schijnen op dit mysterie, maar pas toen het Nieuwe Testament werd geschreven, begon de kerk het beter te begrijpen.

Toch ging het geheim verloren voor de kerk als geheel, omdat zij terugvielen in een relatie met Christus uit het Oude Verbond, gebaseerd op hun eigen belofte aan God, in plaats van te zien dat hun redding afhing van de belofte van God door het Nieuwe Verbond. Daarom kwam er een zekere blindheid over de kerk die vergelijkbaar was met de blindheid van "*de kerk in de woestijn*" (**Handelingen 7:38, KJV**) in de dagen van Mozes. **Deut. 29:4** zegt,

4 Toch heeft de Heer u tot op heden geen hart gegeven om te weten, noch ogen om te zien, noch oren om te horen.

De Israëlieten beseften niet dat hun blindheid geworteld was in het feit dat zij gelovigen van het Oude Verbond waren, wier geloof gebaseerd was op hun eigen belofte aan God. Het volk dacht dat als zij baden, Gods hulp zou resulteren in een vermogen om hun belofte van gehoorzaamheid na te komen. Dit werkte slechts gedeeltelijk, maar niemand kon op deze manier vervolmaakt worden. Het is niet het plan van God dat enig vlees zou slagen (zelfs niet met Gods hulp), want dan zou het vlees een mate van heerlijkheid krijgen. Succes moet komen van God die Zijn belofte vervult, opdat geen vlees roemt of met de eer gaat strijken.

Het punt is dat de blindheid verbonden is met het Oude Verbond zelf, en dat geen vlees door het Oude Verbond gered kan worden.

Pauls conclusie

Ef. 5:33 zegt,

[33] **Maar ieder van u moet ook zijn eigen vrouw liefhebben als zichzelf, en de vrouw moet ervoor zorgen dat zij haar man** respecteert**.**

Hier past Paulus het principe van het huwelijk toe op de gezinseenheid zelf als individuen, met het grotere patroon van Christus en de gemeente als model. Het is misschien merkwaardig dat echtgenoten geboden wordt lief te hebben (*agape*), terwijl vrouwen alleen geboden wordt hun echtgenoten te respecteren (*phobeo*). In verband hiermee zegt Paulus in Titus 2:4,

[3] **Oudere vrouwen moeten ook eerbiedig zijn in hun gedrag... onderwijzen wat goed is,[4] zodat zij de jonge vrouwen kunnen aanmoedigen om hun mannen lief te hebben...**

Het woord *philandros* komt van *phileo*, "broederlijke of zusterlijke liefde". Het is zeker een geldige vorm van liefde, maar het is niet *agape*, wat de hoogste vorm van liefde is. Er is geen specifiek gebod dat vrouwen hun mannen moeten *agapen*. In plaats daarvan wordt hun bevolen hun echtgenoten te *fobeo* ("vrezen, respecteren, eerbiedigen") en hen lief te hebben met *fileo*.

Het is niet zo dat vrouwen niet in staat zijn tot *agape* liefde, zoals sommigen misschien concluderen. Maar het lijkt erop dat de man een hogere norm van liefde heeft. Aangezien gezag en verantwoordelijkheid altijd in gelijke mate gelden, blijkt dat het grotere gezag van de man ook betekent dat hij een grotere verantwoordelijkheid heeft ten opzichte van zijn vrouw.

Liefhebben op het niveau van *phileo* kan worden gekoppeld aan het Oude Verbond, zoals *agape* kan worden gekoppeld aan het Nieuwe Verbond. Ook wanneer Paulus tegen vrouwen zegt dat zij hun man moeten vrezen of respecteren (*phobeo*), wordt een andere nuance aangebracht.

1 Johannes 4:18 zegt,

[18] **Er is geen vrees in de liefde** (*agape*)**; maar volmaakte liefde** (*agape*) **drijft vrees** (*phobos*) uit**, want vrees houdt straf in, en degene die vreest is niet volmaakt in de liefde** (*agape*).

In het vorige vers zegt Johannes: "*Hierdoor is de liefde bij ons vervolmaakt*", wat betekent dat de liefde vervolmaakt (voltooid, gerijpt) moet worden. Phileo-liefde leert respect voor de rechten van anderen, maar *agape gaat* verder dan respect door toevoeging van genade en het vermogen onrechtvaardigheid op te vangen. Vandaar dat *phileo* gelijke rechtvaardigheid eist, wat zo vaak voorkomt bij broers

en zussen tijdens hun jaren van onvolwassenheid, terwijl *agape* volwassen liefde is die de God van de liefde kenmerkt.

De veronderstelling in **Ef. 5:33** lijkt dus te zijn dat de man volwassen is, terwijl de vrouw nog bezig is te rijpen in de liefde. In die tijd was het normaal dat een oudere man trouwde met een jonge vrouw die nog in haar tienerjaren was. Paulus legt dus de verantwoordelijkheid bij de mannen om de vrouw tot rijpe liefde te brengen, zodat zij werkelijk kunnen genieten van de eenheid van het Nieuwe Verbondshuwelijk.

Natuurlijk is het in onze moderne cultuur niet meer gebruikelijk dat er een groot leeftijdsverschil is in het huwelijk. Sterker nog, omdat vrouwen eerder volwassen worden dan mannen, is het tegenwoordig misschien wel gebruikelijker dat vrouwen eerder *agape* bereiken dan hun mannen.

In zulke gevallen moet een vrouw haar man liefhebben terwijl hij nog in het phileo-niveau van liefde is. Ik spreek uit persoonlijke ervaring, want in mijn eerste jaar huwelijk had ik veel hulp van mijn vrouw nodig om te leren haar lief te hebben zoals Christus de gemeente heeft liefgehad. In die tijd respecteerde en eerbiedigde ik haar genoeg om leergierig te zijn.

Pas jaren later werden onze rollen omgedraaid. Nadat ik in 1982 begon te leren hoe ik Gods stem kon horen, was het onvermijdelijk dat dit mij verantwoordelijk zou maken om mijn vrouw in dezelfde bekwaamheid te brengen, zodat zij werkelijk een dubbel getuigenis in ons huwelijk kon afleggen. Ik vond deze verantwoordelijkheid bijna onmogelijk te vervullen en daarom bad ik voor haar. Gelukkig greep God direct in en bewerkte de omstandigheden om de situatie in 1992 te corrigeren.

Dit bracht een nieuwe eenheid in een *agape* relatie die we niet eerder hadden gekend. Hoewel we het ons eerst niet realiseerden, kwamen we terecht in het grote mysterie van eenheid en huwelijk (**Ef. 5:32**). Hoewel nog niet helemaal volmaakt, is het duidelijk dat we van een **Gen. 3:16** relatie overgingen in de **Gen. 2:24** huwelijksrelatie.

We hebben er nooit spijt van gehad.

Hoofdstuk 23

Ouderlijk gezag

Na het bespreken van de relatie tussen man en vrouw, richt Paulus zijn aandacht op de relatie tussen ouders en kinderen. Dit is een andere toepassing van Koninkrijksgezag. Ef. 6:1 zegt,

[1] **Kinderen, gehoorzaam jullie ouders in de Heer, want dat is goed.**

Een bevel om te gehoorzamen plaatst dit onmiddellijk in de categorie van een Oude Verbondsrelatie, die gebaseerd is op de noodzaak van gehoorzaamheid. Exodus 19:5 zegt: "*Nu dan, indien gij inderdaad Mijn stem gehoorzaamt en Mijn verbond onderhoudt*." Als minderjarigen zijn kinderen niet vrij om te doen wat zij willen. Ouders zijn verantwoordelijk om hen te trainen in de wegen van God. Kinderen moeten gehoorzaamheid leren om volwassen te worden en zelf beslissingen te kunnen nemen in overeenstemming met wat ze geleerd hebben.

In een ideaal gezin ondergaat een kind de tucht van een Oude Verbondsrelatie totdat het oud genoeg is om de vrijheid van het Nieuwe Verbond aan te kunnen. Zijn vermogen om lief te hebben verandert ook van *phileo* naar *agape*. Deze verandering is geleidelijk, en zijn verantwoordelijkheden nemen geleidelijk toe naarmate hij meer en meer gezag krijgt. Verantwoordelijkheid moet de maatstaf zijn voor zijn gezag (en omgekeerd). Het is normaal gesproken geen goed idee om te wachten tot het kind volwassen is voordat hij gezag krijgt. Een groot deel van zijn groei is gebaseerd op zijn toenemende hoeveelheid gezag en verantwoordelijkheid.

Het vijfde gebod

De kindertijd is ook een tijd van onenigheid, want zelden is een kind het altijd met zijn ouders eens als hem wordt gezegd dat hij iets niet mag doen. Wij zullen de oorzaken van zulke onenigheid niet bespreken, behalve dan dat soms onvolmaakte ouders onredelijk zijn, en andere keren is het onvolwassen kind onredelijk. Paulus baseert zijn onderwijs op het vijfde gebod in Exodus 20:12, dat op zijn beurt wordt herhaald in Deut. 5:16. Paulus verwijst hiernaar in Ef. 6:2, 3,

[2] **Eer uw vader en moeder (dat is het eerste gebod met een belofte),**[3] **opdat het u goed gaat en u lang leeft op aarde.**

We zien hieruit dat een kind zijn ouders eert door hen te gehoorzamen, zelfs als hij niet begrijpt waarom hij niet alleen cake en ijs mag eten. We moeten ook

opmerken dat deze relatie uit het Oude Verbond niet slecht is; zij is slechts tijdelijk. Het doel om hen gehoorzaamheid te leren is niet om hen voor altijd onderdanig te maken, maar om hen tot het punt van volwassenheid en vrijheid te brengen.

Hetzelfde principe geldt voor nationale regeringen en voor kerkregering. Alle soorten regeringen moeten hun burgers niet in slavernij houden, maar een omgeving bieden waarin zij kunnen worden opgeleid en getraind tot een vrij volk. Alleen dan kan het volk (collectief) gekwalificeerd worden als een verantwoordelijk dubbel getuigenis tegenover hun leiders.

De moderne leiders van het Mysterie Babylon hebben dit principe ook ontdekt, maar omdat zij het volk in slavernij willen houden, hebben zij opzettelijk wetten aangenomen die kinderlijk gedrag en geestelijke onvolwassenheid aanmoedigen. Hun beleid is ontworpen om corrupt en immoreel gedrag aan te moedigen, wetende dat corrupte burgers een excuus zijn om regeringen meer macht te geven om wet en orde te handhaven. Door het volk te corrumperen, maken zij het tot slaaf in een nooit eindigende Oude Verbondsrelatie, waarbij zij hen behandelen als opstandige kinderen.

Ook de kerkleiding moet de wet (de hele Schrift) onderwijzen, zodat de gelovigen kunnen groeien tot geestelijke volwassenheid. Helaas heeft de kerk de laatste decennia vaak de wet terzijde geschoven en het Oude Verbond ingesteld, terwijl zij het Oude Verbond terzijde had moeten schuiven en de wet had moeten instellen (zoals Paulus deed in **Rom. 3:31**).

Het resultaat is dat gelovigen vaak zijn gebleven als geestelijke kinderen, die geacht worden voor altijd onder het gezag van hun geestelijke ouders (hiërarchie) te blijven. Kerkleiders doen dit instinctief om een groot aantal leden te behouden, samen met hun financiële steun. Hun idee van het bouwen of opbouwen van de kerk is het vergroten van het aantal leden, in plaats van de mensen tot volwassenheid te brengen.

De openbaring van de voedselwetten

De bijbelse spijswetten staan in Leviticus 11. Ze leren ons hoe we schoon geestelijk voedsel moeten eten en zijn vooral van toepassing op het "voedsel" dat vanaf de kansels wordt verstrekt.

Wat hier voor ons van toepassing is, met betrekking tot de kerk, is de wet in **Lev. 11:20-23**, waar insecten alleen "rein" zijn als ze "*poten* hebben *waarmee ze op de aarde kunnen springen*" (**Lev. 11:21**). Insecten die alleen "*op handen en voeten kunnen lopen*" (d.w.z. kruipen) zijn onrein.

Het geestelijke principe hierachter is om aan te tonen dat geestelijk voedsel dat vanaf de kansel wordt verstrekt *alleen* rein is in de ogen van God als *het de mensen hoger doet springen in de sferen van de Geest*. Als het voedsel bedoeld is om mensen onvolwassen te houden (baby's die alleen maar kunnen kruipen), dan is het "*verfoeilijk*" (**Lev. 11:20**).

Ook de andere spijswetten ondersteunen dit. Schone dieren moeten een gespleten hoef hebben (**Lev. 11:3**), want deze leer staat op een dubbel getuigenis. Een prediker of leraar kan het volk niet het recht ontzeggen een dubbel getuigenis te zoeken alvorens de leer te aanvaarden. Het dier moet ook kunnen kauwen, want gelovigen moeten het recht krijgen om de leer te overdenken om te zien of de Heilige Geest hen een dubbel getuigenis wil geven.

Dit stelt de gelovige ook in staat om te leren onderscheiden en zich te laten leiden door de Heilige Geest, wat zou moeten resulteren in zijn/haar geestelijke groei. Als gelovigen dit recht wordt ontzegd, is het voedsel onrein, hoe feitelijk de leer ook is.

Evenzo zijn zeevruchten onrein als ze geen vinnen en schubben hebben (**Lev. 11:12**). Vinnen staan voor goddelijke leiding, en schubben zijn een geestelijke wapenrusting. Bij het nuttigen van geestelijk voedsel dat uitgedeeld wordt, moet een leraar of prediker het volk laten leiden door de Heilige Geest. "*Hij zal u alles leren*", zei Jezus in **Johannes 14:26** en "*u in alle waarheid leiden*" (**Johannes 16:13**). Als geestelijk voedsel geen vinnen heeft, dan is het onrein, hoe feitelijk de leer ook is.

Schalen zijn ook belangrijk, want het is de wapenrusting van een vis. Zoals we straks zullen zien in **Ef. 6:10-17**, moeten we de wapenrusting van God aantrekken, zodat valse leer ons niet schaadt als we die horen. Als we een scherp zwaard van de Geest hebben, zullen we kunnen onderscheiden wat waar en wat vals is.

Wat reine en onreine vogels betreft, zij zijn onrein als zij aas (dode dieren) eten. Dat wil zeggen, zij eten andere dieren met het bloed, hetgeen verboden is in **Lev.**

17:10-14 en in **Handelingen 15:29**. Deze wet verbiedt leraren om "bloeddorstig" te zijn bij het uitdelen van geestelijk voedsel. Wij moeten niet zijn als de Edomieten in **Ezechiël 35:6**, die geoordeeld werden omdat "*gij bloedvergieten niet hebt gehaat*" (of letterlijk: "bloed niet hebt gehaat"). Zij hadden een bloeddorstige houding en waren daarom onrein.

Naar mijn mening is dit een vermaning aan bijbelleraren om heel voorzichtig te zijn met hun aanklachten tegen degenen die het niet met hen eens zijn. Hun voornaamste motief moet zijn de waarheid te onderwijzen, niet anderen aan te vallen omdat zij hun waarheid niet kennen. Men moet het oneens zijn zonder bloeddorstig te zijn.

Voor een uitgebreider onderwijs hierover, zie **boek 4** van mijn commentaar op **Deuteronomium: De Tweede Wet**:

Verantwoordelijk ouderschap

Ef. 6:4 zegt,

4 Vaders, maak uw kinderen niet boos, maar voed ze op met de tucht en het onderwijs van de Heer.

Als een kind opgroeit met woedeproblemen, ligt de verantwoordelijkheid bij de ouder - de vader in het bijzonder. Vaders kunnen kinderen op verschillende manieren tot woede aanzetten. Sommigen doen het door er nooit te zijn - of zelfs door de moeder helemaal in de steek te laten. Anderen doen het door hun kinderen te disciplineren in een geest van woede in plaats van liefde. Zo geven ze hun eigen boosheid door aan hun kinderen zonder het te beseffen.

Soms is een ouder onrechtvaardig tegenover zijn kinderen, bevoordeelt hij de een boven de ander of straft hij hen voor wat zij niet hebben gedaan. Er zijn vele manieren om kinderen tot woede aan te zetten. Als een kind opgroeit met woedeproblemen, ligt de hoofdschuld bij de vader, omdat zijn gezag over het kind gepaard gaat met een even grote verantwoordelijkheid. Daarom kan hij zijn verantwoordelijkheid niet afschuiven.

Als een vader merkt dat hij niet in staat is deze "woede" te voorkomen, zou hij God moeten vragen wat hij verkeerd doet. Soms is er iets diepers aan het werk. We zien dit bijvoorbeeld in het geval van Jakob en Ezau, die al voor hun geboorte

ruzie hadden in de baarmoeder (**Gen. 25:22**). In dat geval gebeurde er iets profetisch, zodat Izaäk noch Rebekka schuld had.

Hoe dan ook, het is belangrijk om goddelijke openbaring en onderricht te ontvangen om "*hen op te voeden in de tucht en het onderwijs van de Heer*".

Hoofdstuk 24

Bijbelse slavernij

De basis van slavernij is het Oude Verbond. In onze tijd wordt slavernij gezien als een kwaadaardige praktijk, vooral omdat mensen er misbruik van hebben gemaakt. Mensen zonder inzicht in de wil van God hebben anderen tot slaaf gemaakt om zichzelf te verrijken. Zelfs in zogenaamde christelijke naties gingen flagrante misbruiken door, omdat de kerk verzuimde de beginselen van het Oude en Nieuwe Verbond te onderwijzen.

Als deze bijbelse beginselen waren onderwezen (en gehandhaafd), zou de wereld een veel betere plaats zijn geweest. Helaas had de kerk de wet al terzijde geschoven ten gunste van de tradities van mensen, zodat zij niet in staat was vrijheid en vrijheid te vestigen op het zekere fundament van het woord van God. De wet van God spreekt niet alleen over slavernij, maar regelt het ook. Alle slaven van de mensen zijn eerst slaven van God zelf. Daarom mogen mensen hun slaven niet mishandelen.

Zoals we zullen zien, is bijbelse slavernij een functie van het Oude Verbond, dat op zichzelf niet slecht is, maar ontworpen is als een tijd voor geestelijke groei en leren, zodat men in de vrijheid van de kinderen van God kan komen. Met andere woorden, het Oude Verbond is geen permanente toestand, maar is ontworpen om ons in de vrijheid van het Nieuwe Verbond te brengen.

Slaven, wees gehoorzaam

Na instructies te hebben gegeven over familierelaties, schrijft Paulus in **Ef. 6:5-8**,

[5] Slaven, wees gehoorzaam aan hen die uw meesters zijn naar het vlees, met vrees en beven, in de oprechtheid van uw hart, als aan Christus;[6] niet uit oogpunt van dienstbaarheid, als mensenknechten, maar als slaven van Christus, de wil van God doende vanuit het hart. [7] Verricht met goede wil dienst, als aan de Heer, en niet aan mensen,[8] wetende dat wat voor goeds een ieder ook doet, dit van de Heer terug zal ontvangen, hetzij slaaf of vrije.

Hier zien we een andere toepassing van een relatie uit het Oude Verbond, naast man en vrouw of ouders en kinderen. Er is ook het gezag van meesters over slaven. Het is duidelijk dat slavernij de toestand is van de slavin, "*die met haar kinderen in slavernij is*" (**Gal. 4:25**). Daarom functioneren alle slaven per definitie onder dit Oude Verbondsbeginsel.

Zelfs kinderen, zolang zij nog minderjarig zijn, zijn als slaven, zoals Paulus zegt in **Gal. 4:1**, **2**,

[1] Nu zeg ik, zolang de erfgenaam een kind is, verschilt hij in het geheel niet van een slaaf, hoewel hij eigenaar is van alles,[2] maar hij staat onder voogden en beheerders tot de door de vader vastgestelde datum.

Van de erfgenaam werd niet verwacht dat hij voor altijd slaaf zou blijven. Zijn tijd van slavernij was tijdelijk, om hem de tijd te geven te groeien en te leren verantwoordelijk te handelen, zodat hij, wanneer hij zijn erfenis ontvangt, die niet verkwist. Bedenk dat de verloren zoon in Jezus' gelijkenis zijn erfenis leek te ontvangen voordat hij die verantwoordelijkheid had geleerd, en hij verspilde zijn erfenis al snel (**Lucas 15:13**).

Zoals kinderen hun ouders moesten gehoorzamen, zo moesten ook slaven hun meesters "*met angst en beven*" gehoorzamen. Dit was een Hebreeuwse uitdrukking voor respectvol en gehoorzaam zijn, om een mogelijk pak slaag te voorkomen. Slaven hoefden niet *letterlijk te* beven om aan deze vermaning te voldoen.

Paulus herinnert slaven eraan dat zij eigenlijk eerst Gods slaven zijn, zodat zij voor hun meesters moeten werken omdat zij "*slaven van Christus*" zijn. Bovendien zullen slaven "*van de Heer een* beloning (loon) ontvangen voor hun oprechte dienst aan Christus.

Maar al te vaak hebben meesters deze instructie gebruikt voor hun eigen voordeel, terwijl zij het overduidelijke feit negeerden dat hun slaven in de eerste plaats moeten worden gerespecteerd en behandeld als Gods slaven. Meesters die

gezag opeisen hebben een even grote verantwoordelijkheid om de gezindheid van Christus aan te nemen en hun slaven te behandelen zoals Christus hen zou behandelen.

Dit is de weg van goddelijk leiderschap op elk niveau.

Schuldslavernij

De wet van God eist teruggave wanneer mensen hebben gestolen of het eigendom van anderen hebben vernield. **Exodus 22:3** zegt: "*Hij zal zeker teruggeven; als hij niets bezit, zal hij voor zijn diefstal verkocht worden*."

Dit is bijbelse slavernij. Als een man steelt en op de juiste wijze voor de rechtbank wordt veroordeeld, moet hij dubbele restitutie betalen (**Exodus 22:4**) - of, in sommige gevallen, vier of vijf keer het gestolen bedrag. Als hij niet de middelen heeft om de voorgeschreven restitutie te betalen, dan "*zal hij verkocht worden voor zijn diefstal*". Met andere woorden, hij wordt veroordeeld tot slavernij voor een bepaalde tijd.

We zien dus dat slavernij niet alleen is toegestaan, maar ook wordt geëist van dieven, zodat het slachtoffer wordt gecompenseerd voor zijn verlies. Dit is bijbelse gerechtigheid. Veroordeelde dieven moesten niet als dieren worden opgesloten. Ze moesten de discipline van een slaaf ondergaan en hun schuld aflossen. Het doel van slavernij was om dieven te leren eerlijk werk te doen. Door taken uit te voeren of nuttige dingen te bouwen waar ze trots op konden zijn, konden ze ook eigenwaarde opbouwen.

Van hun meester werd verwacht dat hij de gezindheid van Christus had, wetende dat deze slaven niet als dieren moesten worden behandeld, maar gerespecteerd als Gods slaven - Gods eigendom bij recht van schepping. Geen enkele meester had het inherente recht Gods eigendom te vernietigen.

Verder moest de meester in gedachten houden dat zijn slaaf aan het eind van zijn straf vrij zou zijn. De man zou dan zijn naaste kunnen zijn met volledige burgerrechten in Gods Koninkrijk. Het was in het belang van de meester om de dief een gevoel van trots op zijn werk bij te brengen. De dief hervormen was het werk van de meester bij de opbouw van het Koninkrijk, net zoals het voor een ouder was om kinderen op te voeden tot goede burgers van het Koninkrijk.

Het voorbeeld van Christus

Idealiter is de meester *als Christus* voor zijn slaaf. Hoe zou Christus een slaaf behandelen? Zou Hij de slaaf niet onderwijzen en trainen in de wetten en beginselen van het Koninkrijk? Christus heeft die verantwoordelijkheid voor ons allen op zich genomen. Merk op hoe Christus zijn discipelen vaak slaven noemde (**Matt. 25:14**, **19**, **21**; **Lukas 12:38**; **14:17**; **Johannes 15:15**). Paulus zelf was "*een slaaf van Christus Jezus*" (**Rom. 1:1**).

De slaaf-knecht relatie is gebaseerd op het Oude Verbond, en is passend zolang we nog in Christus' discipelschapstraining zitten. Tegen het einde van Christus' bediening zei Jezus tegen zijn discipelen in **Johannes 15:14**, **15**: "*Jullie zijn mijn vrienden... Ik noem jullie niet langer slaven*." Terwijl slaven zich in een Oude Verbondsrelatie bevinden, zijn vrienden gelijken die de vrijheid genieten van een Nieuwe Verbondsrelatie.

Wij bereiken een relatie in het Nieuwe Verbond omdat wij tijdens onze discipelschapstraining gehoorzaamheid aan de wet hebben geleerd. We zijn niet vrijgelaten om te zondigen, maar om de wil van God te blijven doen die we tijdens onze training hebben geleerd. Met andere woorden, we hebben de wet geleerd, zodat we weten wat zonde is. Paulus zegt in **Rom. 3:20**, "*door de wet komt de kennis van de zonde*." Opnieuw zegt hij in **Rom. 7:7**: "*Ik zou de zonde niet hebben leren kennen dan door de wet*."

Zodra wij de wet (d.w.z. de wil van God) hebben leren kennen, en zodra de wet op ons hart is geschreven zodat gerechtigheid deel uitmaakt van onze natuur, dan zijn wij Zijn vrienden die klaar zijn om als apostelen te worden uitgezonden met een status of positie in het Nieuwe Verbond.

Philemon's slaaf

Paulus' brief aan Philemon is kort en wordt vaak genegeerd, maar geeft ons een goed voorbeeld van bijbelse slavernij. Philemon was blijkbaar een van Paulus' bekeerlingen in de gemeente van Kolosse, een man met middelen die meerdere slaven had. Een van die slaven, Onesimus, was ontsnapt en op weg naar Rome, waar hij Paulus had ontmoet tijdens zijn eerste gevangenschap in Rome (62 na Christus).

Onesimus bekeerde zich tot Christus door de invloed van Paulus. Paulus moedigde Onesimus spoedig aan om naar Philemon terug te keren, met deze

brief waarin hij zijn vriend vroeg Onesimus te behandelen "*niet langer als een slaaf, maar meer dan een slaaf, een geliefde broeder*" (**Fil. 16**).

Paulus schreef ook zijn brief aan de gemeente van Kolosse, en stuurde beide brieven met Tychichus, die vergezeld werd door Onesimus, "*onze trouwe en geliefde broeder*" (**Kol. 4:9**).

Wij zien in deze situatie hoe Onesimus, na zijn bekering tot Christus, zou worden verheven van louter slaaf tot broeder in Christus. In wezen vroeg Paulus aan Philemon om hem als een broer te behandelen, terwijl hij wist dat Philemon meer zou doen dan hij vroeg (**Fil. 21**) en zijn slaaf de status van Nieuw Verbond zou geven. Blijkbaar had Paulus tijdens zijn bediening onder de Kolossenzen onderwezen over bijbelse slavernij.

Paulus bood ook aan om eventuele schade of verliezen te betalen die Onesimus aan zijn meester verschuldigd was (**Fil. 18**). Paulus bood dus aan Onesimus uit de schuldslavernij te verlossen, als dat gepast was, terwijl hij Philemon eraan herinnerde "*dat gij ook uzelf aan mij verschuldigd zijt*" (**Fil. 19**).

Ongetwijfeld verwees hij naar het feit dat het door Paulus' bediening was dat Philemon tot Christus was geleid, en hem zo de weg had gewezen om van zijn eigen slavernij door de zonde te worden verlost.

Dit alles illustreert de beginselen van het Oude en Nieuwe Verbond en hoe zij werken in het praktische leven van de kerk en de wereld in het algemeen. Alleen door de wet en de verbonden te bestuderen, kunnen wij zijn instructie aan de gemeente in **Ef 6,5-8** en zijn brief aan Philemon ten volle waarderen.

Hoofdstuk 25

De onpartijdige God

Nadat hij de verantwoordelijkheid van slaven heeft behandeld, richt Paulus zich kort tot slavenmeesters en zegt hen in **Ef. 6:9**,

9 **En meesters, doe hetzelfde met hen** [slaven]**, en geef dreigend op, wetende dat zowel hun Meester als de uwe in de hemel is, en er bij Hem geen partijdigheid is.**

Letterlijker zegt Paulus: "*met weglating van de bedreiging*" (The Emphatic Diaglott). Deze instructie is gebaseerd op de wetenschap dat God onpartijdig is, zoals we lezen in **Gal. 3:28**, **29**,

[28] **Er is geen Jood of Griek, er is geen slaaf of vrije man, er is geen man of vrouw, want u bent allen één in Christus Jezus.** [29] **En als u bij Christus hoort, dan bent u Abrahams nakomelingen, erfgenamen volgens de belofte.**

Paulus ontkende het bestaan van fysieke of klasseverschillen niet, maar vertelde ons dat God hen allen onpartijdig liefheeft. Gelovigen, Jood of Griek, hebben gelijke toegang tot God en zijn evenzeer kinderen van Abraham. Een slaaf die in Christus gelooft heeft in de ogen van God dezelfde status als een vrij man. En hoewel God de mensheid inderdaad heeft gescheiden in man en vrouw, hebben zij elk gelijke toegang tot God en hoeven zij niet via een echtgenoot te gaan om van Hem te horen.

Onze eenheid in Christus

De "*scheidsmuur*" (**Ef. 2:14**) in de tempel in Jeruzalem, die Joden van Grieken en mannen van vrouwen scheidde, is in Christus afgeschaft, want zij stond de door Christus gewenste eenheid in de weg. Als Paulus zegt: "*U bent allen één in Christus Jezus*", verwijst hij naar **Gen. 2:24** ("*één vlees*") en naar de uiteindelijke vervulling van dat vers volgens Jezus' gebed in **Joh. 17:20-23**,

[20] **Ik vraag niet namens deze** [discipelen] **alleen, maar ook voor hen die door hun woord in Mij geloven;**[21] **opdat zij allen één zijn, zoals U, Vader, in Mij bent en Ik in U, opdat ook zij in Ons zijn, opdat de wereld gelooft dat U Mij gezonden hebt.** [22] **De heerlijkheid die U Mij gegeven hebt, heb Ik aan hen gegeven, opdat zij één zijn, zoals Wij één zijn;**[23] **Ik in hen en U in Mij, opdat zij volmaakt zijn in eenheid, opdat de wereld weet dat U Mij gezonden hebt en hen hebt liefgehad, zoals U Mij hebt liefgehad.**

Die eenheid is alleen mogelijk door een relatie met het Nieuwe Verbond. In feite is het probleem met het Oude Verbond dat het van kracht blijft zolang de zonde bestaat. Als iemand steelt, kan hij "*verkocht worden voor zijn diefstal*" en een tijd van slavernij ondergaan om zijn karakter te herstellen en de wettige orde onder de mensen te herstellen. Deze oplossing is veel beter dan het bestaande gevangenissysteem, en als een slavenmeester zijn slaaf behandelt zoals Christus dat zou doen, heeft de zondaar een Christusachtig voorbeeld om te volgen en de wegen van God te leren.

Wanneer Paulus zegt "*dreigend op te geven*", gaan zijn gedachten misschien uit naar Philemon en diens slaaf Onesimus.

De wet zelf gebiedt de Israëlieten om de vreemdelingen ("aliens") onder hen lief

16 Er moet één wet en één verordening zijn voor u en voor de vreemdeling die bij u verblijft...29 U zult één wet hebben voor hem die iets onbedoeld doet, voor hem die inheems is onder de zonen van Israël en voor de vreemdeling die bij hen verblijft.

te hebben, zoals in **Num. 15:16** en **29** staat,

Lev. 19:33, **34** zegt verder,

33 Wanneer een vreemdeling bij u in uw land verblijft, zult gij hem geen onrecht aandoen. 34 De vreemdeling, die bij u woont, zal voor u zijn als de inwoner onder u, en gij zult hem liefhebben als uzelf; want gij waart vreemdelingen in het land Egypte; Ik ben de Here, uw God.

Deut. 10:19 bevestigt dit, zeggende,

19 Toon dus uw liefde voor de vreemdeling, want u was vreemdeling in het land Egypte.

De Israëlieten hadden geleden onder onrecht en slavernij in het land Egypte, en later onder Rome, zodat zij hadden moeten leren hoe zij vreemdelingen en slaven niet moesten behandelen. Hun ervaring had hen heel natuurlijk de beginselen van het Nieuwe Verbond moeten leren die inherent zijn aan de geest van hun onpartijdige God. Maar zij begrepen de "*wet van de vrijheid*" (**Jakobus 2:12**) niet, omdat zij dachten dat de wet de Israëlieten bevoordeelde en dat vreemdelingen inherent ongelijk waren in de ogen van God.

Daarom droeg koning Herodes, toen hij de tempel ontmantelde en herbouwde - een taak die 46 jaar duurde (**Johannes 2:20**) - de arbeiders op een scheidingsmuur in de buitenste voorhof te bouwen om mannen van vrouwen en Joden van vreemdelingen te scheiden. Deze scheidingsmuur was nooit bevolen in de instructies voor Salomo's tempel, en zelfs niet in de Tweede Tempel in de dagen van Haggai. De scheidingsmuur was een schending van Gods wet en een menselijke uitvinding die de eenheid tussen Gods kinderen verhinderde. Christus zelf was nodig om het principe van Gods onpartijdigheid te herstellen en een einde te maken aan vijandigheid en wrok.

Dit is ook het onderliggende principe van Paulus' instructie aan slavenmeesters, want hij schreef: "*Bij Hem is geen partijdigheid*" (**Efeziërs 6:9**).

Zitten, lopen, staan

Ef. 6:10, **11** zegt,

[10] Ten slotte, wees sterk in de Heer en in de kracht van zijn macht. [11] Trek de volledige wapenrusting van God aan, zodat u stand kunt houden tegen de listen van de duivel.

Als we even een stap terug doen om het verloop van Paulus' brief te zien, merken we op dat Christus *ons* "*met Hem heeft gezet in de hemelse gewesten in Christus Jezus*" (**Ef. 2,6**). Van daaruit wordt ons opgedragen "*te wandelen op een wijze die de roeping waardig is waarmee u bent geroepen*" (**Ef. 4,1**). Tenslotte moeten wij "*standhouden tegen de listen van de duivel*" (**Ef. 6:11**). Watchman Nee schreef hierover een kort boek, getiteld Sit, Walk, Stand, waarin hij op deze progressie wees.

Met andere woorden, we moeten eerst onze positie in Christus bepalen en weten wie we zijn. Dan moeten we onze roeping kennen en "*wandelen op een wijze die de roeping waardig is*". Wij wandelen waardig naar onze roeping, grotendeels door de relaties van het Oude en Nieuwe Verbond te begrijpen en door de onpartijdigheid van God te erkennen. Door waardig te wandelen zijn wij in staat om "stand te *houden*" in de volle wapenrusting van God. Dit is een basisoverzicht van Paulus' brief aan de Efeziërs.

De strijd

Ef. 6:12 zegt,

[12] Want onze strijd is niet tegen vlees en bloed, maar tegen de heersers, tegen de machten, tegen de wereldmachten van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van goddeloosheid in de hemelse gewesten.

Sommigen interpreteren dit zo dat onze strijd, of oorlogsvoering, puur in het geestelijke domein ligt en niets te maken heeft met de mensen op aarde. Anderen ontkennen het bestaan van boze geesten of de duivel, en beweren dat dit slechts metaforen zijn voor lichamelijke of geestelijke ziekten. Zij ontkennen dus de geldigheid van geestelijke oorlogsvoering, of beperken deze tot het aardse domein. Zulke mensen interpreteren dit zo dat onze strijd alleen gaat tegen ziekte, invaliditeit en goddeloze aardse heersers.

Naar mijn mening zijn de duivel en de boze geesten de geestelijke krachten achter goddeloze mannen en vrouwen op aarde, net zoals de Heilige Geest de geestelijke kracht is achter hen die godvruchtig zijn. Dezelfde geestelijke wetten gelden in gelijke mate voor beide sferen; het verschil ligt in de aard van die geestelijke krachten. Daarom moeten we de kracht van beide kanten erkennen.

Wij moeten de macht van de vijand kennen en respecteren, maar tegelijkertijd weten dat wij met Christus in de hemelse gewesten zitten. Wij hebben gezag over het hele rijk van de boze geesten.

Evenzo, wanneer boze mensen door de duivel worden beïnvloed of opgedragen om een stad, regio of individuen te vervloeken, worden wij niet negatief beïnvloed, omdat wij de wapenrusting van God hebben aangetrokken.

Omgekeerd, als wij zegenen, kan niemand dat herroepen. Balaam leerde deze les toen hij Israël probeerde te vervloeken. Hij zei in **Num. 23:19**, **20**,

[19] God is geen mens dat Hij liegt, noch een mensenzoon dat Hij berouw heeft. Heeft Hij gezegd, en zal Hij het niet doen? Of heeft Hij gesproken en zal Hij het niet goed maken? [20] Zie, ik heb bevel ontvangen om te zegenen; wanneer Hij gezegend heeft, kan ik het niet herroepen.

Balaam werd gemotiveerd door zijn eigen hebzucht, maar hij werd beïnvloed door een kwade geest die in zijn leven werkte door zijn hebzucht. Aan de andere kant worden wij ingetoomd door de liefde van God en beïnvloed door de Heilige Geest die in ons leven werkt als wij onze roeping waardig bewandelen. In beide gevallen manifesteert het geestelijke zich in het aardse rijk door middel van mensen. Om dit goed te begrijpen, moeten we beide sferen en hun onderlinge relatie en wisselwerking onderkennen.

We kunnen dan "*standhouden*" zonder emotioneel of geestelijk gewond te raken of zelfs door de vijand gedood te worden. In al deze dingen zijn wij meer dan overwinnaars en volledig toegerust om Gods Koninkrijk op te bouwen op de manier die onze specifieke roeping ons toestaat.

Hoofdstuk 26

Het pantser: riem en borstplaat

In **Ef. 6:13** spreekt Paulus over de wapenrusting van God die nodig is in de strijd tegen de machten der duisternis:

[13] **Trek daarom de volledige wapenrusting** [*panoplia*] **van God aan, zodat u in staat bent weerstand te bieden in de boze dag, en na alles gedaan te hebben, stand te houden.**

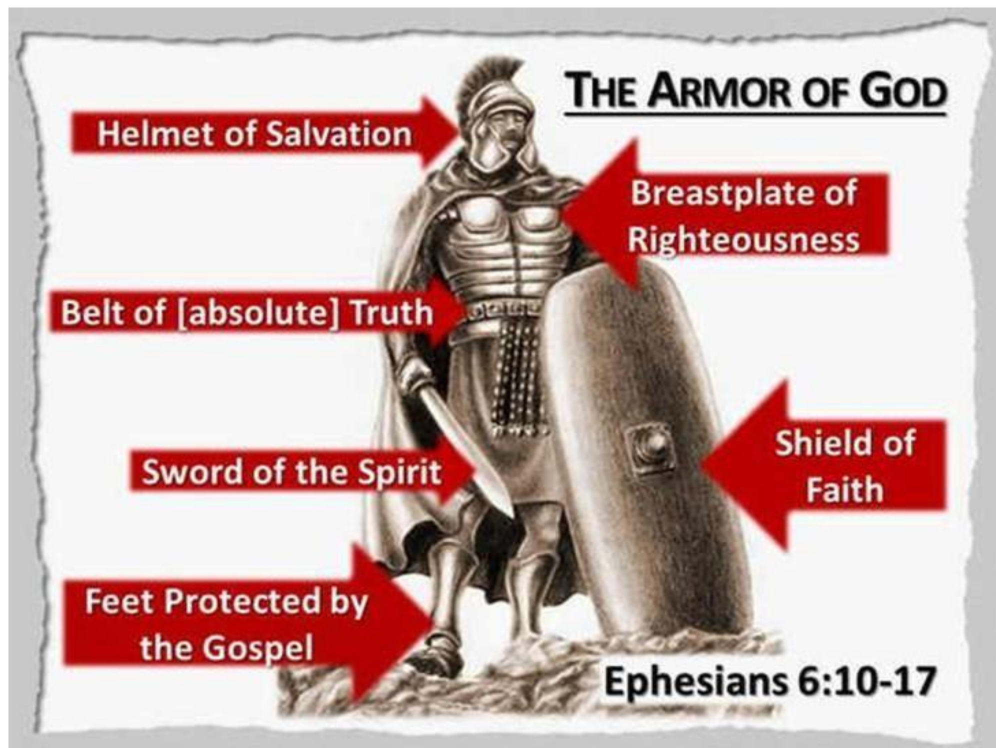
Jezus noemde deze "*wapenrusting*" ook in verband met geestelijke oorlogvoering in **Lucas 11:20-22**,

[20] **Maar als ik door de vinger van God demonen uitdrijf, dan is het koninkrijk Gods over u gekomen** [*phthano*, "voorafgegaan, voorzien, voorafgegaan"]**.** [21] **Wanneer een sterke man, volledig bewapend, zijn eigen huis bewaakt, zijn zijn bezittingen ongestoord.** [22] **Maar wanneer iemand die sterker is dan hij hem aanvalt en hem overmeestert, neemt hij hem al zijn wapenrusting** [*panoplia*] **waarop hij heeft vertrouwd, af en verdeelt hij zijn buit.**

Geestelijke wapenrusting wordt dus vergeleken met fysieke wapenrusting, zoals demonen worden vergeleken met een vijand die iemands huis dreigt te plunderen. Jezus impliceert dat het "huis" in dit geval het koninkrijk van God is en dat als en wanneer wij "*demonen uitdrijven, dan is het koninkrijk van God over u gekomen*". Christus' eigen overwinning bij het vestigen van het koninkrijk werd voorafgegaan door Zijn kennis en gebruik van de geestelijke wapenrusting. Hij had deze geestelijke oorlogsvoering voorzien om de overwinning te verzekeren. Zo is het ook met ons, zegt Paulus, als we "*de volle wapenrusting van God opnemen*".

We moeten ook vermelden dat in de spijswetten vis alleen rein is als hij vinnen en schubben heeft. Vinnen betekenen goddelijke leiding, en schubben staan voor de volledige wapenrusting van God. De wet stelt dit voor in de context van het eten van rein geestelijk voedsel wanneer het woord van God wordt gepresenteerd. Wij geloven dat de brieven van Paulus deel uitmaken van het woord van God, en dat we daarom zijn advies over de geestelijke wapenrusting moeten opvolgen.

Paulus noemt zes harnassen die door Romeinse soldaten werden gebruikt. Vijf zijn ter *verdediging* (gordel, borstplaat, schoenen, schild en helm). Het zwaard van de Geest is voor *de aanval*.

De riem van de waarheid

Paulus' lijst begint in **Ef. 6:14**,

14 Houd dan stand, met de waarheid om uw lendenen en het borstschild der gerechtigheid aangetrokken.

Paulus begint met de gordel van de waarheid. Het belang van de waarheid spreekt voor zich, want een gelovige moet de waarheid geloven om gered te worden. Niemand is ooit gered door een leugen. Daarom kan iemand zonder deze gordel geen helm van redding hebben. Evenmin kan men een schild van geloof hebben, want geloof is ook gebaseerd op waarheid. Als iemand een leugen gelooft, is zijn schild van papier.

Bovendien schrijft het Abrahamitische geloof ons de gerechtigheid van God toe (**Rom. 4:21**, **22**), dus hoe kan iemand zonder geloof het borstschild der gerechtigheid aantrekken?

Evenmin kan men de schoenen van het evangelie van de vrede aantrekken zonder de waarheid te kennen. Als iemand probeert het evangelie van de vrede te verkondigen zonder de waarheid te kennen, dan zal zijn evangelie op de een of andere manier vervormd zijn, of zelfs een regelrechte leugen.

Tenslotte moet men de waarheid kennen om het zwaard van de Geest, dat het woord van God is, te kunnen hanteren. Zo bad Jezus voor zijn discipelen in **Johannes 17:17**,

17 Heilig hen in de waarheid; Uw woord is de waarheid.

De waarheid is wat ons heiligt. Met andere woorden, de waarheid maakt ons apart voor de goddelijke dienst. Zonder waarheid is niemand werkelijk geheiligd. Dus vervolgde Jezus zijn gebed in **Johannes 17:19**, zeggende,

19 Voor hen heilig Ik Mijzelf, opdat ook zijzelf in waarheid geheiligd worden.

We zien dus het belang van de gordel van de waarheid en waarom Paulus die als eerste opsomt. De waarheid heeft betrekking op alle vijf de andere wapenrustingen. Niemand begrijpt alle waarheid die God in zijn woord heeft geopenbaard, want ons begrip is beperkt en vaak zwak. Maar hoe meer waarheid wij kennen door de openbaring van de Geest, hoe beter de kwaliteit en doeltreffendheid van onze geestelijke wapenrusting zal zijn.

In voorbije eeuwen, vooral vóór het tijdperk van Pinksteren in 1900, was de bijbelwetenschap grotendeels gebaseerd op zielskennis, in plaats van op geestelijke openbaring. In het midden van de 18e eeuw kwam de zogenaamde "Hogere Kritiek" op, waarbij men het woord van God begon te bekritiseren en alles wat bovennatuurlijk was terzijde schoof. Zij beweerden de Schrift te ontmythologiseren.

De Pinksterbeweging probeerde deze beweging naar zielskennis tegen te gaan. Dit was goed, maar velen overdreven door de studie van het woord af te wijzen. Ze dachten dat ze moesten kiezen tussen de twee bomen in de tuin. Kiezen voor het leven of kiezen voor de kennis van goed en kwaad. De waarheid werd op een of andere manier gezien als de vrucht van de boom der kennis. Het kwam dus neer op een keuze tussen waarheid en leven, alsof die twee op de een of andere manier onverenigbaar waren en men alleen het een of het ander kon hebben.

Het resultaat was dat de Pinksterbeweging en haar Charismatische opvolgers na verloop van tijd het accent verlegden van de studie van de waarheid naar lofprijzing en aanbidding. Wat begon als een reactie op dode Bijbelstudie eindigde met een onbedoelde verwerping van de gordel van de waarheid. Waarheid werd ondergeschikt gemaakt aan lofprijzing en aanbidding, en zo zien we vandaag de dag dat kerken veel meer tijd besteden aan lofprijzing en aanbidding dan aan de

studie van het woord zelf. Het resultaat is een gerafelde gordel en een tekort aan waarheid *en openbaring zelf*.

Naar mijn mening moet er een beter evenwicht zijn, zodat gelovigen worden uitgerust met de volledige wapenrusting van God, die begint met de gordel van de waarheid. Waarheid staat of we het geloven of niet. Kennis kan ziels of geestelijk zijn, afhankelijk van het individu. Zielige kennis is dood, maar geestelijke kennis is goddelijke openbaring en is het tegengif tegen leugens. Het is een openbaring van de waarheid die ons heiligt en ons wapent tegen de krachten van geestelijke slechtheid op hoge plaatsen.

Het oudtestamentische equivalent van de geestelijke wapenrusting is niet afgebeeld als een Romeinse wapenrusting, maar wordt gezien in de kleding van de priesters. De gordel der waarheid wordt afgebeeld als een sjerp in **Lev. 8:6**, **7**,

[6] **Toen liet Mozes Aäron en zijn zonen naderen en waste hen met water** [doop]**.** [7] **Hij deed hem het tuniek om en omgordde hem met de sjerp...**

Mozes doet geen poging dit te interpreteren of de geestelijke betekenis ervan aan te tonen, maar als we het koppelen aan de gordel der waarheid in Paulus' lijst van geestelijke wapenrustingen, hebben we onze interpretatie.

De mantel der gerechtigheid

De tweede wapenrusting in Paulus' lijst is het borstschild der gerechtigheid. Gerechtigheid gaat niet alleen over het doen van goede daden, wat iedereen kan doen, gelovige of ongelovige. Het is het resultaat van bijbels geloof, in het bijzonder van het Abrahamitische geloof. Het wordt duidelijk omschreven in **Rom. 4:3**,

[3] **Want wat zegt de Schrift? "Abraham geloofde** in **God en het werd hem als gerechtigheid toegekend.**

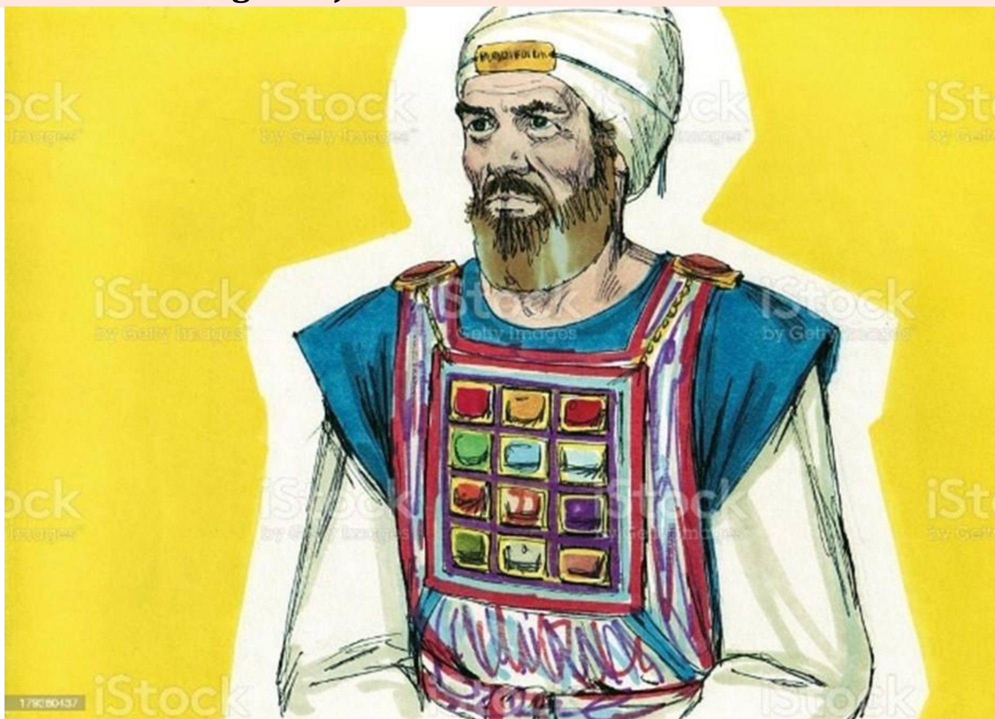
Later, in **Rom. 4:21**, **22** leren we een ander belangrijk detail. Abraham was "*er ten volle van verzekerd dat wat God beloofd had, Hij ook kon uitvoeren. Daarom werd het hem ook als gerechtigheid bijgeschreven*." Het Abrahamitische geloof gelooft dus in de belofte van God aan de mensen, niet in de belofte van de mensen aan God. Dit is het geloof van het Nieuwe Verbond, in tegenstelling tot het geloof van het Oude Verbond dat gevonden wordt in **Exodus 19:8**, waar de beloften van de mensen aan God de basis van hun geloof waren.

We zien dus een verband tussen het borstschild der gerechtigheid en het schild des geloofs. Het schild van het Abrahamitische geloof geeft ons het borstschild der

gerechtigheid. **Jesaja 59:17** zegt: "*Hij trok gerechtigheid aan als een borstschild*." Jesaja wist natuurlijk niets van de Romeinse wapenrusting, want hij profeteerde rond de tijd dat Rome net werd gesticht (753 v. Chr.). Andere naties rustten hun soldaten uit met harnassen, maar niet noodzakelijkerwijs met het type dat de Romeinen gebruikten. Dus toen Jesaja sprak over een borstplaat, verwees hij ongetwijfeld naar de borstplaat van de hogepriester, die de *efod werd* genoemd (**Exodus 25:7**).

Lev. 8:8 zegt,

8 **Daarna legde hij** [Mozes] **hem** [Aäron] **het borstschild om, en in het borstschild legde hij de Urim en de Thummim.**

Priesters werden geroepen om "*de dienst in te gaan*" (**Num. 4:3**), wat letterlijk vertaald kan worden met "*de oorlog voeren*". Zij werden verondersteld geestelijke krijgers te zijn, die de veldslagen in de hemelen wonnen voordat Israël zelfs zijn veldslagen op aarde uitvocht. Daarom was hun borstplaat niet ontworpen voor fysieke oorlogsvoering, maar voor geestelijke gevechten.

De efod van 12 stenen, één voor elke stam van Israël, had ook een zakje met de Urim en de Thummim, twee stenen (waarschijnlijk één witte en één rode) waarmee zij God vroegen om ja of nee antwoorden te krijgen. *Urim* betekent "lichten" (d.w.z. schuld aan het licht brengen; d.w.z. een oordeel over schuld). *Thummim* betekent "volmaaktheden" (onschuld). Bij elk onderzoek met ja-of-nee

antwoorden, als zij de Urim steen uit de zak pakten, werd dat opgevat als een nee, en als zij de Thummim steen pakten, werd dat opgevat als een ja.

Deze onderzoeksstenen werden in het borstschild der gerechtigheid gelegd, waardoor dit pantser een openbarend aspect kreeg. Zij die het borstschild der gerechtigheid hebben aangetrokken en het ware geloof van het Nieuwe Verbond hebben, zijn in staat antwoorden van God te ontvangen en Zijn wil te kennen. Omdat de efod werd gebruikt om de waarheid te ontdekken in een rechtszaak (zoals in het geval van Achan in **Jozua 7:16-18**), is het verbonden met de macht van het onderscheidingsvermogen - het oordelen of onderscheiden tussen goed en kwaad.

Paulus' "*borstschild der gerechtigheid*" bedekt alle belangrijke organen van het lichaam, wat in geestelijke termen betekent dat het de belangrijkste bescherming is voor alle organen van het lichaam van Christus, die reageren op de aanwijzingen van het Hoofd - Jezus zelf.

Hoofdstuk 27

De wapenrusting: Schoenen en Schild

Over de geestelijke wapenrusting schrijft Paulus in Ef. 6:15,

15 en uw voeten hebben geschoeid met de voorbereiding van het evangelie van de vrede.

Dit woordbeeld toont iemand die wordt uitgezonden met de boodschap van "*het evangelie van de vrede*". Hij bereidt zich voor op zijn reis door eerst zijn schoenen aan te trekken, zodat de ruwe weg hem niet vertraagt of zijn voeten verwondt. Dit is de enige wapenrusting die de ambassadeur op zijn reis moet voorbereiden.

De Ambassadeurs

Hij is inderdaad een ambassadeur die een boodschap van God brengt. 2 Kor. 5:18-20 zegt,

18 Dit alles is van God, die ons door Christus met Zichzelf heeft verzoend en ons de bediening der verzoening heeft gegeven, 19 namelijk dat God in Christus de wereld met Zichzelf heeft verzoend, hun zonden niet tegen hen rekent, en Hij heeft ons het woord der verzoening opgedragen. 20 Daarom zijn wij ambassadeurs van Christus, alsof God door ons een oproep doet; wij smeken u namens Christus: laat u met God verzoenen.

De boodschap die ons is opgedragen is "*het woord der verzoening*", waarvan gezegd wordt "*dat God in Christus de wereld met zich verzoent*". Het Griekse woord "*verzoening*" is *katallasso*, wat letterlijk betekent "veranderen of ruilen, het ene ding laten ophouden en het andere ervoor in de plaats stellen".

Het woord werd in de handel gebruikt om munten te ruilen of om een gelijke ruil tot stand te brengen (munten voor goederen die worden gekocht of geruild tot tevredenheid en instemming van beide partijen).

Het "*woord der verzoening*" is dus een ruil waarbij Christus de wereld kocht met zijn bloed. Zijn bloed werd in ruil gegeven. Hoewel Zijn bloed veel meer waard was dan de hele schuld van de wereld door de hele geschiedenis heen, was Hij bereid die ruil te doen.

Verzoening gaat vooraf aan verzoening

Om de precieze aard te begrijpen van het woord van verzoening dat aan de gezanten van Christus is gegeven, moeten we *katallasso* vergelijken met *apokatallasso*, een woord dat Paulus eerder gebruikte in **Ef. 2:15**, **16**,

[15] **... opdat Hij in Zichzelf de twee tot één nieuwe mens zou maken en aldus vrede zou stichten,**[16] **en hen beiden in één lichaam met God zou verzoenen door het kruis, doordat het de vijandschap heeft gedood.**

De meeste vertalers maken geen onderscheid tussen *katallasso* en *apokatallasso*, omdat zij de precieze aard van deze transactie niet onderkennen. Evenmin erkennen zij de duidelijke leer van Paulus over de verzoening van alle dingen (**Kol. 1:20**). *Katallasso* is het juiste woord om voor te stellen dat God een afgezant naar een vijand stuurt, die hem vertelt dat de oorlog voorbij is en dat God niet langer tegen hem vecht, dat God "*hun zonden niet tegen hen rekent*".

Met andere woorden, de hele wereld is in zonde gevallen en heeft Gods rechten geschonden. God heeft een rechtsgrond tegen hun aanstootgevend gedrag, maar het bloed van Jezus heeft de schuld betaald en aan Zijn eisen voldaan. Vandaar dat God hen niet langer bestrijdt en hen niet langer als zijn vijanden beschouwt. God stuurt dan ambassadeurs om deze voormalige vijanden te vertellen dat Hij van Zijn kant verzoend is (*katallasso*). Het doel van de boodschap is de andere partij te vragen deze verzoening te aanvaarden, zodat er een verzoening (*apokatallasso*) van beide partijen kan plaatsvinden.

God nam het initiatief en verzoende de wereld nog voordat de wereld tijd had om in natura te reageren. Paulus laat hetzelfde idee zien in **Rom. 5:10**, waar hij zegt,

[10] **Want indien wij, terwijl wij vijanden waren, met God verzoend** [*katallasso*] zijn **door de dood van zijn zoon, des te meer zullen wij, nu wij verzoend** [*katallasso*] **zijn, door zijn leven gered worden.**

Merk op dat dit een situatie beschrijft waarin God hen heeft verzoend terwijl ze nog vijanden zijn. Pas als die vijanden Gods vrienden worden, vindt er een verzoening (*apokatallasso*) plaats. Daarom worden ambassadeurs van Christus uitgezonden met een boodschap van verzoening, met het verzoek om een verzoenend antwoord, zodat er verzoening kan plaatsvinden.

Onze roeping als ambassadeurs

De ambassadeurs bereiden zich voor op hun vredesmissie door hun geestelijke schoenen aan te trekken. Het doel van verzoening is om vrede te stichten. Vrede gaat over verzoening. De vredesoffers in de wet (Leviticus 3) waren bedoeld om

ons het belang te leren van Gods plan om vijanden te verzoenen, net zoals de zondoffers bedoeld waren om ons te leren hoe we zondaars kunnen rechtvaardigen.

Zowel rechtvaardiging als verzoening worden gekoppeld aan de liefde van God in **Rom. 5,8-10**, wat de opmaat is tot Paulus' bespreking van de universele toepassing ervan in **Rom. 5,16-19**. Hoe kunnen ambassadeurs van Christus die roeping vervullen als zij het woord van verzoening dat zij aan de wereld moeten overbrengen, niet duidelijk begrijpen? Vrijwel alle gelovigen begrijpen de boodschap van rechtvaardiging, maar hoeveel begrijpen het woord van verzoening?

Laten we dus onze geestelijke schoenen aantrekken en zo onze roeping als ambassadeurs van Christus vervullen. Alleen door die schoenen te dragen kunnen we de profetie in **Jesaja 52:7** vervullen,

[7] **Hoe heerlijk zijn op de bergen** [d.w.z. de naties] **de voeten van hem die goed nieuws** [*basar*, "evangelie"] **brengt, die vrede aankondigt en goed nieuws** [*basar*] **van geluk brengt, die redding** [*yeshua*] **aankondigt, en tegen Sion zegt: "Uw God regeert!".**

Het schild van het geloof

We lezen over het schild van het geloof in **Ef. 6:16**,

[16] **naast u allen, het schild van het geloof oppakken waarmee u alle vlammende pijlen van de boze kunt doven.**

Een schild is als zodanig geen onderdeel van onze wapenrusting, dus we zien geen tegenhanger in de priesterkleding in Leviticus 8. Toch diende, zoals we straks zullen zien, het geloof van de priesters als hun schild. Geloof komt door horen (**Rom. 10:17**), en de priesters moesten Gods stem horen om als voorsprekers te kunnen functioneren en "*oorlog te voeren*" namens het volk.

Paulus vergelijkt geloof met een schild tegen demonische vijandelijke aanvallen. Zoals ik al vele malen heb gezegd, is het geloof dat de gelovige gerechtigheid toerekent van het type dat de kwaliteit heeft van het geloof van Abraham. Het is het geloof van het Nieuwe Verbond in Gods belofte, in tegenstelling tot het geloof van het Oude Verbond in de belofte van de mens.

De meeste "*vlammende pijlen*" (NASB) of "*vurige pijlen*" (KJV) zijn gemaakt van schuld en angst. Een pijl van schuld gebruikt onze

onvolkomenheden en vroegere zonden tegen ons, alsof we niet volledig vergeven en gereinigd zijn door het bloed van Jezus. Een pijl van angst probeert ons te vertellen dat de duivel machtiger is dan God en dat God ons in de steek heeft gelaten. Deze pijlen kaatsen af op een stevig schild van geloof en doen geen kwaad.

Wij gebruiken ons schild van geloof door de duivel (en onszelf) eraan te herinneren dat wij de belofte van God geloven en "*Zijn eed*" (**Deut. 29:12**) zijn ingegaan die Hij zeker zal nakomen. Evenzo, toen God tegen Abraham zei: "*Vrees niet, want Ik ben met u*" (**Gen. 26:24**), werd dit niet alleen tot hem gesproken, maar tot al zijn kinderen - allen die het geloof van Abraham hebben. **Heb. 13:5**, **6** zegt,

5 ... want Hij heeft zelf gezegd: "Ik zal u nooit verlaten, noch zal ik u ooit in de steek laten,"6 zodat we vol vertrouwen kunnen zeggen: "De Heer is mijn helper, ik zal niet bang zijn. Wat zal de mens mij doen?"

Wij reageren op de stem van God en de eed die Hij heeft gezworen; wij reageren niet op de beschuldigingen of bedreigingen van de duivel, behalve om ze te weerleggen en ons schild van geloof op te heffen tegen vlammende pijlen.

Gods Vleugels

Vele jaren geleden, toen ik voor het eerst Zijn stem leerde horen, kreeg ik te maken met tegenstand, en dus vroeg ik God om mijn schild te versterken, zodat ik de vurige pijlen van de duivel zou kunnen weerstaan. Hij antwoordde dat ik **Psalm 47:9** moest opzoeken. Ik deed dat en las,

9 De vorsten van het volk hebben zich verzameld als het volk van de God van Abraham, want de schilden van de aarde behoren God toe; Hij is hoog verheven.

Met andere woorden, Hij herinnerde me eraan dat de geestelijke wapenrusting, inclusief de schilden, Hem toebehoren. We moeten alleen onze vleselijke wapenrusting inruilen voor de wapenrusting van God. Gods "*schild van geloof*" is gebaseerd op Zijn trouw, niet op onze eigen pogingen om God trouw te zijn. We zien dit in **Psalm 91:4**,

4 Hij zal u bedekken met zijn vleugels, en onder zijn vleugels kunt u uw toevlucht zoeken; zijn trouw [of "*waarheid*", KJV] **is een schild en bolwerk.**

Met andere woorden, wat wij ons kunnen voorstellen als een Romeins harnas zijn eigenlijk Gods "*vleugels*" en "*uitlopers*" (of veren).

Een dominee genaamd William Cushing schreef een lied meer dan een eeuw geleden genaamd *Under His Wings*. Daarin schreef hij,

Vers 1:

Onder zijn vleugels ben ik veilig;

Hoewel de nacht dieper wordt en de stormen wild zijn, Toch kan ik Hem

vertrouwen. Ik weet dat Hij me zal behouden,

Hij heeft me verlost, en ik ben zijn kind.

Refrein:

Onder zijn vleugels, onder zijn vleugels, Wie kan van Zijn liefde scheiden?

Onder zijn vleugels zal mijn ziel verblijven,

Veilig voor altijd.

Toen Cushing nog in de 50 was, ontwikkelde hij een sluipende verlamming waardoor hij geleidelijk zijn stem verloor. Dat was natuurlijk rampzalig voor een predikant. Toch had hij altijd oog voor het lijden van anderen, maar niet voor zijn eigen lijden. Hij gaf eens zijn hele spaargeld (1000 dollar) om de opleiding van een blind meisje te bekostigen. Na zijn pensionering vroeg hij God hem iets te doen te geven. Hij ontdekte dat hij aanleg had om te schrijven en schreef al snel ongeveer 300 teksten die als hymnen gezongen zouden worden.

Een van die liederen was *Under His Wings*. Hoewel weinig kerken deze hymne nog zingen, was het een betekenisvol lied dat sprak over zijn schild van geloof.

Geloof, trouw en waarheid

Wanneer het geloof (Hebreeuws: *emun*) zich in de tijd uitstrekt, wordt het trouw (*emuna*, zoals in **Hab. 2:4**) genoemd. Een trouwe gelovige is iemand wiens geloof standhoudt, omdat het gebaseerd is op de wetenschap dat *God bekwaam is*. **Rom. 3:26**, **27** richt zich op het idee van het geloof zelf, terwijl **Hebr. 10:36** zich richt op de noodzaak van volharding, d.w.z. duurzaam geloof, of trouw.

Ons Nieuw Verbondsschild van geloof betekent ook dat wij door *de waarheid worden* beschermd, want "geloof" (*emun*) en "waarheid" (*emet*) hebben in de Hebreeuwse taal een gemeenschappelijk stamwoord (*aman*). Geloof moet dus geworteld zijn in waarheid, anders is ons geloof misplaatst.

Wanneer we "Amen" zeggen aan het einde van een gebed, verklaren we dat we getuigen van de waarheid die wordt gebeden. Amen betekent "*Voorwaar, van de waarheid*". Wanneer wij getuigen, doen wij dat door geloof, want geloof komt voort uit het horen van de waarheid (**Rom. 10, 17**). Daarom komen waarheid en geloof van hetzelfde Hebreeuwse grondwoord, *aman*.

Dit verbindt ons schild van geloof met onze gordel van waarheid en ons borstschild van gerechtigheid, dat ons door het geloof wordt toegerekend. Er is een rode draad die elk onderdeel van de geestelijke wapenrusting verbindt met de andere.

Hoofdstuk 28

De wapenrusting: Reddingshelm

Ef. 6:17 luidt,

17 En neem de helm van redding en het zwaard van de Geest, dat is het woord van God.

Dit zijn de laatste twee onderdelen van de wapenrusting van God die Paulus in deze passage opsomt. Er zijn zes onderdelen van de wapenrusting, hoewel Dr. Bullinger's aantekeningen in *The Companion Bible* om de een of andere reden een speer aan de lijst toevoegen om er zeven van te maken. Hij legt niet uit waarom.

De helm van Jesjoea

Ongetwijfeld leerde Paulus over "*een helm van redding*" uit **Jesaja 59:17**, waar het door de profeet wordt genoemd, samen met het borstschild van gerechtigheid.

17 Hij trok gerechtigheid aan als een borstplaat, en een helm van redding op zijn hoofd...

Een helm bedekt iemands hoofd. Ons hoofd is Jezus Christus. De Hebreeuwse naam van Jezus is Yeshua, wat "redding" betekent. Daarom is "*de helm van het heil*" ook de helm van Jesjoea-Jezus. Ongetwijfeld bedoelde Paulus de helm te vereenzelvigen met Jezus, die onze redding is.

In het hele Oude Testament profeteert het woord *yeshua* (en *yasha*) van Christus. Toch was het verband onduidelijk totdat de engel van de Heer in een droom aan Jozef verscheen. De engel bevestigde hem dat Maria inderdaad bevrucht was door de Heilige Geest en dat hij de jongen
Jezus (of *Jesjoea*) moest noemen. De reden voor deze naam was dat "*Hij zijn volk zal redden van hun zonden*" (**Matt. 1:21**).

Het lijkt er dus op dat Jozef een van de eersten was die de openbaring ontving die het woord *Jesjoea* verbond met het heil dat zou komen door de Messias met die naam. Zelfs Maria leek deze openbaring niet te hebben ontvangen, hoewel een engel eerder aan haar was verschenen. Dat gesprek ging over de betekenis van de maagdelijke geboorte.

Haar werd ook geopenbaard dat "*de macht van de Allerhoogste u zal overschaduwen; en daarom zal het heilige Kind de Zoon van God worden genoemd*" (**Lucas 1:35**). Met andere woorden, Christus werd de Zoon van God

genoemd, juist omdat zij zwanger was geworden, niet door Jozef of een andere man, maar door "*de Allerhoogste*".

Zo is het ook met ons, als wij door God verwekt zijn en onze identiteit hebben overgedragen aan de nieuwe schepping mens. Jezus heeft het patroon bepaald voor alle zonen van God.

Op de achtste dag na zijn geboorte werd Jezus voorgesteld aan de priester in de tempel, waar Hij officieel werd geregistreerd onder de naam Jesjoea (**Lucas 2:21**). Daar herkende een oude man, Simeon genaamd, Jezus als de Messias. Ongetwijfeld had hij een openbaring ontvangen - misschien vele jaren eerder - dat de Messias Jesjoea zou heten en dat Hij geboren zou worden op het Bazuinenfeest (de Hebreeuwse Nieuwjaarsdag). Daarom wist hij dat Hij op de achtste dag van het nieuwe jaar in de tempel zou worden voorgesteld.

Simeon had een persoonlijke belofte van God gekregen dat hij de Messias zou zien voordat hij stierf (**Lucas 2:26**). Vandaar dat Simeon op de achtste dag van dat nieuwe Hebreeuwse jaar bij de tempel wachtte om te zien of de ouders een zoon naar de tempel zouden brengen voor de inwijding en of zij zijn naam *Jesjoea zouden noemen*.

Lucas 2:27-30 zegt,

27 En hij kwam in de Geest in de tempel; en toen de ouders het kind Jezus binnenbrachten om voor hem het gebruik van de wet uit te voeren,28 toen nam hij Hem in zijn armen en zegende God en zei:29 Nu, Heer, laat U Uw dienaar in vrede vertrekken, overeenkomstig Uw woord,30 want mijn ogen hebben Uw heil gezien ["Jesjoea"]**.**

Meer recentelijk deed een gerespecteerde rabbijn, Yitzhak Kaduri, dezelfde ontdekking voordat hij op 108-jarige leeftijd stierf. Hij beweerde dat hij de messias Yehoshua of Yeshua had ontmoet. Hij verwees echter naar een andere man die vandaag de dag leeft. Hij moet dit hebben besproken met andere vooraanstaande rabbijnen, want een aantal van hen deelde dat geloof.

http://www.yeshuahamashiach.org/Kaduri_names_Messiah.htm

Het punt is dat de openbaring van de naam van de Messias in de Schrift niet zo duister is dat men die niet kan kennen. Helaas zoeken zij, nadat zij Jezus als de Messias hebben verworpen, een ander met die naam. Men kan de helm van redding niet opzetten zonder de ware Jesjoea.

De helm van *Jesjoea* is voor hen die geloven dat Jezus "*de Christus, de Zoon van de levende God*" is (**Matt. 16:16**). Valse messiassen worden geboren uit vleselijk zaad, dat niet kan leiden tot onsterfelijkheid of onverbeterlijkheid (**1 Petrus 1:23-25**). Evenmin kan een valse messias de Zoon van God worden genoemd, want hij is niet verwekt door de Allerhoogste God.

Misschien verwees Paulus naar de helm van Jesjoea toen hij in **Rom. 13:14** schreef,

14 **Maar doe de Heer Jezus Christus aan, en maak geen voorzieningen voor het vlees met betrekking tot zijn begeerten.**

De tulband van de hogepriester als helm

Als we de Romeinse wapenrusting vergelijken met de kleding van de hogepriester, zien we dat de helm van het heil vergelijkbaar is met de tulband van de hogepriester. **Lev. 8:9** zegt,

9 **Hij plaatste ook de tulband op zijn hoofd, en op de tulband** ["mijter", KJV], **aan de voorkant, plaatste hij de gouden plaat, de heilige kroon, zoals de Heer Mozes had bevolen.**

Deze tulband was gemaakt van fijn linnen (**Exodus 28:39**). Er was een blauwe draad aan bevestigd (**Exodus 28:37**) om "*alle geboden van de Heer te gedenken*" (**Num. 15:38-40**). Blauw is zowel de kleur van de hemel als van de wet. Daarom schreef Paulus in **Rom. 7:14**: "*wij weten dat de wet geestelijk is*."

Op de tulband werd de *nezir* geplaatst, "*de heilige kroon*" (**Exodus 29:6**), die de hogepriester wijdde met de roeping van een nazireeër.
Nazireeërs mochten het heiligdom binnengaan alsof zij priesters waren. Jakobus, de broer van Jezus, was een Nazireeër, en hij bad dagelijks in het heiligdom voor de stad Jeruzalem - tot hij werd gestenigd vanwege zijn geloof in Jezus (62 na Christus). Zie **Lessen uit de Kerkgeschiedenis, deel 1, hoofdstuk 25**.

De gouden plaat was gegraveerd met de woorden: "*Heilig voor de Heer*" (**Exodus 39:30**). Wij weten dat onze grote Hogepriester Jezus Christus zelf is. Ook al was Jezus geen priester van het Oude Verbond, toch waren zowel Mozes als Aäron op hun eigen manier een type van Christus. Daarom was het gewaad van de hogepriester een vleselijke voorstelling van de geestelijke kleding die aan onze hogepriester van de orde van Melchizedek werd gegeven. De tulband, met zijn gouden plaat, kan dus gezien worden als de helm van het heil, of de helm van Jesjoea.

Onze Hogepriester was zondeloos, omdat hij tijdens zijn leven de wet had vervuld (**Hebr. 9:28, KJV**). Zijn "tulband" had een blauwe draad ter herinnering aan alle geboden. Hoewel Hij door zijn vijanden vaak van zonde werd beschuldigd, waren die beschuldigingen vals. Hij overtrad het gangbare begrip van de wet - de sabbatwet in het bijzonder - maar in feite was het genezen van mensen op de sabbat geen zonde. Het was bedoeld om mensen te helpen Gods rust binnen te gaan, en daarom was de sabbat gegeven.

Wat betreft de gouden plaat, of de heilige kroon, zegt **Hebr. 5:1** en **3**,

[1] Want elke hogepriester die uit de mensen is genomen, is aangesteld namens de mensen in zaken die God betreffen, om zowel gaven als offers aan te bieden voor de zonden...[3] en daardoor is hij verplicht offers aan te bieden voor de zonden...

De hogepriester was "heilig", omdat hij door een speciale roeping apart was gezet "*om offers te brengen voor de zonden*." Gewone mensen konden dit niet zelf doen. Zelfs als zij een offer brachten, moesten zij het bloed van het offer brengen naar de plaats waar God zijn naam had geplaatst en het aan de priester geven om op het altaar te offeren (**Lev. 17:3-5**).

Dus kwam Jezus naar de aarde en werd apart gezet om het werk te doen dat geen mens kon doen - zelfs niet de Levitische hogepriesters, die eerst een offer moesten brengen voor hun eigen zonden voordat ze het volk konden dienen. Het offer van Jezus was superieur, omdat Hij zichzelf kon offeren als het laatste offer,

en Hij deed dat zonder een offer te hoeven brengen voor enige persoonlijke zonden.

Wanneer wij zelf de helm der verlossing opzetten, betekent dit dat wij Jesjoea als ons Hoofd hebben aanvaard. Verder getuigen wij dat Hij heilig is, dat Hij gekwalificeerd was om namens ons het grote offer te brengen, en dat Hij de hele wet (blauwe draad) zonder enige zonde heeft herdacht en vervuld. Omdat Hij ons nooit zal opdragen te zondigen, is het duidelijk dat wij de wet moeten gedenken, zoals de profeet zei in **Mal. 4:4**,

[4] Gedenk de wet van Mozes, Mijn dienaar, de inzettingen en verordeningen die Ik hem in Horeb geboden heb voor geheel Israël.

Jezus bevestigde dit in **Matt. 5:17-19**, zeggende,

[17] Denk niet dat ik gekomen ben om de wet of de profeten af te schaffen; ik ben niet gekomen om af te schaffen maar om te vervullen. [18] Want waarlijk, Ik zeg u, totdat hemel en aarde vergaan, zal niet de kleinste letter of slag van de wet voorbijgaan, totdat alles volbracht is. [19] Wie dan één van de minste van deze geboden afschaft en anderen leert hetzelfde te doen, zal de minste worden genoemd in het Koninkrijk der hemelen; maar wie ze bewaart en onderwijst, die zal groot worden genoemd in het Koninkrijk der hemelen.

Dit is de betekenis van het opzetten van de helm der verlossing, die onze geestelijke wapenrusting is. De blauwe draad in de tulband houdt rechtstreeks verband met het borstschild der gerechtigheid, de gordel der waarheid en het zwaard van de Geest, dat zijn woord is.

Heeft uw helm van verlossing (tulband) een blauwe draad ter herinnering aan de wet van Mozes?

Hoofdstuk 29

Het Zwaard van de Geest

Ef. 6:17 spreekt over "*het zwaard van de Geest, dat is het woord van God*". Dit is de laatste wapenrusting voor gelovigen, en het is hun enige aanvalswapen. Paulus stelt dit zwaard gelijk aan "*het woord van God*". De metafoor is ontleend aan de gewone Hebreeuwse uitdrukking: "*de rand van het zwaard*", zoals in Exodus 17:13,

13 **Dus overrompelde Jozua Amalek en zijn volk met de rand** [*peh*, "mond"] **van het zwaard.**

Peh is de 17th letter van het Hebreeuwse alfabet, en betekent "mond". Het betekent het gesproken woord. Exodus 17:13 luidt dus letterlijk: "*de mond van het zwaard*", alsof het zwaard kon spreken. Zo lezen we ook over Christus in Openb. 1:16, "*uit zijn mond kwam een scherp zwaard.*" Dit was Johannes' manier om te zeggen dat Christus het woord van God sprak. Heb. 4:12 zegt ook,

12 **Want het woord van God is levend en werkzaam en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en doordringend tot de scheiding van ziel en geest, van gewrichten en merg, en in staat om de gedachten en bedoelingen van het hart te oordelen.**

Fysieke zwaarden zijn bot in vergelijking met het zwaard van de Geest. Fysieke zwaarden kunnen een hoofd van zijn lichaam scheiden, of, wanneer een priester het gebruikt om een offer te bereiden, kunnen zij gewrichten en merg scheiden; maar het zwaard van de Geest kan ziel en geest scheiden en oordelen (onderscheiden, onderscheiden, scheiden) "*over de gedachten en bedoelingen van het hart*".

Het levende woord

Beide soorten zwaarden spreken als het ware, maar de resultaten zijn verschillend. Fysieke zwaarden spreken woorden van dood; het zwaard van de Geest is het woord van leven. Het is "*levend en werkzaam*", want het brengt leven aan allen. Als we dit niet begrijpen, zullen we verzen als Openb. 19:15 zeker verkeerd begrijpen,

15 **Uit zijn mond komt een scherp zwaard, waarmee hij de volkeren neerhaalt** [*patasso*]**, en hij zal over hen heersen met een ijzeren staf; en hij vertrapt de wijnpers van de felle toorn** [*orgay*] **van God, de Almachtige.**

De NASB-vertalers volgden de gangbare kerkelijke denkwijze en dachten dat het zwaard van de Geest vernietigend werkt op de volkeren. Hoewel het zeker een wapen van geestelijke oorlogvoering is, zijn de resultaten heel anders dan die van een fysiek zwaard. Het Griekse woord *patasso* ("slaan") heeft een dubbele betekenis. Het lexicon zegt dat het betekent:

1. Om zachtjes te slaan: als een deel van het lid van een lichaam 2. Om

neer te slaan, neer te hakken, te doden, te slachten

https://www.blueletterbible.org/lexicon/g3960/nasb95/tr/0-1/

Het is niet moeilijk te zien dat deze definities passen bij (1) het zwaard van de Geest, en (2) een fysiek zwaard. Hetzelfde woord kan dus gebruikt worden voor zeer verschillende doeleinden met verschillende en zelfs tegengestelde resultaten. In het geval van **Openb. 19:15** slaat Christus de naties, niet om ze te vernietigen, maar om *ze te "regeren met een ijzeren staf"*.

Een ijzeren staaf is een onbreekbare scepter, niet een breekijzer waarmee ze worden doodgeslagen. Christus wordt niet afgeschilderd als een strenge tiran, maar als een absolute vorst die regeert door liefde.

Liefde is immers de essentie van Zijn natuur. Ook al oordeelt Hij inderdaad (zoals een vader zijn kinderen oordeelt), Hij slaat Zijn kinderen "zachtjes", omdat Zijn doel is hen te corrigeren, niet te doden. Het zwaard van Zijn woord kan streng zijn, wanneer dat nodig is, maar de uitkomst is veel anders dan de uitkomst van een fysieke oorlog, wanneer mensen sterven door de "mond" van het zwaard.

De geredde naties

Dus nadat Christus de volken met het zwaard van zijn mond heeft geslagen, lezen we over het Nieuwe Jeruzalem en hoe de volken daar toegang toe zullen hebben. **Openb. 21:24-26** zegt,

[24] De volken zullen bij haar licht wandelen, en de koningen der aarde zullen er hun glorie in brengen…[26] en zij zullen er de glorie en de eer van de volken in brengen.

Bovendien zegt **Openb. 22:1**, **2**,

[1] Toen toonde hij mij een rivier van het water des levens, helder als kristal, komende van de troon van God en van het Lam,[2] in het midden van zijn straat. Aan weerszijden van de rivier stond de boom des levens, die twaalf soorten vruchten droeg en elke maand zijn vrucht gaf; en de bladeren van de boom waren tot genezing van de volkeren.

Waarom zouden de naties genezing nodig hebben? Misschien omdat het scherpe zwaard uit de mond van Christus hen "zachtjes" heeft geslagen, als in verwonden, niet doden. Dit principe is vastgelegd in **Hosea 6:1**,

[1] Kom, laten we terugkeren naar de Heer, want Hij heeft ons verscheurd, maar Hij zal ons genezen; Hij heeft ons verwond, maar Hij zal ons verbinden.

Nogmaals, **Jesaja 54:7** zegt,

[7] "Een ogenblik heb Ik u verlaten, maar met grote ontferming zal Ik u verzamelen. [8] In een uitbarsting van woede heb Ik een ogenblik Mijn aangezicht voor u verborgen gehouden, maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij over u ontfermen", zegt de Heer, uw Verlosser.

Velen in de kerk zijn geconditioneerd om te denken dat Gods oordeel, toorn, woede, enz. permanent is, of "eeuwig", terwijl het in feite tijdelijk is. Goddelijk oordeel is om te corrigeren, niet om permanent te vernietigen. Zelfs wanneer mensen letterlijk sterven als gevolg van een goddelijk oordeel, is er een opstanding op komst waarbij elke knie zich zal buigen en elke tong Hem zal belijden/belijden tot eer van God de Vader (**Fil. 2:10**, **11**).

Het Griekse woord dat vaak "eeuwig" of "eeuwig" wordt vertaald is *aionian*, wat betekent "eeuwigdurend". Het komt van *aion*, "eon, tijdperk". *Aionian* is het Griekse equivalent van het Hebreeuwse woord *olam*, "verborgen". Het grondwoord is *alam*, "verbergen". Toegepast op de tijd, verwijst het naar een onbekende, verborgen of onbepaalde periode.

Van alle offers werd gezegd dat ze *olam* waren, niet omdat ze *voor eeuwig moesten* worden uitgevoerd, maar omdat niemand wist hoe lang ze ze zouden moeten uitvoeren. Het "*eeuwige priesterschap*" (*olam*) dat God sloot met Phinehas in **Num. 25:13 (KJV)** duurde slechts drie eeuwen.

Van Jona's 3 dagen in de buik van de walvis werd gezegd dat het "voor altijd" (*olam*) was in **Jona 2:6**, maar dit waren slechts drie dagen - niet "voor altijd". De duur van zijn verblijf in de buik van de walvis was voor hem *verborgen*.

Zo kon de psalmist schrijven in **Psalm 67:4**,

4 Laat de volken blij zijn en zingen van vreugde, want U zult de volken rechtspreken met rechtschapenheid en de volken op aarde leiden.

Nogmaals, **Psalm 22:27** zegt,

27 Alle uiteinden van de aarde zullen zich herinneren en zich tot de Heer wenden, en alle families van de volken zullen zich voor U aanbidden.

Betekent dit dat de naties vrijgesteld zullen zijn van het oordeel? Natuurlijk niet. Zij zullen zeker het oordeel ondergaan totdat het scheppingsjubel alle mensen vrijmaakt om naar hun erfdeel terug te keren. Het doel van het goddelijk oordeel is ervoor te zorgen dat de naties *zich* "*tot de Heer zullen wenden*" en dat "*alle families van de naties de* ware God zullen *aanbidden*". Hoewel het oordeel vrij streng kan zijn, is het ook corrigerend en correctief van aard, zodat God zijn wet van Jubeljaar kan vervullen.

Een steeds groter wordend oordeel

In **Openb. 19:15** wordt het oordeel van God door het zwaard van Zijn mond aldus beschreven: "*Hij vertrapt de wijnpers van de felle toorn van God*." Velen nemen aan dat dit permanente vernietiging betekent. Er zit echter een positieve kant aan. Men vertrapt druiven, niet alleen om de druiven te vernietigen, maar om er de nieuwe wijn voor Gods Tafel uit te halen.

Er waren drie eerstelingenoffers die elk jaar aan God moesten worden gegeven. Bij de gerstoogst offerden zij de eerste van de eerstelingen (gerst) in een tijd van *ongezuurd* brood. Zeven weken later offerden zij een nieuw graanoffer van tarwe, dat "*met zuurdesem gebakken*" was (**Lev. 23:17**).

Maanden later, aan het einde van de oogst, offerden zij een derde eersteling door een drankoffer van de nieuwe wijn uit te gieten tijdens het Loofhuttenfeest. Voordat zij dit drankoffer konden brengen, moesten zij de druiven uitpersen, wat de verzoendag aangaf.

Deze drie eerstelingenoffers werden verschillend behandeld, omdat zij drie verschillende groepen mensen vertegenwoordigden. Gerst staat voor de overwinnaars - zij die, net als Christus, "ongezuurd" zijn. Toen de wind van de Geest door de gerst blies, werd het kaf gemakkelijk gescheiden en weggeblazen.

Koren staat voor de kerk, zij die gezuurd waren. De tarwe moest gedorst worden om het kaf te verwijderen.

Druiven staan voor de ongelovigen, wier oordeel werd voorgesteld als het uitslaan van de druiven in Gods grote wijnpers. Het doel van dit vertrappen was echter om er wijn uit te halen voor Gods Avondmaalstafel, die samen met ongezuurd brood moest worden opgediend. (Tarwemeel dat was gebakken door de vuurdoop veranderde het gezuurde brood in het equivalent van ongezuurd brood. Daarom was het geschikt voor Gods communie).

Deze drie elementen van Gods gemeenschap werden verschillend beoordeeld. Gerst werd het minst beoordeeld; tarwe werd strenger beoordeeld; druiven werden het strengst beoordeeld. Maar het eindresultaat was dat God "gemeenschap" kon hebben met de hele schepping.

God is niet tevreden met brood alleen op Zijn Tafel. Dat zou een zeer droge communie zijn. Telkens wanneer gelovigen samenkomen om deel te nemen aan het Avondmaal, getuigen zij van het laatste Avondmaal, waarin God gemeenschap heeft met zijn gehele schepping. Alle dingen worden onder Zijn voeten gelegd, zodat God alles in allen is (**1 Kor. 15:28**).

Zo werkt "*het zwaard van de Geest, dat is het woord van God*."

Hoofdstuk 30

Gods boog en pijlen

Naast de geestelijke wapenrusting die aan de heiligen is gegeven (Ef. 6:14-17), moeten we er rekening mee houden dat God zelf naast het zwaard van de Geest nog andere oorlogswapens heeft. Een van Gods belangrijkste wapens is Zijn boog. Psalm 7:12 zegt,

12 Als een mens zich niet bekeert, zal Hij zijn zwaard scherpen; Hij heeft zijn boog gebogen en gereed gemaakt.

Wat is Gods boog? Zach. 9:13 zegt: "*Want Ik zal Juda buigen als Mijn boog; Ik zal de boog vullen met Efraïm.*" Met andere woorden, Efraïm wordt afgebeeld als Gods pijl die de boog van Juda vult. Juda betekent "lof." Lof is dus Gods boog. Maar de pijl die door Juda wordt afgeschoten is Efraïm, "de dubbele portie vrucht". Efraïm ontving het geboorterecht van zijn vader, Jozef. Het geboorterecht heeft te maken met de zonen van God.

Daarom zijn Gods pijlen de zonen van God, zijn "*kinderen*". Psalm 127:35, zegt,

3 Zie, kinderen zijn een geschenk van de Heer, de vrucht van de schoot is een beloning. 4 Zoals pijlen in de hand van een krijger, zo zijn de kinderen van iemands jeugd. 5 Hoe gezegend is de man wiens koker vol is van hen...

Gods pijlen worden ook afgebeeld als bliksemschichten (Psalm 18:14; Psalm 77:17; Psalm 144:6), begeleid door de donder - Gods stem. De Hebreeuwse metafoor vertelt ons dat de zonen van God Zijn pijlen zijn die door Zijn boog worden uitgezonden om God te loven door Zijn woord te spreken.

Dit is een geducht wapen in Gods arsenaal. Hij zendt zijn zonen uit als ambassadeurs met het woord van verzoening om mensen tot inkeer te brengen. "*Als een mens zich niet bekeert*", zegt de psalmist, buigt God zijn boog, klaar om zijn "*pijlen*" uit te zenden met een woord dat mensen tot bekering brengt.

De aard van dat woord wordt afgebeeld in de regenboog ten tijde van Noach. Gen. 9:13 zegt,

13 Ik zet Mijn boog [*qeset*] **in de wolk, en die zal zijn tot een teken van een verbond tussen Mij en de aarde.**

Het woord "boog" is hetzelfde woord dat gebruikt wordt voor de "boog" die Gods oorlogswapen is.

Dit wapen is dus duidelijk Gods belangrijkste wapen van het Nieuwe Verbond, want de boog in Noachs tijd betekende de belofte van God in het Nieuwe Verbond om de hele aarde te redden (**Gen. 9:16**). Dit is het woord dat als een pijl wordt afgeschoten. Het is de boodschap van verzoening waarvan Gods ambassadeurs de dienaren zijn.

Zoals het scherpe zwaard uit Christus' mond niet bedoeld is om te vernietigen maar om de volkeren te redden, zo kan dat ook gezegd worden van Gods pijl en boog. Gods boog is ook verbonden met Jobs "*heerlijkheid*" in **Job 29:20**,

20 Mijn glorie is altijd nieuw bij mij, en mijn boog is vernieuwd in mijn hand.

In het geval van Gods boog lezen we in **Ezechiël 1:28**,

28 Zoals de verschijning van de regenboog in de wolken op een regenachtige dag, zo was de verschijning van de omringende uitstraling. Zo was de verschijning van de gelijkenis van de glorie van de Heer...

Daarom is de glorie van God Zijn belofte van het Nieuwe Verbond, die altijd glorie zal brengen aan Zijn naam, eenvoudigweg omdat Hij in staat is Zijn belofte te vervullen om de wereld met Zichzelf te verzoenen. Als God naar de regenboog kijkt, herinnert Hij zich Zijn verbondsbelofte (**Gen. 9:16**).

Deze Hebreeuwse uitdrukking betekent dat Hij het niet vergeten is en zeker zal vervullen. Wanneer wij, als gelovigen, erop vertrouwen dat God alles kan en zal uitvoeren wat Hij heeft beloofd, dan hebben wij het Abrahamitische geloof, dat ons gerechtigheid toerekent.

Paul's gebedsverzoek

Paulus' lijst van geestelijke wapenrustingen eindigt met het zwaard van de Geest, en daarna draagt hij de gelovigen op te bidden. **Ef. 6:18-20** zegt,

18 Bid te allen tijde in de Geest met alle gebeden en verzoekschriften voor alle heiligen, 19 en bid namens mij, dat mij uiting wordt gegeven in het openen van mijn mond, om met vrijmoedigheid het geheimenis van het evangelie bekend te maken, 20 waarvoor ik een ambassadeur in ketenen ben; dat ik bij de verkondiging ervan vrijmoedig mag spreken, zoals ik behoort te spreken.

Paulus lijkt het zwaard van de Geest te verbinden met bidden in de Geest. In alles moeten wij geleid worden door de Heilige Geest die door onze eigen menselijke geest werkt, want Zijn aanwezigheid is over ons gekomen, net als bij de tabernakel

van Mozes en de tempel van Salomo. Wij zijn tempels van God (**1 Kor. 3:16**), en elk gebed moet de wil van God weerspiegelen - of, als men Zijn wil niet kent, moet men de wil van God zoeken om te weten hoe te bidden.

De "*natuurlijke mens*" (**1 Kor. 2:14**), dat wil zeggen de zielsmens, spreekt vanuit de ziel, "*maar wie geestelijk is*" (de nieuwe scheppingsmens die in iemands geest woont) spreekt het woord van God (het zwaard van de Geest). Beide "mannen" gebruiken de mond om te spreken, maar alleen de geestelijke mens heeft woorden van leven die het scherpe zwaard kenmerken.

Gebed voor de heiligen is één manifestatie van dit geestelijk zwaard, want het zwaard is niet beperkt tot oorlogvoering als zodanig, maar omvat ook andere redenen voor gebed. Maar Paulus vroeg om gebed terwijl hij een gevangene was in afwachting van zijn proces, dus vroeg hij, tenminste gedeeltelijk, de heiligen om het zwaard van de Geest te gebruiken om hem te verdedigen. Hij wilde ook dat zij dit zwaard gebruikten als een aanvalswapen, "*opdat mij de openingen van mijn mond worden gegeven om met vrijmoedigheid het geheimenis van het evangelie bekend te maken*".

Paulus' boodschap aan Nero

Met andere woorden, Paulus wilde het woord van God met vrijmoedigheid spreken, zodat Nero, de Romeinse keizer, het grote geheim van het evangelie duidelijk zou begrijpen. Dat geheim ("mysterie") is, zoals we eerder lieten zien, het plan van God om de hele wereld te redden, zowel Jood als niet-Jood. Bedenk dat dit geheimenis van Christus werd gedefinieerd in **Ef. 3:4-6**, "*dat de heidenen medeerfgenamen en mede-leden van het lichaam zijn, en mede-deelgenoten van de belofte*."

Paulus was "*een ambassadeur in ketenen*", een boodschapper die (in dit geval) naar Nero zelf was gestuurd om hem te laten weten dat ook hij door het geloof deel kon uitmaken van het lichaam van Christus. De Romeinen verachtten in die dagen het jodendom vanwege zijn exclusiviteit en zijn vleselijke besnijdenis. Judea was hun meest weerbarstige en opstandige provincie, omdat het volk weigerde zich te assimileren of de cultuur van Rome over te nemen. De apostelen van Rome probeerden de Romeinse cultuur en "beschaving" te brengen in alle landen en koloniën die onder hun gezag stonden, maar Judea was hun grootste probleem. De apostelen van Jezus werden gezonden om de cultuur van het hemelse Koninkrijk naar de wereld te brengen.

Toen Paulus naar Rome werd gebracht, wist hij dat Nero zou aannemen dat Paulus gewoon een andere Jood was en dat het christendom gewoon een andere sekte van het jodendom was. Paulus' argument was dat het christendom zich onderscheidde van het jodendom en een ander evangelie had. Het mysterie van Christus, dat in het jodendom niet bekend was, was dat het lichaam van Christus zowel joden als heidenen omvatte en dat zij in de ogen van God gelijk waren.

We weten uit de geschiedenis dat Paulus werd vrijgesproken, maar Nero werd geen gelovige.

Paulus vroeg de heiligen in Efeze om voor hem te bidden, zodat hij de boodschap die de Heilige Geest hem als ambassadeur had gegeven vrijmoedig zou uitspreken. Paulus' aanspraak als ambassadeur betekent dat hem "*het woord der verzoening*" was gegeven (**2 Kor. 5:19**). Dit woord verkondigde niet alleen dat God de wereld met zich verzoende, maar ook dat alle bevolkingsgroepen in één lichaam werden verzoend (**Ef. 2,13-15**). Tychicus, de boodschapper

Ef. 6:21, **22** zegt,

21 "Maar opdat u ook weet hoe het met mij gaat, zal Tychicus, de geliefde broeder en trouwe dienaar in de Heer, u alles bekendmaken. 22 Juist hiertoe heb ik hem naar u gezonden, opdat u van ons weet en hij uw harten troost.

Paulus stuurde zijn brief mee met Tychicus, de "*geliefde broeder en trouwe dienaar*" (**Kol. 4:7**) die hem in Rome bijstond tijdens zijn huisarrest (**Hand. 28:30**). Paulus wist dat de gemeente in Efeze (en de andere gemeenten) bezorgd zou zijn om zijn welzijn, dus wilde hij dat zij wisten hoe het met hem ging. Het feit dat Tychicus "*uw harten* zou *troosten*" vertelt ons dat Paulus niet leed. Hij werd alleen beperkt.

Wat betreft de persoonlijke "*omstandigheden*" van Paulus, volgens de kerkgeschiedenis woonde Paulus in feite samen met Rufus Pudens en zijn Britse vrouw, Gladys, op een plaats die bekend staat als het *Palatium Britannicum* (Paleis van de Britten). Keizer Claudius was in 52 na Christus onder de indruk van Gladys en gaf haar de naam Claudia, genoemd naar hemzelf. Romeinse dichters spreken vaak over haar. Paulus groet Rufus in **Rom. 16:13** en "*Pudens en Linus en Claudia*" in **2 Tim. 4:21**. (Linus, de eerste bisschop van Rome, was Claudia's broer.)

Zie het **Voorwoord in de Brief van Paulus aan de heiligen in Rome**, boek 1, en **hoofdstuk 17 van boek 2**.

Afsluitende zegeningen

Paulus sluit zijn brief af door te schrijven in **Ef. 6:23**, **24**,

23 Vrede zij met de broeders en liefde met het geloof, van God de Vader en de Heer Jezus Christus. 24 Genade zij met allen die onze Heer Jezus Christus liefhebben met onkreukbare liefde.

Hier propt Paulus veel belangrijke begrippen in een korte ruimte: Vrede, Liefde, Geloof en Genade. Deze zijn allemaal al uitvoerig besproken in onze commentaren op eerdere passages. Hiermee eindigt Paulus' brief aan de gemeente in Efeze.